

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

nicola yoon

En büyük risk hiç risk almamaktır.

HER ŞEY!

ROMAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

NICOLA YOON

Jamaika ve Brooklyn'de büyüyen yazar, şu anda, deliler gibi sevdiği kocası ve kızıyla Los Angeles, CA'da yaşıyor. *Her Şey* yazarın ilk romanıdır. Nicola Yoon hakkında daha fazla bilgi için www.nicolayoon.com adresini ziyaret edebilir, twitter.com/NicolaYoon ve [instagram.com/nicolayoon](https://www.instagram.com/nicolayoon) adreslerinden yazarı takip edebilirsiniz.

nicola yoon

HER ŞEY

ÖZGÜN ADI: Everything, Everything
KİTABIN ADI: Her Şey
YAZAR: Nicola Yoon
ÇEVİREN: Funda Tatar
EDİTÖR: Gökçe Yavaş
KAPAK TASARIM: Karen Yardımlı
BASKI VE CİLT: Mimoza Matbaacılık San. Tic. A.Ş.
Merk. Efendi Mah. Davurpaşa Cad. No: 123 Kat: 1-3
Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 33198

© Alloy Entertainment & Nicola Yoon, 2014

© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2016

Cover Illustrator © Nina Psychogios

Picture from *The Little Prince* by Antoine de Saint-Exupéry, translated by Richard Howard.
Copyright © 1971 by Consuelo de Saint-Exupéry. English translation copyright © 2000 by Richard Howard. Reprinted by permission of Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. All rights reserved.

1. Baskı: Şubat 2016

ISBN: 978-605-9126-61-8

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayımcının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veyahut içeriğinin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta -elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil- kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtma amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı ilgili kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.

Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul

Tel: +90 212 368 8300 | Faks: +90 212 381 7648

e-posta: info@penayayinlari.com | www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

nicola yoon

HER ŞEY

İÇ İLLÜSTRASYONLAR:
DAVID YOON

İNGİLİZCEDEN ÇEVİREN:
FUNDA TATAR

*Bana kalbimi gösteren eşim David Yoon'a
ve onu daha da büyüten akıllı, güzel kızım Penny'ye.*

BEYAZ ODA

BEN SİZDEN ÇOK daha fazla kitap okudum. Sizin kaç tane okumuş olduğunuz hiç fark etmez. Ben daha çok okudum. İnanın. Benim hep çok zamanım oldu.

Beyaz odamda, beyaz duvarlarımın karşısındaki parlak beyaz kitaplığıma renk katan tek şey kitap sırtlarıdır. Bunların hepsi gıcır gıcır maroken ciltli kitaplar. Mikrop barındıran eski karton kapaklar bana uygun değil. Kitaplar bana Dışarıdan, dekontamine edilerek ve vakumlu plastik ambalajlar içinde geliyor. Bu işlemi yapan makineyi görmek isterdim. Her kitabın beyaz bir taşıma kayışında, beyaz robot kolların fırçalayarak, kazıyarak, spreyle sıkarak temizlediği ve en sonunda bana gönderilebilecek temizliğe ulaştığı düşünüleneye kadar sterilize edildiği beyaz dikdörtgen istasyonlara doğru yol aldığını hayal ederim. Yeni bir kitap geldiğinde, ilk işim kitabı ambalajından çıkartmak olur; bu işlem için bir makas ve kırılacak birkaç tırnak gereklidir. İkinci olarak da iç kapağa adımlı yazarım:

Madeline Whittier'e AİTTİR.

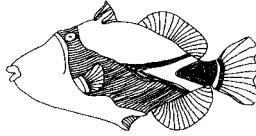
Bunu niye yaptığımı bilmiyorum. Evde, hiç kitap okumayan annem ve bütün zamanını, aldığı nefesi kontrol etmekle

geçirdiği için okumaya vakti olmayan hemşirem Carla dışında kimse yok. Nadiren misafirim gelir, o yüzden kitaplarımı ödünç vereceğim biri de yok. Rafında unutulup kalmış bir kitabın bana ait olduğunun hatırlatılması gereken hiç kimse yok.

BULANA ÖDÜL (Uygun olan maddeleri işaretleyiniz):

En çok bu bölüme vakit harcıyorum. Her kitapta değişiklikler yaptığım bir bölüm bu. Bazen ödüller gerçekten fantastiktir:

- ° Tatlı bir yaz günü, açık mavi bir gökyüzünün altında, gelincikler, zambaklar ve ucsuz bucaksız beyaz kadife çiçekleriyle bezeli polen dolu bir çiçek bahçesinde benimle (Madeline) bir piknik.
- ° Kasırganın ortasındaki Atlantik Okyanusu'nun ortasında bir deniz fenerinde benimle (Madeline) şay.
- ° Hawai adalarının resmi balığı Humuhumunukunukuapua'a'yı görmek için benimle (Madeline) Molokini'de şnorkelle dalış.

Bazen o kadar da fantastik olmazlar:

- ° Benimle (Madeline) eski kitaplar satan bir kitapçı dükkanına ziyaret.
- ° Benimle (Madeline) dışarı çıkıp sokağın sonuna kadar yürüyüp dönme.
- ° Benimle (Madeline) beyaz yatak odasındaki beyaz kanepemin üstünde, istediğın herhangi bir konu hakkında kısa bir konuşma.

Bazen de ödöl sadece şudur:

- ° Ben (Madeline).

AKİY ÇİZGİSİ

HASTALIĞIM ÇOK BİLİNER ama bir o kadar da ender görülen bir hastalık. Aslında Ağır Kombine İmmün Yetmezliği'nin bir türü ama siz onu “balon bebek hastalığı” diye biliyorsunuz.

Basitçe, dünyaya alerjim var. Herhangi bir şey, bir hastalık nöbetinin tetikleyicisi olabilir. Mesela, az önce dokunduğum masayı silmek için kullanılan temizlik malzemesinin içindeki kimyasallar olabilir. Birinin parfümü olabilir. Yediğim yemeğin içindeki egzotik bir baharat olabilir. Bunlardan biri, hepsi ya da hiçbiri olabilir veya tamamen başka bir şey olabilir. Kimse tam olarak neyin tetikleyici olduğunu bilmez ama sonuçlarının ne olduğunu herkes bilir. Annemin dediğine göre, bebekken neredeyse ölüyordum. O yüzden de AKİY sınırlarında yaşıyorum. Evden dışarı çıkmıyorum; on yedi senedir bir kez bile çıkmadım.

GÜNLÜK
SAĞLIK
KAYDI

Madeline Whittier

HASTA ADI

2 Mayıs

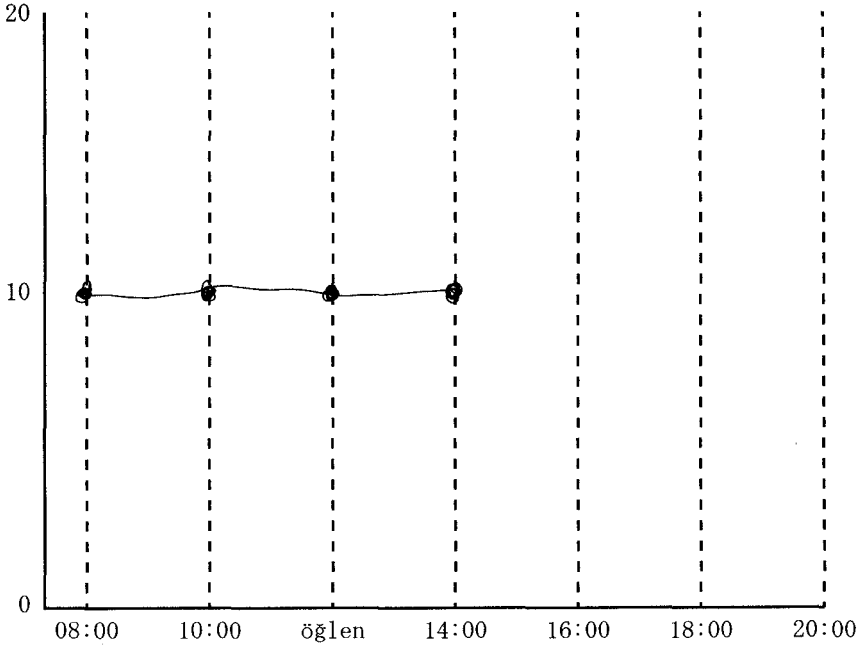
TARİH

Dr. Pauline Whittier

BAKIMINDAN SORUMLU KİŞİ

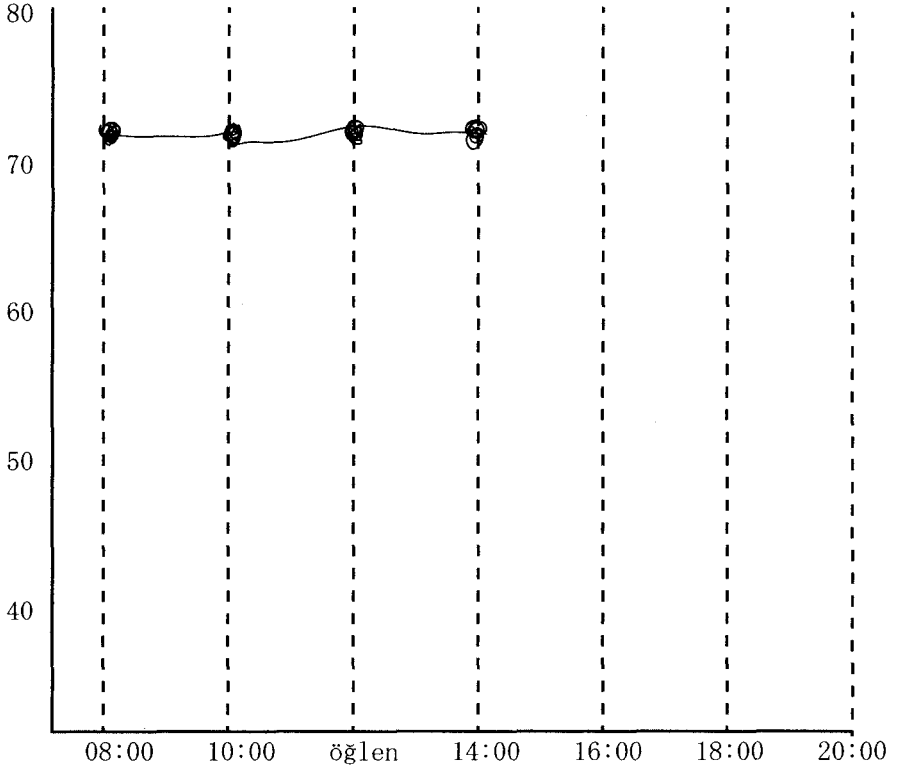
0002921

DAKİKADAKİ SOLUNUM SAYISI

0002921

ODA SICAKLIĞI

0002921

HAVA FİLTRESİ DURUMU

08:00	OK
09:00	OK
10:00	OK
11:00	OK
12:00	OK
13:00	OK
14:00	OK
15:00	
16:00	
17:00	
18:00	
19:00	
20:00	

0002921

DOĞUMGÜNÜ DİLEĞİ

“FİLM GECE Sİ Mİ, Şerefli Pictionary mi, yoksa Kitap Kulübü mü?” Annem bu soruyu sorarken, bir yandan da kolumdaki tansiyon aletini şişirmekle meşguldü. Seçmem için akşam yemeği sonrası aktivitelerimizi sıralarken listeye kendi favorisi Fonetik Scrabble’ı katmamıştı. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gülen gözleriyle karşılaştım.

“Fonetik,” dedim.

Aleti şişirmeyi bıraktı. Normalde tansiyonumu ölçen ve günlük sağlık kaydımı tutan tam zamanlı hemşirem Carla’dır ama annem bugün ona izin verdi. Bugün benim doğumgünüm ve doğumgünlerimi her zaman annemle birlikte geçiririz, sadece ikimiz.

Annem kalp atışlarımı dinleyebilmek için stetoskobu taktı. Yüzündeki gülümseme yerini daha ciddi bir doktor ifadesine bıraktı.

Hastalarının çoğu kez gördüğü ifade de buydu; biraz mesafeli, profesyonel ve kaygılı. Acaba bu ifadeyi rahatlatıcı buluyorlar mıydı?

Karşısındakinin sadece ben, en sevdiği hastası, kızı olduğunu hatırlatmak için hemen alına küçük bir öpücük konurdum.

Gözlerini açtı, gülümsedi ve yanağımı okşadı. Daimi bakım isteyen bir hastalıkla doğacaksanız annenizin doktor olması epey iyi bir şeydi galiba.

Birkaç saniye sonra, ‘ben doktorum ve korkarım sana kötü bir haberim var’ ifadesinin en başarılı şekliyle yüzüme baktı. “Bu senin günün. Niye gerçekten kazanma şansının olduğu bir oyun oynamıyoruz? Şerefli Pictionary, mesela?”

Bildiğimiz Pictionary oyunu iki kişiyle oynanamadığı için, biz de Şerefli Pictionary’yi icat ettik. Biri çiziyor, diğeri de şerefi üzerine söz vererek doğru tahmin etmek için elinden geleni yapıyor. Tahmininde başarılı olursa diğer taraf puan alıyor.

Gözlerimi kısıp yüzüne baktım. Hiç kazanma şansım olmadığı halde, kendimden emin bir şekilde, “Fonetik oynuyoruz ve bu kez ben kazanıyorum,” dedim. Fonetik Scrabble ya da Skrabbl oynamakla geçen yıllarımız boyunca, annemi bir kez bile yenemedim. Son oynadığımızda çok yaklaşmıştım. Ama son kelimesinde harfleri puanın üç katı hanesine denk getirerek CİNZ yazmış ve beni yine hezimete uğratmıştı.

“Tamam.” Yüzünde alaycı bir acıma ifadesiyle başını salladı. “Nasıl istersen.” Stetoskobu dinlemek için gülün gözlerini kapattı.

Sabahın geri kalan saatlerini geleneksel doğumgünü pastam olan üzeri vanilyalı krema kaplı vanilyalı pandispanyayı hazırlamakla geçirdik. Soğuduktan sonra, üstüne kek kısmını sadece şöyle bir örtmeye yetecek kadar ince bir kat krema sürdüm. İkimiz de kekçi insanlarız, kremacı değil. Süslemek için ise pastanın üstüne kremadan beyaz yapraklı ve beyaz ortalı on sekiz

papatya çizdim. Kenarlarına da dökümlü beyaz perde pilileri yaptım.

“Mükemmel.” Annem omzumun üzerinden yapımını tamamladığım pastaya bakıyordu. “Tıpkı senin gibi.”

Dönüp yüzüne baktım. Yüzünde kocaman, gururlu bir gülümseme vardı ama gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Durumun çok vahim,” dedim ve burnuna bir parça krema sıçrattım. Bu onu sadece güldürdü ve biraz daha ağlattı. Aslında genelde bu kadar duygusal değildir ama doğumgünlerimde bir sebeple hep böyle aynı anda hem ağlamaklı hem sevinçli olur. O ağlamaklı ve sevinçliyse, ben de ağlamaklı ve sevinçli olurum.

Ellerini çaresizce havaya kaldırıp, “Biliyorum,” dedi, “durumum tamamen içler acısı.” Beni kucaklayıp sıkı sıkı sarıldı. Krema saçıma bulaştı.

Doğumgünüm, senenin ikimizin de hastalığımı en güçlü şekilde hissettiğimiz günüdür. Bunun nedeni geçen zamanı kabullenme günü olmasıdır. Hastalıkla geçen ve ufukta hiçbir iyileşme umudunun olmadığı koca bir sene daha. Diğer gençlerin yapabildiği bütün normal aktivitelerden mahrum geçen bir sene daha. Ehliyet, ilk öpücük, mezuniyet balosu, ilk kalp kırıklığı, ilk ufak çaplı araba kazası... Annemin çalışmak ve bana bakmak dışında başka hiç bir şey yapmadığı bir sene daha. Diğer günlerde bu eksiklikleri göz ardı etmek kolay, en azından daha kolay oluyor.

Ama bu yıl bir öncekinden biraz daha zor. Belki de artık on sekiz yaşında olduğum içindir. Teknik olarak artık bir

yetişkinim. şu anda benim evden ayrılıp üniversiteye gidiyor olmam gerekirdi; annemin de boş-yuva sendromuyla uğraşıyor olması. Ama AKİY'den dolayı hiçbir yere gitmiyorum.

Günün ilerleyen saatlerinde, akşam yemeğinden sonra, annem bana aylardır dilek listemde olan çok güzel bir suluboya kalem seti verdi. Oturma odasına gidip bağdaş kurarak sehpanın önüne oturduk. Bu da bizim doğumgünü ritüellerimizden biri: Annem pastanın ortasında tek bir mum yakar. Ben gözlerimi kapar ve bir dilek tutarım. Sonra da mumu üflerim.

Gözlerimi açar açmaz, “Ne diledin?” diye sordu.

Aslında dileyecek sadece tek bir şey var; dışarıda vahşi bir hayvan gibi özgürce koşmamı sağlayacak mucizevi bir tedavi ama bunu asla dilemem çünkü imkânsız olduğunu bilirim. Bu tıpkı denizkızlarının, ejderhaların, tek boynuzlu atların gerçek olmasını dilemek gibidir. Onun yerine, gerçikleşme ihtimali iyileşmekten daha çok olan bir şey diliyorum; ikimizi de üzme ihtimali daha düşük olan bir şey.

“Dünya barışı,” dedim.

Üç dilim kekten sonra Fonetik oynamaya başladık. Ben kazanmadım; kazanmanın yakınından bile geçmedim.

Annem, elindeki yedi harfin hepsini kullanıp yerdeki S harfinin önüne gelecek şekilde POKALİP yazdı. *POKALİPS*.

“Bu ne?” diye sordum.

Gözleri mutluluktan dans ederek, “Apokalips,” dedi.

“Hayır, anne. Olmaz. Bundan puan alamazsın.”

“Evet, alırım,” diye karşılık verdi.

“Anne, başta bir A’ya ihtiyacın var. Kesinlikle olmaz.”

Vurguyu güçlendirmek için harflere iyice bastırarak, “Pokalips,” dedi. “Bal gibi de olur.”

Başımı sağa sola salladım.

Kelimeyi uzata uzata, “P O K A L I P S,” diye ısrar etti.

“Of ya, ne inatçısın,” dedim, pes ederek. “Tamam, tamam, puanı almana izin veriyorum.”

“Evet, işte bu!” Gülerek yumruğunu sıktı ve artık geçilemez olan puan hanesine yeni sayısını ekledi. “Bu oyunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadın,” dedi. “Bu bir ikna etme oyunu.”

Kendime bir dilim kek daha kestim. “Seninkisine ikna etmek denmez ki,” dedim. “Sen basbayağı hile yaptın.”

“İkisi de aynı şey,” dedi, ikimiz de güldük.

“Sen de beni yarın Şerefli Pictionary’de yenersin belki,” dedi.

Yenilgiden sonra kanepeye yerleşip en sevdiğimiz film olan *Genç Frankenstein*’ı izledik. Bu filmi izlemek de doğumgünü ritüelimizin bir parçası. Ben başımı annemin kucığına koyuyorum, o benim saçlarımı okşuyor ve aynı komik bölümlere yıllardır yaptığımız gibi aynı şekilde gülüyoruz. Genel olarak bakıldığında, hiç de fena bir on sekizinci doğumgünü sayılmaz.

HEP AYNI

ERTESİ SABAH, BEYAZ kanepemde oturmuş kitabımı okurken Carla geldi.

Neşeli bir sesle, “*Feliz cumpleaños,*” dedi.

Kitabımı indirip, “*Gracias,*” diye karşılık verdim.

“Doğumgünün nasıl geçti?” Sağlık çantasının içindekileri boşaltmaya başlamıştı.

“Eğlendik.”

“Vanilya kremalı vanilyalı pandispanya?” diye sordu.

“Tabii ki.”

“*Genç Frankenstein?*”

“Evet.”

“Oyunda da yenildin?” diye sordu.

“Bayağı sıkıcıyız, değil mi?”

“Sen bana bakma,” dedi gülerek. “Ben sadece annenle arasındaki ilişkinin tatlılığını kısıkanıyorum.”

Düne ait sağlık kaydımı alıp hızlıca annemin yazdığı ölçümlere baktı ve dosyaya yeni bir sayfa ekledi. “Bu günlerde, Rosa bana saati söylemek için bile rahatsız edilmek istemiyor.”

Rosa, Carla’nın on yedi yaşındaki kızı. Carla’nın dediğine göre, hormonlar ve oğlanlar yönetimi ele alana kadar çok

yakınlarmış. Böyle bir değişimin annemle bana olmasını hayal bile edemiyorum.

Carla gelip kanepede yanıma oturdu ve tansiyonumu ölçmek için elime uzandı. O sırada gözü okuduğum kitaba takıldı.

“*Algernon’a Çiçekler*, yine mi?” diye sordu. “Bu kitap seni hep ağlatmıyor mu?”

“Bir gün ağlatmayacak,” dedim. “O gün geldiğinde kitabı okuyor olduğuma emin olmak istiyorum.”

Gözlerini devirip elimi tuttu.

Evet, bu gerçekten *uydurma* bir cevap; ama yine de, belki de gerçektir diye düşünmekten kendimi alamıyorum.

Belki de günün birinde, bir gün, işlerin değişeceğine dair bir umut taşıyordumdur.

HAYAT KISA™

MADLINE'İN SPOILERLI ELEŞTİRİ YAZILARI

ALGERNON'A ÇİÇEKLER - DANIEL KEYES

Spoiler uyarısı: Algernon bir faredir. Fare ölür.

UZAYLI İSTİLASI, BÖLÜM 2

CHARLIE'NİN, FARENİN KADERİNİN belki de kendi kaderi olduğunu anladığı bölümdeyken dışarıdan gelen şiddetli bir gümbürtü duydum. Aklım hemen uzaya gitti; üstümüzdeki gökyüzünde dev bir uzay gemisinin süzölmekte olduğunu hayal ettim.

Ev sarsılıp raflardaki kitaplarım zangır zangır titredi. Bu arada kesintisiz bir bip sesi güröltüye eşlik etmeye başladı. Bunun ne olduğunu biliyordum. Bir kamyon. Hayal kırıklığı yaşamamak için, kendi kendime, muhtemelen yolunu şaşırmıştır, dedim. Muhtemelen başka bir yere gidiyorken yanlış yola sapmıştır.

Ama derken motor sustu. Kapılar açılıp kapandı. Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha ve cıvı cıvı bir kadın sesi duyuldu, “Yeni evimize hoş geldiniz, millet!”

Carla, birkaç saniyeliğine gözlerini dikip bana baktı. Ne düşündüğünü biliyordum.

Yine aynı şey oluyor.

MADLINE'İN GÜNLÜĞÜ

5 Ağustos

Yan evde oturan aile taşındı. ← Çocuk ağladı. Batıçeye saklandı ve annesi onu bulana kadar toprak yedi ama annesi bu sefer ona, her zaman kinin aksine, toprak yediği için bağırmadı.

Şu anda dışarısı çok sessiz.

Dün gece bir rüya
gördüm. Aslında taşın-
mamışlar da uzaylılar
tarafından kaşırılmışlar.
Uzaylılar beni almamış
çünkü ben hastayım
ve onlar sadece sağ-
lıklı insanları istiyorlar-
mış. O yüzden annemi,
Carla'yı ve yan evdeki
aileyi alıp gitmişler ve

ben yapayalnız kalmışım.

Ağlayarak uyandım.

Annem geldi ve yanıma

yattı. Ona rüyamdan

bahsetmedim çünkü

üzülündü ama Carlaya

anlattım. O da bana

sarıldı.

HOŞ GELDİN KOMİTESİ

“CARLA”, DEDİM, “BU kez son sefer olduğu gibi olmayacak.” Artık sekiz yaşında değilim.

“Söz vermeni istiyorum...” diye başladı ama çoktan pencere-nin önüne geçip perdeyi aralamıştım bile.

Parlak Kaliforniya güneşine hazırlıklı değildim. Dupduru gökyüzünde ıslıl ıslıl parlayan yakıcı beyaz görüntüsüne hazır değildim. Kör oldum. Derken gözümün önündeki beyaz pus kalktı. Her şey aydınlandı.

Kamyonu ve ortalarda dönüp duran büyük bir kadının –annenin– siluetini gördüm. Kamyonun arkasında ise yine aynı yaşlarda bir adam vardı – baba. Muhtemelen benden biraz daha küçük olan da bir kız – kızları.

Sonra onu gördüm. Uzun boylu, zayıf ve baştan ayağa siyahlar içinde: siyah tişört, siyah kot pantolon, siyah spor ayakkabı ve saçını tamamen kapatmış olan siyah bir örgü bere. Kemikli ve köşeli bir yüzü, solgun bal renginde beyaz bir teni vardı. Kamyonun arkasında tünediği yerden atlayıp garajın önündeki araba yoluna doğru süzüldü; yerçekimi onu hepimizden farklı etkiliyormuş gibi hareket ediyordu. Sonra durup başını yana yatırarak bir bulmacaya bakar gibi yeni evlerine baktı.

Birkaç saniye sonra, ayak parmaklarının üstünde hafifçe zıplamaya başladı. Aniden bir hamle yapıp düz duvarın üstünde neredeyse iki metre koştu. Pencere pervazlarından birine tutundu, bir iki saniye pervazda sallandı, sonra geri atlayıp yere çömeldi.

“Aferin, Olly,” dedi annesi.

“Böyle şeyler yapmayı bırakmanı söylememiş miydim ben sana?” diye homurdandı babası.

Ama o, ikisini de duymazlıktan gelip oturmaya devam etti.

Avuç içimi cama yapıştırdım; az önceki o çılgın uçuşu sanki ben yapmışım gibi nefes nefeseydim. Bir ona, bir duvara, bir pencere pervazına baktım, sonra tekrar ona döndüm. Çömeldiği yerden kalkmış, bana bakıyordu. Gözlerimiz buluştu. İçimde, acaba penceremde gördüğü nedir diye belli belirsiz bir merak uyandı; koca gözlerini dikmiş ona bakan beyazlar içinde tuhaf bir kız. Bana doğru sırttı ve o anda yüzündeki o sert, ciddi ifade kayboldu. Ben de ona gülümsemeye çalıştım ama o kadar heyecanlı ve şaşkındım ki gülmek yerine kaş çattım.

BEYAZ BALONUM

O GECE, RÜYAMDA evin benimle birlikte nefes alıp verdiğini gördüm. Ben nefes veriyorum, duvarlar iğne batırılmış bir balon gibi sönerken beni ezerek büzüşüyor. Nefes alıyorum, duvarlar genişliyor. Tek bir nefes daha ve hayatım sonunda, en sonunda, patlayacak.

MAHALLE GÜVENLİK GÖZETLEMESİ

ANNESİNİN PROGRAMI

- 06:35 - Elinde dumanı üstünde sıcak bir şeyin -kahve?- olduğu bir fincanla verandaya çıkış...
- 06:36 - İçeceğini -çay?- yudumlarken dalgın dalgın yolun karşısındaki boş araziye bakma.
- 07:00 - Eve giriş...
- 07:15 - Verandaya dönüş. Kocasını öpüp işe yolcu etme, arabası uzaklaşırken arkasından bakma.
- 9:30 - Bahçe işleri. Sigara izmaritlerini arama, bulma ve ayıklama.
- 13:00 - Arabayla evden ayrılış. Günlük işler?
- 17:00 - Kara ve Olly'ye "babanız eve dönmeden" ev işlerine başlamaları için yalvarma.

KARA'NIN (KIZ KARDEŞ) PROGRAMI

- 10:00 - Kahverengi tüylü bir bornoz ve siyah botlarla dışarıda ağır ağır yürüme.
- 10:01 - Cep telefonu mesajlarını kontrol etme. Bir sürü mesaj alıyor.
- 10:06 - Bahçede, bizim ve onların evinin arasında, üç tane sigara içme.

10:20 - Botlarının burnuyla şukur açıp sigara izmaritlerini
gömme.

10:25 / 17:00 - Telefonda konuşma ya da mesajlaşma.

17:25 - Ev işleri.

BABASININ PROGRAMI

07:15 - İşe gidiş.

18:00 - İşten eve dönüş.

18:20 - İlk içkiyle verandada oturma.

18:30 - Akşam yemeği için eve girme.

19:00 - İkinci içkiyle verandaya geri dönüş.

19:25 - Üçüncü içki.

19:45 - Aileye bağırmanın başlaması.

22:35 - Aileye bağırmanın azalması.

OLLY'NİN PROGRAMI

Öngörülemiyor.

CASUS BEN

AİLESİ ONA OLLY diyor. Aslında kız kardeşi ve annesi Olly diyor; babası Oliver. En çok onu gözetliyorum. Yatak odası ikinci katta; benimkinin neredeyse tam karşısında. Panjurları da hemen hemen her zaman açık.

Bazı günler öğlene kadar uyuyor. Bazense, daha ben uyanıp gözetlemelerime başlamadan odasından çıkmış oluyor. Yine de, çoğu sabah 09.00'da uyanıyor, yatak odasından tırmanarak çıkıyor ve Örümcek Adam edasıyla evin dış kaplamalarına tutunarak çatıya çıkıyor. Orada, bacaklarını sarkıtıp tekrar odasına dönmeden önce yaklaşık bir saat kalıyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım çatıdayken ne yaptığını görmeyi henüz başaramadım.

Odasında, bir yatak ve şifonyer dışında hiçbir şey yok. Taşınma gününden kalma açılmamış birkaç kutu, kapı boşluğuna yığılı şekilde duruyor. *Jump London* diye bir filmin posterini dışında başka hiçbir süsleme de yok. Filme baktım; bir çeşit sokak jimnastiği olan parkur sporuyla ilgili bir film. Bu, yaptığı bütün o çılgın şeyleri nasıl yapabildiğini açıklıyor. İzledikçe daha çok şey bilmek istiyorum.

MENTEUSE

AKŞAM YEMEĞİ İÇİN yemek masasına oturdum. Annem kucağıma kumaş bir peçete yerleştirdi ve önce benim sonra da Carla'nın bardağına su koydu. Bizim evde cuma akşam yemekleri özeldir. Carla bile kalıp kendi ailesi yerine bizimle yer.

Cuma Gecesi Yemeğimizde her şey Fransızdır. Masamızda kenarları zambak işlemeli beyaz kumaş peçeteler, çok gösterişli bir Fransız antika sofra takımı, hatta Eyfel Kulesi şeklinde küçük gümüş bir tuzluk-biberliğimiz var. Elbette alerjilerimden dolayı menüye çok dikkat etmemiz gerekiyor ama annem her zaman kendi geliştirdiği tarifiyle *cassoulet* yapar. Bu aslında tavuklu, sosisli, ördekli ve kuru fasulyeli bir tür Fransız yahnisi. Ölmeden önce babamın en sevdiği yemekmiş. Annemin bana özel hazırladığı haliyse sadece tavuk suyunda pişirilmiş kuru fasulyeden oluşuyor.

Annem, “Madeline,” dedi. “Bay Waterman bana mimari ödevini geciktirdiğini söyledi. Her şey yolunda mı, güzel kızım?”

Sorusu beni şaşırttı. Ödevi geciktirdiğimi biliyordum ama daha önce hiç böyle bir gecikme olmadığından annemin ödevlerin kaydını tuttuğunun farkında değildim.

“Ödev çok mu zor?” Elindeki kepçeyle kâsemi *cassoulet*’yle doldururken kaşlarını çatı. “Sana yeni bir öğretmen bulmamı ister misin?”

Arka arkaya sıraladığı soruları tek tek cevaplandırmak için, “*Oui, non, et non,*” dedim. “Her şey yolunda. Ödevi yarın teslim edeceğim, söz. Zamanının geldiğini fark etmemişim, hepsi bu.”

Pekâlâ der gibi başını salladı ve benim için taze Fransız ekmeğinden dilimler kesip üstüne yağ sürdü. Sormak istediği bir şey daha olduğunu biliyordum. Aslında ne sormak istediğini de biliyordum ama alacağı cevaptan korkuyordu.

“Şu yeni komşular yüzünden mi?”

Carla dikkatle yüzüme baktı. Daha önce anneme hiç yalan söylememiştim. Bunun için hiç sebepim olmamıştı ve nasıl yalan söylendiğini bildiğimi de sanmıyordum. Ama içimden bir ses ne yapmam gerektiğini söylüyordu.

“Bu aralar çok okuyorum. Elimde iyi bir kitap olduğunda her şeyi unuturum, bilirsin.” Elimden geldiğince rahatlatıcı bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordum. Endişelenmesini istemiyordum. Benimle ilgili endişelenecek yeterince şeyi vardı zaten.

Fransızcada “yalancı” nasıl denir?

Birkaç dakika sonra annem, “Aç değil misin?” diye sordu. Elinin tersiyle alnımı yokladı.

“Ateşin yok.” Elini biraz daha alnımda tuttu.

Tam ben endişelerini gidermek üzereyken kapı çaldı. Bu o kadar nadir oluyordu ki ne anlam vereceğimi bilememiştim.

Zilin sesi tekrar duyuldu.

Annem sandalyesinden kalkacak gibi oldu.

Carla ondan önce ayağa kalktı.

Zil üçüncü kez çaldı. Yüzüme sebepsiz bir gülümseme yayıldı.

Carla, “Bakmamı ister misiniz, efendim?” diye sordu.

Annem eliyle onu durdurdu. Bana dönüp, “Sen burada kal,” dedi.

Carla gelip arkama geçti ve elleriyle hafifçe omuzlarımdan tuttu. Burada kalmam gerektiğini biliyordum. Benden beklenenin bu olduğunu biliyordum. Elbette benim de kendimden beklediğim buydu ama nedense, bugün bunu yapamayacaktım. Laftan anlamayan bir satıcı bile olsa kapıdaki kim olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

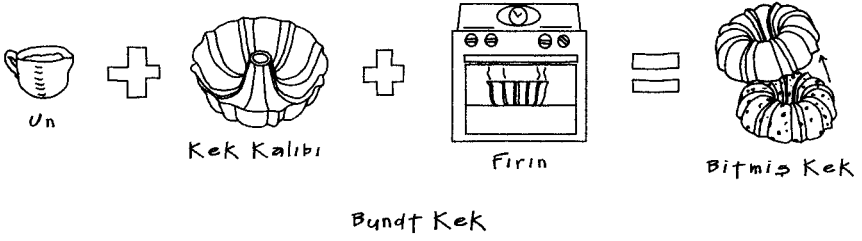
Carla koluma dokundu. “Annen burada kalmanı söyledi.”

“Ama neden? Fazla temkinli davranıyor. Ayrıca kimsenin hava hücrelerini geçmesine müsaade etmez ki zaten.”

Carla pes etti, ben koridora doğru ilerlerken o da hemen arkamdan geliyordu.

Hava hücresi, giriş kapısını çevreleyen kapalı küçük bir oda. Giriş kapısı açıldığında evin içine sızması muhtemel tehlikeleri engellemesi için hava geçirmez özelliğe sahip. Kulağımı hava hücrelerine dayadım. Başta hava filtrelerinden hiçbir şey duymadım ama sonra bir ses geldi.

“Annem size Bundt kek gönderdi.” Kalın, sakın ve kesinlikle eğlenen bir sestir. Kafamda neye benzediğini canlandırmaya çalışarak Bundt kelimesini evirip çevirdim. Sonra kapıdaki kim olduğu dank etti. Olly.

“Annemin Bundtlarının özelliği pek de iyi olmamalarıdır. Tadı berbatır. Aslında yenecek gibi değildir, neredeyse taş gibidir. Aman aramızda kalsın.”

Konuşmaya yeni bir ses daha eklendi. Bir kız sesi. Kız kardeşi? “Ne zaman taşınısak bir tane yapar ve bizden komşumuza götürmemizi ister.”

“Ah, şey. Bu biraz sürpriz oldu. Çok hoş. Lütfen kendisine çok teşekkür ettiğimi söyleyin.”

Bu Bundt kekin gerekli denetimlerden geçmiş olması mümkün değildi. Annemin onlara benimle ilgili gerçeği açığa çıkartmadan keki kabul edemeyeceğini söylemenin bir yolunu aradığını hissediyordum.

“Üzgünüm ama bunu kabul edemem.”

Bir an şaşkın bir sessizlik oldu.

Oly, duyduğuna inanamamış gibi, “Yani geri götürmemizi mi istiyorsunuz?” diye sordu.

Kara, “Ama bu yaptığınız kabalık,” dedi. Bu hayal kırıklığını bekliyormuş gibi kızgın ve bıkkın bir ses tonuyla konuşmuştu.

Annem tekrar, “Çok üzgünüm,” dedi. “Bu biraz karışık bir mesele. Gerçekten çok üzgünüm. Siz de anneniz de çok incesiniz. Lütfen teşekkürlerimi iletin.”

Olly, annemin kapıyı kapatmasına fırsat vermeden oldukça yüksek bir sesle, “Kızınız evde mi?” diye sordu. “Belki bize çevreyi gezdirir diye umuyorduk.”

Kalbim hızlandı; nabzımın kaburga kemiklerimde attığını hissediyordum. Az önce beni mi sormuştu? Daha önce tanımadığım hiç kimse beni görmeye gelmemişti. Annem, Carla ve öğretmenlerim dışında, dünya varlığımdan bile habersizdi. Aslında, çevrimiçi olarak vardım.

İnternette arkadaşlarım ve Tumblr’da kitap eleştiri yazılarım vardı ama bu, yabancı genç çocukların elinde Bundt kekleriyle kapısına gelip ziyaret ettiği gerçek bir kişi olmakla aynı şey değildi.

“Üzgünüm ama bunu yapamaz. Mahallemize hoş geldiniz ve tekrar teşekkürler.”

Giriş kapısı kapandı; annemi beklemek için bir adım geri çekildim. Annem, filtreler yabancı havayı temizleyinceye kadar hava hücresinde kalmak zorundaydı. Bir dakika sonra eve geri girdi. Beni hemen fark etmedi. Gözleri kapalı ve başı hafifçe yana yatmış bir halde kıpırdamadan durdu.

Başını kaldırmadan, “Üzgünüm,” dedi.

“Ben iyiyim, anne. Merak etme.”

Bininci kez, hastalığımın onun için ne kadar zor olduğunun farkına vardım. Benim bildiğim tek dünya buydu. Ama onun için benden önce erkek kardeşim ve babam vardı. Seyahat etti, futbol oynadı. Ergenlik çağındaki kızıyla günde on dört saat

boyunca bir baloncuğun içine kapanmak zorunda olmadığı normal bir hayatı vardı.

Ona sarıldım ve o da birkaç dakika bana sarılı kalabilsin diye öylece durdum. Bu hayal kırıklığı onun için, benim için olduğundan çok daha zordu.

“Bunu telafi edeceğim,” dedi.

“Telafi edecek bir şey yok.”

“Seni seviyorum, tatlım.”

Ağır adımlarla oturma odasına geri döndük ve hemen hemen hiç konuşmadan hızlıca yemeğimizi bitirdik. Carla gitti. Ardından annem onu Şerefli Pictionary oyununda yenmek isteyip istemediğimi sordu ama ben başka sefere oynarız, dedim. Hiç o havada değildim.

Onun yerine, Bundt kekin tadı nasıldır acaba diye düşünerek yukarı kata çıktım.

BİR PARÇA REDDEDİŞ

ODAMA DÖNDÜĞÜMDE, İLK iş pencereye gittim. Baba işten gelmişti ama ters giden bir şeyler vardı; kızgın görünüyordu ve gittikçe daha da öfkeleniyordu. Kara'nın elinden Bundt keki kapıldığı gibi şiddetle Olly'ye fırlattı ama Olly fazlasıyla hızlı ve zarifti. Hemen kenara çekildi ve kek yere düştü.

İlginçtir, Bundt keki bir zarar almış gibi görünmüyordu ama tabak garaja giden yola doğru savrulup paramparça olmuştu. Bu durum babayı daha da sinirlendirdi.

“Temizle şurayı. Hemen temizle şurayı.” Kapıyı çarpıp eve girdi. Annesi de peşinden girdi. Kara, Olly'ye bakıp başını iki yana salladı ve ona omuzlarının çökmesine sebep olan bir şey söyledi. Olly birkaç dakika orada durup keke baktı. Eve girdi, bir süpürge ve faraşla geri döndü. Hiç acele etmeden, hatta gereğinden de uzun zaman harcayarak kırık tabak parçalarını süpürdü.

İşini bitirince Bundt keki de alıp çatıya tırmandı. Çatıdan sarkıp odasına dönmeden önce yine bir saat boyunca çatıda kaldı.

Perdenin arkasında her zamanki yerimde saklanmış dururken birden artık saklanmak istemediğime karar verdim. Işıkları açıp pencerenin yanına geri döndüm. Derin bir nefes

almaya bile gerek duymadım. Bir yardımı olmayacaktı, biliyordum. Perdeyi kenara çektiğimde, onu çoktan orada, penceresinin yanında, gözlerini dikmiş bana bakar halde buldum. Gülümsemedi. El sallamadı. Onun yerine kolunu kaldırıp perdeyi kapattı.

HAYATTA KALMA

CARLA, “DAHA NE kadar evin içinde böyle üzgün üzgün dolaşacaksın?” diye sordu. “Bütün haftayı böyle geçirdin.”

“Üzgün falan değilim,” dedim ama aslında biraz üzgündüm. Olly’nin reddedişi bana kendimi yeniden küçük bir kız çocuğu gibi hissettirmişti. Daha önce dünyayla ilgilenmekten neden vazgeçtiğimi hatırlatmıştı.

Ama dış dünyadan gelen bütün o sesleri duymaya devam ederken günlük alışkanlıklarıma dönmeye çalışmak hiç de kolay değildi.

Daha önce neredeyse hiç önemsemediğim şeyleri fark ediyordum.

Ağaçların rahatını kaçıran rüzgârı duyuyordum. Sabahları dedikodu yapan kuşları duyuyordum. Panjurumdan içeri sızıp gün boyunca odanın içinde oynayan güneş ışınlarını görüyordum. Onlara bakarak zamanı söyleyebilirdiniz. Ben dünyayı dışarıda tutmaya çalıştıkça, o sanki ısrarla içeri girmeye çalışıyordu.

“Günlerdir kitabın aynı beş sayfasını okuyorsun.” Carla, başıyla *Sineklerin Tanrısı* kitabıma işaret etti.

“Eh, berbat bir kitap.”

“Ben bir klasik olduğumu sanıyordum.”

“Ama çok kötü. Oğlanların çoğu korkunç, konuştukları tek şeyse avlanma ve domuzları öldürme. Hayatımda canım hiç bu kadar domuz pastırması çekmemişti.”

Kendini zorlayarak şöyle bir yarım ağız güldü. Kanepeye gelip yanıma oturdu ve bacaklarımı kucağına aldı. “Hadi anlat bana,” dedi.

Kitabı elimden bırakıp gözlerimi kapattım. “Sadece gitmelerini istiyorum,” diye itiraf ettim. “Eskiden daha kolaydı.”

“Ne daha kolaydı?”

“Bilmiyorum. Ben olmak. Hasta olmak.”

Hafifçe bacağıma sıktı. “Şimdi beni iyi dinle. Sen benim tanıdığım en güçlü, en cesur insansın. Buna inansen iyi olur.”

“Carla, böyle şeyler söylemek zorunda...”

“Şşş, beni dinle. Bir süredir bunu düşünüyordum. Bu yeni durumun seni zorladığını görebiliyorum ama atlatacaksın, biliyorum.”

“Ben o kadar emin değilim.”

“Önemli değil. Ben ikimiz adına da emin olabilirim. On beş senedir bu evde beraberiz, yani ne dediğimi biliyorum. Seninle çalışmaya ilk başladığımda, depresyonun pençesine düşmenin senin için an meselesi olduğunu düşünmüştüm ki bir yaz neredeyse eşiğine kadar gelmiştin ama olmadı. Her gün uyanıyor ve yeni bir şey öğreniyorsun. Her gün seni mutlu edecek bir şeyler buluyorsun. Bana gülümsemediğin tek bir gün bile yok. Kendinden daha çok annen için endişeleniyorsun.”

Daha önce Carla’nın bu kadar çok kelimeyi aynı anda arka arkaya sıralamış olduğunu hiç sanmıyordum.

“Benim kızım Rosa,” diye devam edecek oldu ama sonra sustu. Arkasına yaslandı ve anlam veremediğim bir duygunun pençesinde gözlerini kapattı. “Rosam senden bir şeyler öğrenebilir. Ona verebileceğim her şeye sahip ama hiçbir şeyi olmadığını düşünüyor.”

Gülümsedim. Carla kızından şikayet ediyordu ama onu elinden geldiğince şımarttığına, gücü yettiğince her istediğini yaptığına emindim.

Gözlerini açtı ve o rahatsızlık veren duygu her neyse geçip gitti. “Gördün mü, bak, yüzünde yine o gülümseme var.” Bacağımı sıvazladı. “Hayat zor, tatlım. Herkes kendine göre bir yol buluyor işte.”

HAYAT KISA™

MADELINE'İN SPOILERLI ELEŞTİRİ YAZILARI

SİNEKLERİN TANRISI –WILLIAM GOLDING

Spoiler uyarısı: Oğlanlar vahşi ve acımasız.

İLK TEMAS

ARADAN İKİ GÜN geçti, üzüntüm de geçti. Komşuları kafaya takmama işinde gittikçe daha iyi oluyorum derken dışarıdan gelen bir tın sesi duydum. Hâlâ *Sineklerin Tanrısı*'na gömülmüş halde kanepemdeydim. Çok şükür bitmek üzereydi. Ralph sahilde vahşi bir ölümü bekliyordu. Bu kitabı bir an önce bitirmek istiyordum ki başka bir şey, daha neşeli bir şey okuyabileyim; şu sesi de boş verebileyim. Birkaç dakika sonra yeni bir tın sesi geldi; bu seferki daha yüksekti. Kitabı bırakıp dinledim. Arka arkaya seri halde üç, dört, beş tın. Bir şey pencereme çarpıyordu. Dolu mu yağıyordu? Aklıma daha iyi bir ihtimal gelmesine fırsat bırakmadan kalkıp pencerenin yanına gittim. Perdeyi kenara çektim.

Olly'nin penceresi sonuna kadar açık, panjurlar kalkık ve odasının ışıkları kapalıydı. Kaya gibi sert Bundt kek, üzerine konan şaşı gözlerini bana dikmiş, Olly'nin pencere pervazından bakıyordu. Derken kek titredi ve yerle arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalışır gibi öne doğru eğildi. Sonra geri çekilip biraz daha titredi. Ben, karanlık odasının içindeki Olly'yi görmeye çalışırken, Bundt pervazdan atlayıp yere yapıştı.

Nefesim kesildi. Kek az önce intihar mı etmişti? Durumunu görebilmek için boynumu uzattım ama etraf görmem için çok karanlıktı.

Tam o sırada bir spot lamba keki aydınlattı. İnanılmaz bir şekilde hâlâ tek parçaydı. Neyden yapılmıştı ki bu şey böyle? Yemeye kalkışmamamız en iyisi olmuştu sanırım.

Işık kaybolurken tam zamanında yukarı bakıp pencerenin yanından içeri çekilmekte olan Olly'nin elinin karaltısını ve fenerini gördüm. Birkaç dakika daha durup baktım, geri gelir diye bekledim ama gelmedi.

İKİNCİ GECE

TAM YATAĞIMA YERLEŞMEK üzereyken tın sesleri yeniden başladı. Bu sefer onu umursamamaya kararlıyım; öyle de yaptım. İstedığı her neyse, benim yapabileceğim bir şey değildi. Bilmemek daha kolaydı.

O gece ve ertesi gece pencerenin yanına gitmedim.

DÖRDÜNCÜ GECE

DAHA FAZLA DAYANAMADIM. Perdenin köşesinden gizlice baktım.

Bundt kek yine pencere pervazına oturmuştu. Gövdesinin yarısı yara bantları ve sargı bezleriyle kaplıydı. Olly hiçbir yerde görünmüyordu.

BEŞİNCİ GECE

BUNDT KEK, PENCERENİN yanındaki masaya oturmuştu. Yanında içi yeşil sıvıyla kaplı bir martini bardağı, bir paket sigara ve üstünde bir kurukafayla çapraz kemik etiketinin olduğu bir ilaç şişesi vardı. Yeni bir intihar girişimi miydi?

Olly hâlâ yoktu..

ALTINCI GECE

BUNDT KEK BEYAZ bir çarşafın üzerinde yatıyordu. Elbise askılığı gibi görünen bir şeye takılı halde baş aşağı çevrilmiş plastik bir su şişesi kekin üzerinde asılı duruyordu. Şişeden sarkıp keke doğru uzanan ve damar yoluna takılmış serum borusunu andıran bir tel vardı. Derken üzerinde beyaz bir ceket ve bir stetoskopla Olly göründü. Kaşları çatılmış endişeli bir ifadeyle Bundt’a bakıp kalp atışlarını dinledi. Gülesim geliyordu ama kendimi tuttum. Olly başını kaldırıp ciddi bir şekilde sağa sola salladı. Perdemi kapattım, gülümsememi bastırarak oradan uzaklaştım.

YEDİNCİ GECE

KENDİ KENDİME, BAKMAYACAĞIM dedim ama ilk tın sesini duyar duymaz yine penceredeydim. Olly'nin üstünde siyah bir bornoz, boynunda da büyük gümüş bir haç vardı. Bundt'a son duasını ediyordu.

Artık kendimi tutamadım. Güldüm, güldüm ve daha çok güldüm. O da bana doğru bakıp sırtıttı. Siyah bir keçeli kalem alıp cama bir şeyler yazdı:

GENERICUSER03@GMAIL.COM
GEÇEN GECE İÇİN ÖZÜR DİLERİM.

İLK TEMAS, İKİNCİ BÖLÜM

Kimden: Madeline F. Whittier

Kime: genericuser033@gmail.com

Konu: Merhaba

Tarih: 4 Haziran, 20:03

Merhaba. Sanırım kendimizi tanıtarak başlamalıyız. Benim adım Madeline Whittier ama zaten adresime bakıp bunu görebilirsin. Seninki ne?

- Madeline Whittier

NOT: Özür dilemeni gerektiren bir şey yok.

NOT 2: Şu Bundt kek neden yapılıyor?

Kimden: genericuser033

Kime: Madeline F. Whittier<madeline.whittier@gmail.com>

Konu: RE: Merhaba

Tarih: 4 Haziran, 20:07

şu ana kadar adımı öğrenemediysen berbat bir casussun

demektir madeline whittier. kız kardeşim ve ben geçen hafta seninle tanışmaya çalıştık ama annen yemedi. bundtın neden yapıldığını gerçekten bilmiyorum. taş olabilir mi?

Kimden: Madeline F. Whittier

Kime: genericuser033@gmail.com

Konu: RE: RE: Merhaba

Tarih: 4 Haziran, 20:11

Selam,

Bundt Kek Tarifi

3 fincan çok amaçlı çimento harcı

1 ¼ fincan ince taneli talaş

1 fincan çakıltası (isteğe göre farklı boyutlarda)

½ çay kaşığı tuz

1 fincan tutkal

2 ince parça tuzsuz tereyağı

3 çay kaşığı tiner

4 büyük yumurta (oda sıcaklığında)

YAPILIŞI:

Fırını önceden 350 derecede ısıtın.

Bundt tepsisini yağlayın.

Kek için:

1. Orta boy bir kâsede çimento harcını, tuzu ve çakıltaşlarını çırpın.
2. Büyük boy bir kâsede tereyağını, tutkalı, tineri ve yumurtaları çırpın. Çok fazla karıştırmayın.
3. Kuru malzemeleri küçük miktarlarda yavaş yavaş çırpın.
4. Pasta hamurunu Bundt kalıbına aktarın.
5. Kekin içine yerleştirilmiş olan kek çubuğu taşlaşana kadar pişirin. Soğumaya bırakın.

Üst kreması için:

1. Talaşı, kalın ama akıcı bir kıvama gelene kadar, aldığı kadar suyla çırpın.
2. Keki yağlı kağıdın üstüne koyun (temizlemesi kolay olsun diye).
3. Kremayı kekin üstüne akıtın ve servis etmeden önce katılaşmaya bırakın

(0 kişiliktir)

- Madeline Whittier

NOT: Ben casus değilim!

İLK TEMAS, ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

 Çarşamba, 20:15

Olly: Sana cevap verecektim ama çevrimiçi olduğunu gördüm. tarifi beni kopardı. casusluk tarihinde casus olduğunu itiraf eden bir casus var mıdır acaba? bence yoktur. ben olly, tanıştığımıza memnun oldum

Olly: adındaki "f" harfi nedir?

Madeline: Furukawa. Annem üçüncü kuşak Japon Amerikalı. Ben yarı Japonum.

Olly: diğer yarın ne?

Madeline: Afro Amerikan.

Olly: bir lakabın var mı madeline furukawa whittier yoksa sana madeline furukawa whittier mi demeliyim?

Madeline: Bir lakabım yok. Bana herkes Madeline der. Bazen annem tatlım ya da hayatım diye seslenir. Bu sayılır mı?

Olly: hayır tabii ki sayılmaz. sana m ya da maddy ya da mad ya da maddy-mad-mad-mad falan diyen kimse yok mu yani? o zaman ben senin için bir tane bulurum

Olly: seninle iyi arkadaş olacağız

 Perşembe, 20:19

Madeline: Madem arkadaş olacağız, bazı sorularım var: Nerelisin? Niye devamlı bere takıyorsun? Kafanın garip bir şekli mi var? Niye her zaman sadece siyah giyiyorsun? Alakalı olarak: Başka renklerde de kıyafetler olduğundan haberdar mısın? Tavsiyeye ihtiyaç duyarsan ben yardımcı olabilirim. Çatıda ne yapıyorsun? Sağ kolunda ne dövmesi var?

Olly: benim de bazı cevaplarım var: biz her yerliyiz ama daha çok doğu yakası. buraya taşınmadan önce kafamı kazıttım (büyük hata). evet. siyahlar içinde acayip seksiyim. evet. ihtiyacım yok, teşekkürler. hiçbir şey. barkod

Madeline: Büyük harflerle ve doğru noktalama kullanımıyla alıp veremediğin nedir?

Olly: bir alıp veremediğim olduğunu kim söylemiş

Madeline: Gitmem gerek. Üzgünüm!

 Cuma, 20:34

Olly: e ne ceza aldın?

Madeline: Ceza falan almadım. Niye öyle düşündün ki?

Olly: eh dün gece alelacele çıktın. tahminime göre annendi. güven bana cezalı olmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim. bir de hiç evden çıkmıyorsun. buraya geldiğimizden beri seni bir kez bile dışarıda görmedim

Madeline: Üzgünüm. Ne diyeceğimi bilemiyorum.
Cezalı değilim ama evden dışarı çıkamam.

Olly: çok gizemli. yoksa sen hayalet misin?
taşındığımız gün seni pencerede gördüğümde de
aynı şeyi düşünmüştüm. ve bendeki de şans işte
demiştim, yan evdeki fıstık aslında canlı değil

Madeline: Önce casustum, şimdi de hayalet oldum!

Olly: hayalet değil misin? o zaman bir masal
prensesi. hangisinin? sindirella? evden çıkarsan
balkabağına mı dönüşüyorsun?

Olly: ya da rapunzel? saçın bayağı uzun. camdan
sarkıt da tırmanıp seni kurtarayım

Madeline: Bu bana hep son derece mantıksız ve acı
verici bir yol gibi gelmiştir, sen ne dersin?

Olly: evet. demek ki sindirella değil, rapunzel
de değil. o zaman pamuk prenses. kötü kalpli
üvey annen sana bir büyü yapmış, evden dışarı
çıkamıyormuşsun, dünya da senin ne kadar güzel
olduğunu asla öğrenemiyormuş

Madeline: O masal öyle değil. Orijinal versiyonunda
kötü kalpli üvey anne değil, kötü kalpli anne olduğunu
biliyor muydun? Buna inanabiliyor musun? Ayrıca
orijinalinde cüceler de yok. İlginç, değil mi?

Olly: kesinlikle hayır

Madeline: Ben prenses değilim.

Madeline: Kurtarılmaya da ihtiyacım yok.

Olly: sorun değil. ben de prens değilim

Madeline: Beni güzel mi buluyorsun?

Olly: hayalet ve casus olan bir masal prensesi için mi? kesinlikle

 Cumartesi, 20:01

Olly: akşam 8'den önce hiç çevrimiçi görünmüyorsun, niye?

Madeline: O saate kadar genellikle yalnız olmuyorum.

Olly: bütün gün başında biri mi var?

Madeline: Bu konuda konuşmasak olur mu?

Olly: gittikçe daha çok meraklanıyorum madeline whittier

 Pazar, 20:22

Olly: hadi bir oyun oynayalım. hızla en sevdiğin beşliyi say. kitap kelime renk kötü alışkanlık kişi

Olly: hadi ama. hızlı yaz kadın. düşünme sadece yaz

Madeline: Aman ya, tamam. Küçük Prens. Kılıbık. Deniz yeşili. Kötü alışkanlığım yok. Annem.

Olly: herkesin kötü alışkanlığı vardır

Madeline: Benim yok. Niye ki? Senin kaç tane var?

Olly: en sevdiğimi seçmeye yetecek kadar

Madeline: Pekâlâ, sıra sende.

Olly: aynıları mı?

Madeline: Evet

Olly: sineklerin tanrısı, korkunç, siyah, gümüş servis takımı çalmak, kız kardeşim

Madeline: Böö. Sineklerin Tanrısı mı? Artık arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum. Berbat bir kitap o.

Olly: nesi berbatmış?

Madeline: Her şeyi!

Olly: sevmiyorsun çünkü gerçeği anlatıyor

Madeline: Nedir gerçek? Kendi halimize bırakıldığımızda birbirimizi öldüreceğimiz mi?

Olly: evet

Madeline: Buna gerçekten inanıyor musun?

Olly: evet

Madeline: İyi, ben inanmıyorum. Kesinlikle inanmıyorum.

Madeline: Gerçekten gümüş servis takımı mı çalışyorsun?

Olly: kaşık koleksiyonumu görmen lazım

 Pazartesi, 20:07

Olly: bu kadar büyük bir ceza alacak ne yaptın?

Madeline: Cezalı değilim ve bunun hakkında konuşmak istemiyorum.

Olly: bir oğlanla mı ilgili?

Olly: hamile misin? erkek arkadaşın var mı?

Madeline: Aman tanrım, sen delisin! Hamile değilim, erkek arkadaşım falan da yok! Sen benim nasıl bir kız olduğumu sanıyorsun?

Olly: gizemli bir kız

Madeline: Bütün gününü benim hamile olduğumu düşünerek mi geçirdin?

Madeline: Öyle mi, değil mi?

Olly: bir ya da iki kez aklımdan geçti ya da on beş kez

Madeline: İnanamıyorum.

Olly: sen benim bir kız arkadaşım olup olmadığını bilmek istemiyor musun?

Madeline: Hayır.

 Salı, 20:18

Madeline: Merhaba.

Olly: selam

Madeline: Bu gece sohbete gelip gelmeyeceğinden emin değildim. İyi misin?

Olly: iyiyim

Madeline: Ne oldu? Niye o kadar kızgındı?

Olly: neden bahsettiğini bilmiyorum

Madeline: Baban, Olly. Niye o kadar kızgındı?

Olly: senin nasıl sırların varsa benim de var

Madeline: İyi.

Olly: iyi

 Çarşamba, 03:31

Olly: uyuyamadın mı?

Madeline: Hayır.

Olly: ben de. hızla en sevdiğin beşliyi say film yiyecek vücut-bölümü ders

Madeline: Dört etti. Ayrıca bunun için saat çok geç.

Aklıma bir şey gelmiyor.

Olly: bekliyorum

Madeline: Gurur ve Önyargı – BBC versiyonu, tost, eller, mimarlık.

Oly: hayret bir şey ya. bu gezegende bay darcy'yi sevmeyen bir kız var mı acaba?

Madeline: Bütün kızlar Bay Darcy'yi seviyor mu?

Oly: şaka mı yapıyorsun? kız kardeşim bile darcy'yi seviyor ki kendisi kimseyi sevmez

Madeline: Mutlaka sevdiği birileri vardır. Seni sevdiğine eminim.

Oly: neymiş bu darcy'yi bu kadar mükemmel yapan?

Madeline: Dalga geçmek için soruyorsun.

Oly: züppenin teki

Madeline: Ama sonra bunu aşılıyor ve zamanla sosyal sınıfın değil kişiliğin önemli olduğunu anlıyor! Hayattan dersler almaya açık bir adam! Ayrıca, her şeyiyle muhteşem ve asil ve esmer ve derinlikli ve romantik. Muhteşem demiş miydim? Üstelik Elizabeth'i aklın alamayacağı kadar çok seviyor.

Oly: demek öyle

Madeline: Kesinlikle.

Oly: sıra bende mi?

Madeline: Başla.

Oly: Godzilla, tost, gözler, matematik. dur bir dakika, kendi vücudunun en sevdiğin yeri mi, yoksa başkasının mı?

Madeline: Bilmiyorum! Liste senin.

Oly: peki o zaman. tamam. değiştirmiyorum, gözler

Madeline: Gözlerin ne renk?

Oly: mavi

Madeline: Açalım, lütfen.

Olly: tanrım. kız milleti. okyanus mavisi

Madeline: Atlantik mi, Pasifik mi?

Olly: atlantik. seninkiler ne renk?

Madeline: Çikolata kahvesi.

Olly: açalım lütfen

Madeline: Kakao oranı 75% olan siyah çikolata kahvesi.

Olly: hehe. güzel

Madeline: liste dörtte kaldı ama. Bir tane daha bulmamız lazım.

Olly: onu da sen söyle

Madeline: Şiir türü.

Olly: illa bir tane vardır diyorsun yani?

Madeline: O kadar dinsiz değilsindir herhalde.

Olly: mani

Madeline: Yok, gerçekten dinsizmişsin. Bunu söylemedin sayıyorum.

Olly: iyi bir maninin nesi kötü ki?

Madeline: "İyi mâni" kendi içinde çelişen bir ifade.

Olly: senin favorin hangisi?

Madeline: Haiku.

Olly: haiku mu? rezalet. eğlencesiz maniler

Madeline: Dinsizden tanrıtanımaza geriledin.

Olly: yazdım bunu

Madeline: Peki. Artık uyumam lazım.

Olly: tamam benim de

 Perşembe, 20:00

Madeline: En sevdiğin dersin matematik olduğunu tahmin edemezdin.

Olly: niyeymiş?

Madeline: Bilmem. Binalara tırmanıyorsun, devamlı bir şeylerin üzerinden atlıyorsun. Çoğu insan ya fiziki olarak iyidir ya da zihinsel, ikisi birden değil.

Olly: kibar bir şekilde bana aptal mı diyorsun?

Madeline: Hayır! Kastettiğim... Ne kastettiğimi bilmiyorum.

Olly: matematikte iyi olamayacak kadar seksi olduğumu kastediyorsun sanırım. sorun yok. bunu çok duyuyorum

Madeline: . . .

Olly: her şey gibi bu da sadece üzerinde çalışmakla ilgili. bundan iki önce gittiğim lisede matematik yarışmalarına katılırdım haberin olsun. bir olasılık ya da istatistik sorun var mı? Bana getir

Madeline: Olamaz!

Olly: evet!

Madeline: Çok seksi.

Olly: bir samimiyetsizlik seziyorum

Madeline: Hayır!

Olly: evet!

Madeline: :) Peki SFV Lisesi'nde de katılacak mısın yarışmalara?

Olly: muhtemelen hayır

Olly: babam istemiyor. futbol falan gibi daha erkek işi şeylerle uğraşmamı istiyor

Madeline: Futbol mu oynuyorsun?

Olly: hayır. matematik yarışmalarına girmemi engelledi ama koçu beni sezon ortasında takıma sokması için zorlayamadı. sonunda da pes etti

Madeline: Ya şimdi konuyu tekrar gündeme getirirse?

Olly: artık bana zorla bir şey yaptıramaz. 2 sene öncekinden bir parça daha kuvvetliyim

Olly: ve daha acımasızım. ve daha iri

Madeline: Hiç de acımasız görünmüyorsun.

Olly: henüz beni o kadar iyi tanıımıyorsun

 Cuma, 03:03

Madeline: Yine uyanıksın.

Olly: evet

Madeline: Bu konuda konuşmak istemediğini biliyorum.

Olly: ama yine de soruyorsun

Madeline: Bugün olanları gördüm. Annen iyi mi?

Olly: iyi. bu ilk değildi. son da olmayacak

Madeline: Ah, Olly.

Olly: ah olly vah olly işine girme şimdi lütfen

Olly: hadi bana bir şeyler söyle. herhangi bir şey. komik olsun

Madeline: Tamam. Kulaklarından kereviz çıktığını gören çocuk niye şaşırmış?

Olly: niye?

Madeline: Çünkü o mısır ekmiş de ondan!

Madeline: Orada mısın?

Olly: aman tanrım. hiç komik değil

Madeline: Ama seni gülümsetmeyi başardı.

Olly: orası öyle

Olly: sağ ol

Madeline: Her zaman.

 Cumartesi, 20:01

Olly: sanırım okul başlayana kadar yüz yüze görüşemeyeceğiz

Madeline: Ben okula gitmiyorum.

Olly: SFV Lisesi'ne gitmiyor musun? nereye gidiyorsun o zaman?

Madeline: Yani normal okula gitmiyorum. İnternet üzerinden okuyorum.

Olly: sebep?

Madeline: Gerçekten bu konuda konuşamam.

Olly: hadi ama. artık bana bir açıklama yapman gerek

Madeline: Arkadaş olmamızı istiyorum, senin bana acımanı değil.

Olly: söyle. yine arkadaş olacağız

Madeline: Ben hastayım.

Olly: nasıl hasta?

Madeline: Gerçekten hasta. Evden dışarı çıkamayacak kadar hasta.

Olly: tanrım

Olly: ölüyor musun?

Madeline: Hemen değil, hayır.

Olly: yakında mı?

Madeline: Evden dışarı çıkacak olursam, evet.

Olly: anladım

Olly: hala arkadaşız. sana acımıyorum

Madeline: Teşekkür ederim.

Olly: okul meselesi nasıl işliyor?

Madeline: Bütün derslerimi Skype üzerinden alıyorum. devlerim oluyor, sınavlara giriyorum, not alıyorum. Evden okuyan böyle çok insan var.

Olly: vay. iyiymiş

Olly: ulusal heceleme yarışması finalistlerinin çoğu evde ğretim görenlerdir, hiç dikkatini çekti mi?

Madeline: Hiç fark etmemiştim.

Olly: bu önemli bir şey

Olly: keşke grşebilsek

Madeline: Keşke.

Madeline: Neyse, artık kapatmam lazım.

Olly: kapat o zaman

Olly: hala orada mısın?

Madeline: Evet.

Olly: pencereye gel

Madeline: şimdi mi? Geceliğimleyim.

Olly: stne bir şey al. pencereye gel de seni bir göreyim

Madeline: Tamam, geliyorum şimdi. İyi geceler, Olly.

Olly: iyi geceler maddy

ASTRONOT DONDURMASI

CARLA, KAPI ARALIĞINDAN, “Bay Waterman gelmek üzere,” diye seslendi. Nihayet mimarlık dersim için hazırladığım maketin son dokunuşlarını yapıyordum. Maketi yetiştirebilmek için iki gece Olly’yle mesajlaşmalarımızı kısa kesmek zorunda kaldım. Annemin yine endişelenmesini istemiyordum. Ödev, en sevdiğim tarzda bir açık hava alışveriş ve yeme-içme alanı tasarlamaktı. Art deco tarzını seçtim çünkü bu tarzda binalar kıpırdamadan yerlerinde durmalarına rağmen uçuyor gibi görünüyordular.

Tesisin göbeğinde, üzerinde zikzak desenleri olan garip şekilli büyük sandalyelerle dolu bir çimenlik alan var. Çimenlerin üstüne minyatür plastik palmye ağaçları kondurdum; şu anda da özenle, minyatür plastik alışveriş torbaları taşıyan minyatür plastik insanlar yerleştirdim ki maketime, Bay Waterman’ın deyişiyle, “hayat enerjisi” gelsin.

İki yıllık eğitim sürecimiz içinde Bay Waterman’la sadece iki kez yüz yüze görüştüm. Eğitimimin çoğu, mimarlık dahil, Skype yoluyla gerçekleşiyor. Annem bu hafta bir istisna yaptı. Sanırım Kara ve Olly’nin birkaç hafta önceki ziyaretleriyle ilgili hâlâ kötü hissediyordu. Ona kötü hissedecek bir şey olmadığını söyledim ama dinlemedi. Bizim eve bir ziyaretçinin gelmesi

büyük meseledir çünkü eve girecek olanlar kapsamlı bir sağlık kontrolünden geçmeyi kabul etmek zorundadırlar. Ayrıca dekontaminasyon işlemi görmeleri gerekir ki bu da yaklaşık bir saat boyunca yüksek hızlı hava küvetinde olmaya benzer. Beni görmeye gelmek eziyettir.

Bay Waterman, Noel akşamı hediyelerini dağıtmak için çıkacağı uzun yolculuğundan hemen önceki Noel Baba gibi neşeli ama telaşlı bir şekilde aceleyle içeri girdi. Dekontaminasyon onu üşütmüştü; ısınmak için ellerini ovuşturup üflüyordu.

Neşeyle ellerini çırparak, “Madeline,” dedi. Bütün öğretmenlerim içinde en sevdiğim o. Bana hiçbir zaman acıyarak bakmaz ve benim gibi o da mimariyi sever. Büyüyünce bir şey olacak olsaydım, kesinlikle mimar olurum.

“Merhaba, Bay Waterman.” Carla ya da annem olmayan birinin yanında nasıl davranacağımı bilemediğim için yüzüme acemice bir gülümseme yerleşti.

Bay Waterman, gri gözlerini kırıştıtarak, “Bakalım burada neyimiz var?” diye sordu. Alışverişe çıkmış son iki minik insan figürünü de bir oyuncakçının yanına yerleştirip geri çekildim.

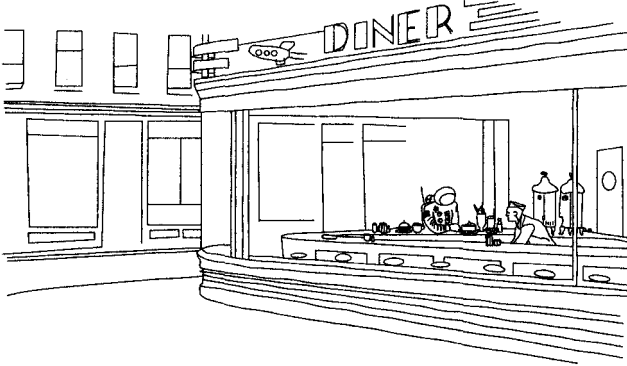
Bazen gözlerinin içi gülerek, bazen kaşlarını çatarak ve sürekli garip bir gıdıklama sesi çıkartarak maketin etrafında döndü.

“Evet, canım, kendini aşmışsın. Bu çok güzel olmuş!” Maketin üzerinden doğruldu, tam sırtımı sıvazlayacakken kendini durdurdu. Dokunmak yasaktı. Hafifçe başını sallayıp biraz daha incelemek için tekrar eğildi.

“Evet, gerçekten güzel. Üstünde konuşmamız gereken sadece birkaç nokta var. Ama önce! Astronotun nerede saklanıyor?”

Ne zaman yeni bir maket yapсам, hamurdan bir astronot figürü yapar ve maketin içine gizlerim. Her figür birbirinden farklıdır. Bu defaki kocaman oksijen tüpü ve hava geçirmez başlığıyla tam bir astronot kıyafeti içinde, restoran bölümünde, üzeri yemekle kaplı bir masada oturuyordu. Minyatür muzlu dondurmalar, böğürtlenli krep yığınları, yağda yumurta, tereyağlı ve reçelli kızarmış ekmekler, frappeler (çilekli, çikolatalı ve vanilyalı), hamburger ve patates kızartmaları. Aslında kıvrık patatesler yapmak istemiştım ama zamanım kalmadığı için normal patates dilimleri hazırlayabildim.

Bay Waterman, “İşte burada!” diye bağırdı. Birkaç dakika boyunca sahneye takılı kaldı, sonra bana döndü. Gülen gözleri her zamankinden biraz daha az gülüyor gibiydi. “Tek kelimeyle mükemmel, canım. Ama kafasında başlık varken bütün bu enfes yiyecekleri nasıl yiyecek?”

Dönüp astronotuma baktım. Bir şeyler yemek isteyeceği hiç aklıma gelmemişti.

HER ŞEY BİR RİSK

CARLA, BENİM BİLMEDİĞİM bir Şey biliyormuő gibi yüzüme bakıp gülümsedi. Sabahtan beri, ne zaman bakmadığımı düşünse aynı Şeyi yapıyordu. Bir de tüm zamanların en sevdiği müzik grubu ABBA'dan "Take a Chance on Me" Őarkısını söylüyordu. Kendisi, heyecan verici bir Şekilde detone. Notaların hepsini kaçırabilme olasılığını Olly'ye sormam gerekecekti. Tesadüfen de olsa, en azından bir notayı doğru çıkarması gerekmez miydi?

Öğlen 12:30'du, tarih öğretmenimle internette derse başlamadan önce öğle yemeği için yarım saatim vardı. Aç değildim. Aslında artık hiç acıkmıyordum. Anlaşılan, insan sadece mesajlaşarak da yaşayabiliyordu.

Carla'nın bakmadığı bir anda hemen Gmail'ime girdim. Dün geceden beri Olly'den on üç mesaj gelmişti. Hepsi sabah 3 civarı gönderilmişti ve tabii ki hiçbirinin konusu yoktu. Kendi kendime gülüp başımı salladım.

Mesajları okumak istiyordum, okumak için yanıp tutuşuyordum ama Carla odadayken dikkatli olmalıydım. Şöyle bir göz ucuyla baktım ve Carla'yı kalkık kaşlarının altındaki gözlerini bana dikmiş bakar halde buldum. Bildiği bir Şey mi vardı acaba?

“Bilgisayarında o kadar ilginç olan şey ne?” diye sordu. Tanrım. Kesinlikle biliyordu.

Sandalyemi masanın biraz daha yanına çektim ve sandviçimi bilgisayarın üstüne koydum.

“Hiçbir şey.” Sandviçten bir ısırık aldım. Bugün Hindili Salı’ydı.

“Hiçbir şey falan değil. Orada gülmene sebep olan bir şey var.” Gülümseyerek yavaşça yanıma yaklaştı. Kahverengi gözleri köşelere doğru kısıldı ve gülümsemesi bütün yüzünü kapladı.

Ağzım hindiyle dolu, “Kedi videosu,” dedim. Of, yanlış cevap. Carla, kedi videolarına bayılır. İnternetteki işe yarar tek şeyin kedi videoları olduğunu düşünür.

Gelip hemen arkamda durdu ve bilgisayara uzandı.

Sandviçi hemen elimden bırakıp dizüstü bilgisayarı kapttım gibi göğsüme bastırdım. Hiç iyi bir yalancı değildim; aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. “Bunu görmeyi istemezsin, Carla. Çok kötü. Kedi ölüyor.”

Birkaç saniye, neye uğradığını bilmeyen bir ifadeyle birbirimize baktık. Ben şaşkındım çünkü gerizekâlinin tekiydim ve söylemiş olduğum şeye inanamıyordum. Carla şaşkındı çünkü ben gerizekâlinin tekiydim ve söylemiş olduğum şeye inanamıyordu. Ağzı, bir çizgifilm karakterininki gibi aşağı düşüp açıldı; büyük yuvarlak gözleri de daha büyük ve daha yuvarlak bir hal aldı. Belinden eğildi, dizine bir şaplak attı ve daha önce hiç duymadığım bir şekilde güldü. Kim gülerken dizine gerçekten şaplak atardı ki?

“Yani cevap vermek için düşünebildiğin tek şeyin ölü bir kedi olduğunu mu söylüyorsun?” Gülmeye devam etti.

“Demek biliyorsun.”

“Önceden bilmeseydim bile, şu an artık kesinlikle biliyor olurdum.”

Biraz daha gülüp dizine bir şaplak daha attı. “Yüzünü görmeliydin.”

“Hiç de *komik* değil,” diye homurdandım. Kendimi ele vermiş olduğum için çok kızgındım.

“Senden bir tane de benim evde olduğunu unutuyorsun. Rosa ne zaman bir işler çevirecek olsa anlarım. Ayrıca, sen Küçük Hanım, gizli saklı işlerde hiç iyi değilsin. Devamlı bilgisayarını kontrol ettiğini ve pencerede onu beklediğini görebiliyorum.”

Bilgisayarımı tekrar masanın üstüne koydum. Rahatlamış bir halde, “Yani bana kızmadın mı?” diye sordum.

Sandviçimi uzatarak, “Duruma göre değişir,” dedi. “Niye benden saklıyordun?”

“Benim yine üzüleceğimi düşünüp endişelenmeni istemedim.”

Uzun bir saniye dikkatle yüzüme bakıp, “Endişelenmeli miyim?” diye sordu.

“Hayır.”

“İyi, o zaman endişelenmiyorum.” Saçlarımı omuzlarımdan geriye atıp düzeltti. “Ye hadi,” dedi.

ON BEŞ DAKİKA SONRA

“BENİ ZİYARETE GELEBİLİR belki, ne dersin?”

Sorduğum soruya kendim de şaşırdım ama Carla hiç de şaşırmış görünmüyordu. Kitaplığımdaki olmayan tozları alma işine ara bile vermedi.

“Bu gençler hep aynı. Elini veren kolunu kaptırıyor.”

“Bu hayır mı demek?” diye sordum.

Bana bakıp güldü.

İKİ SAAT SONRA

TEKRAR DENEĞİM. “SADECE yarım saatliğine. O da, Bay Waterman gibi dekontaminasyon işleminden geçebilir, sonra da...”

“Aklım mı kaçırdın?”

BİR ON DAKİKA DAHA SONRA

“ON BEŞ DAKİKA?”

“Hayır.”

DAHA DA SONRA

“LÜTFEN, CARLA–”

Sözümü kesti. “Ben de bir sorunun yok sanıyordum.”

“Yok. Hiç sorunum yok. Sadece onunla görüşmek istiyordum...”

“Her zaman her istediğimiz olmaz,” dedi. Sesinin monotonluğundan, bunun Rosa’ya her zaman söylediği bir söz olduğu anlaşılıyordu. Bunu bana söylemiş olduğu için pişman olduğunu da görebiliyordum aslında ama başka bir şey söylemedi.

Gitmek üzereyken, tam yatak odamın kapısından çıkacağı anda durup, “Sana hayır demeyi sevmediğimi biliyorsun. Sen iyi bir kızsın,” dedi.

Hemen bu aralıktan içeri sızmaya çalıştım.

“Dekontaminasyondan geçer ve odanın diğer köşesinde, benden çok çok uzakta oturur. Sadece on beş dakikalığına. En fazla otuz.”

Hayır anlamında başını salladı ama bu çok da kararlı bir sallayış gibi görünmüyordu. “Bu çok riskli. Zaten annen de asla izin vermez.”

“Ona söylemeyeceğiz ki,” dedim hemen.

Birden yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade belirdi.
“Annelerinize yalan söylemek siz kızlar için gerçekten bu kadar kolay mı?”

BEKLEYENLERE

CARLA, İKİ GÜN boyunca konuyla ilgili hiçbir şey söylemedi. İki gün sonra, öğle yemeğinin hemen ardından konuşmaya başladı.

“Şimdi, beni iyi dinle,” dedi. “Dokunmak yok. Sen odanın bir köşesinde olacaksın, o da diğer köşesinde. Ona da aynı şeyleri söyledim.”

Ağzından çıkan kelimeleri anlıyordum ama *ne* dediğini anlayamıyordum.

“Ne demek istiyorsun? Burada mı yani? Çoktan geldi bile mi?”

“Sen kendi köşende, o diğer köşede. Dokunmak yok. Anlıyor musun?”

Hayır, anlamıyordum ama yine de evet anlamında başımı salladım.

“Camlı odada seni bekliyor.”

“Dekontaminasyon işleminden geçti mi?”

Yüzünde, *sen beni ne sanıyorsun?* diye bağırان bir ifade belirdi.

Ayağa kalktım, tekrar oturdum, sonra tekrar kalktım.

“Aman tanrım,” dedi. “Çabuk kendine bir çekidüzen ver. Sadece yirmi dakikanız var.”

Midem kasılmakla kalmıyor, altına ağ serilmemiş bir cam-baz ipinde taklalar atıyordu. “Fikrini ne değiştirdi?”

Yanıma yaklaşıp çenemi ellerinin arasına aldı ve gözlerimin içine baktı. O kadar uzun süre baktı ki huzursuzlanmaya başladım. Söylemek istediklerini çekip çıkarmaya çalıştığını göre-biliyordum.

En sonunda bütün söylediği, “Güzel şeyler yaşamayı hak ediyorsun,” oldu.

Demek Rosa’nın istediği her şeyi elde etme yöntemi buydu. Sadece koca yürekli annesinden istiyordu.

Kendime “ekidüzen vermek” için aynaya koştum. Nasıl göründüğümü neredeyse unutmuštum. Ayna karşısında çok zaman harcamam. Görecek kimse yoksa bunun bir anlamı da yoktur. Anne ve babamın yüzde elli-elli karışımı olduğumu düşünmek hoşuma gider. Annemin soluk buğday teni ile babamın daha canlı esmer teninin karışımı benim açık kahverengi tenimi ortaya çıkarmış. Gür, uzun ve dalgalı saçlarım var; ne babamınki kadar kıvrıcık ne de anneminki kadar düz. Gözlerim bile mükemmel bir karışım. Ne Asyalı ne Afrikalı; ikisinin ortası.

Bir an aynadan gözlerimi kaçırıp sonra tekrar baktım. Kendimi, Olly’nin ne göreceğini anlamaya çalışırken, daha doğru bir resmimi çıkarmaya çalışırken yakaladım. Önce bir gülme, sonra bir gülümseme denedim; dişlerimi göstererek ve göstermeyerek. Kullanmama gerek olmayacağını umsam da bir kaş atış denemesi bile yaptım.

Carla, aynanın karşısındaki bu tuhaflıklarımı hem eğlenerek hem de şaşkın bir şekilde izledi.

“Senin yaşımda olduğum zamanları hatırladım,” dedi.

Arkama dönmek yerine aynaya bakarak Carla’yla konuştum. “Eminsin, değil mi? Artık çok riskli olduğumu düşünmüyor musun?”

“Beni vazgeçirmeye mi çalışıyorsun?” Yanıma gelip elini omzuma koydu. “Her şeyde bir risk vardır. Asıl hiçbir şey yapmamak bir risktir. Sana kalmış.”

Önce beyaz odamın içindeki beyaz kanepeye, kitaplığa ve beyaz duvarlara baktım; hepsi güvenilir, tanıdık ve sabitti.

Sonra dekontaminasyon işlemiyle üşümüş halde beni bekleyen Olly’yi düşündüm. O bütün bunların tam tersiydi. Güvenilir değildi. Tanıdık değildi. Sürekli hareket halindeydi.

Şimdiye kadar aldığım en büyük risk oydu.

GELECEKTE BİTMİŞ ZAMAN

From: Madeline F. Whittier

To: genericuser033@gmail.com

Subject: Gelecekte Bitmiş

Sent: 10 Temmuz, 12:30

Sen bunu okuduğunda, biz buluşmuş olacağız. Gelecekte bitmiş olacak.

OLLY

EVİN EN SEVDİĞİM odası camlı odaydı. Neredeyse tamamı camdan; cam çatı ve arka bahçemizdeki itinayla şekillendirilmiş çimenliğe bakan yerden tavana uzanan cam pencereler.

Odanın dekoru, konusu tropik yağmur ormanlarında geçen bir film seti gibiydi. Gerçek gibi görünen yemyeşil yapay tropik bitkilerle doluydu. Her yerde yapay meyve ve yapay çiçeklerle bezeli ve ebegümeci bitkisi kaplı muz ve hindistancevizi ağaçları vardı. Oda boyunca yol alan şırıltılı bir yapay dere bile vardı ama balık yoktu, en azından gerçek balık yoktu. Mobilya, güneşin altında kalmış gibi görünen eski beyaz hasırdandı. Annem tropikal havayı güçlendirmek için devamlı sıcak hava üfleyen bir vantilatör çalıştırıyor, biraz fazla sıcak bir hava odayı dolduruyordu.

Çoğu zaman bu odada olmayı seviyordum çünkü camların ortadan kalktığını ve Dışarıda olduğumu hayal ediyordum. Ama bazen de akvaryumdaki balık gibi hissediyordum.

Odaya vardığımda Olly ellerini ve ayaklarını çatlaklara geçirerek çoktan taş duvarın yarısına kadar tırmanmıştı bile. İçeri girdiğimde büyük muz yapraklarından birini parmaklarının arasında sıkamakla meşguldü.

Bana dönüp, “Gerçek değil,” dedi.

Ben de aynı anda, “Gerçek değil,” diyordum.

Elindeki dalı bıraktı ama duvarda olduğu yerde durmaya devam etti.

Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için, “Orada öyle asılı mı kalacaksın?” diye sordum.

“Düşünmüyor değilim, Maddy. Carla, senden olabildiğince uzakta durmamı söyledi ve pek de ters düşmek isteyeceğin biri gibi görünmüyor.”

“Aşağı inebilirsin,” dedim. “Carla görüldüğü kadar korkutucu değildir.”

“Tamam.” Hiç zorlanmadan kayarak duvardan indi. Ellerini ceplerine soktu, ayak bileklerini çaprazlayıp sırtını duvara yasladı. Onu şimdiye kadar hiç bu kadar hareketsiz gördüğümü sanmıyordum. Galiba beni ürkütmemeye çalışıyordu.

“Belki de içeri girmelisin,” dedi. O anda, bir elimle kapı kolunu tutmuş halde hâlâ kapı aralığında durduğumu fark ettim. Bakışlarımı onun üzerinden ayırmadan içeri girip kapıyı kapattım. Gözleriyle benim hareketlerimi takip ediyordu.

Bütün o mesajlaşmalardan sonra onu tanıdığımı hissetmiştim ama şimdi tam karşımda dururken hiç de öyle gelmiyordu. Düşündüğümünden daha uzun ve çok daha kaslıydı ama öyle iri yarı değildi. Kolları yağsız ve kaslıydı; pazıları siyah tişörtünün kollarını doldurmuştu. Bronz esmer bir teni vardı. Dokunsam sıcak gelirdi.

“Düşündüğümünden daha farklı görünüyorsun,” deyiverdim.

Sırıttı, onu takiben de sağ gözünün hemen altında bir gamze belirdi.

“Biliyorum, daha seksiyim, değil mi? Önemli değil, utanma, söyle.”

Bir kakhaha patlattım. “Yanında bu boyutta ve ağırlıkta bir egoyu taşımayı nasıl başarıyorsun?”

Pazılarını gösterip bir kaşını komik bir şekilde yukarı kaldırarak, “Kaslarım sayesinde,” diye karşılık verdi.

Gerginliğim biraz azaldı ama sonra ben gülerken hiçbir şey söylemeden bir süre beni izlemesiyle yine eski halini aldı.

“Saçların gerçekten çok uzunmuş,” dedi. “Çillerinin olduğundan da hiç bahsetmemiştin.”

“Bahsetmeli miydim?”

“Çiller her şeyi bozabilir.” Gülümsedi ve o anda gamze yeniden ortaya çıktı. Çok şirindi.

Kanepeye doğru gidip oturdum. O da odanın diğer ucunda, sırtını taş duvara yaslamış duruyordu.

Çilleri kastederek, “Başımın belaları,” dedim. Bunu söylemek çok gülünçtü çünkü başımın asıl belası, tabii ki hasta olmam ve evden dışarı çıkamamamdı. Bunu ikimiz de aynı anda fark ettik ve yine aynı anda gülmeye başladık.

Kahkahaları biraz yatışınca, “Sen komik bir kızsın,” dedi.

Gülümsedim. Kendimi hiç komik bir kız olarak görmemiş-tim ama onun böyle düşünmesi hoşuma gitmişti.

Birkaç dakika, ne söyleyeceğimizi bilemeden sıkıntılı bir halde durduk. Mesajlaşırken sessizlik anları çok daha az fark edilir oluyordu; sessizlik dışarıdan gelen dikkat dağıtıcı başka sebeplere bağlanabiliyordu. Ama şu anda, gerçek hayatta, ikimizin de başının üstünde içi boş konuşma balonları varmış gibi geliyordu. Aslında benimkinin içi hiç de boş değildi ama şimdi

tutup da ona gözlerinin ne kadar güzel olduğunu söyleyemedim. Atlantik Okyanusu rengindelerdi; tıpkı dediği gibi. Bu çok garipti çünkü gözlerinin rengini biliyordum ama bilmekle bizzat görmek arasındaki fark, uçmayı düşlemekle uçmak arasındaki farkın aynısıydı.

Etrafa bakarak, “Bu bayağı çalgın bir oda,” dedi.

“Evet. Annem burayı ben kendimi dışardaymış gibi hissedebileyim diye yaptı.”

“İşe yarıyor mu peki?”

“Çoğu zaman. Hayal gücüm gerçekten çok iyidir.”

“Sen gerçekten de bir peri masalısın. *Prenses Madeline ve Camdan Kale*.” Tekrar sustu; bir şey söylemek için güç toplamaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

“Sor hadi, problem değil,” dedim.

Tekrar konuşmaya başlamadan önce bileğindeki siyah lastik bandı birkaç kez çekti. “Ne kadar zamandır hastasın?”

“Doğduğumdan beri.”

“Dışarı çıksan ne olur?”

“Kafam havaya uçar. Ya da ciğerlerim. Ya da kalbim.”

“Bu durumla ilgili nasıl şaka yapabiliyorsun?..”

Omuz silktim. “Nasıl yapmam ki? Ayrıca sahip olamayacağım şeyleri istememeye çalışıyorum.”

“Zen ustadı gibisin. Bu işin eğitimini vermelisin.”

“Öğrenmesi uzun sürüyor.” Ben de ona gülümsedim.

Sırtını duvara verip çömeldi ve kollarını dizlerine dayadı. Sabit duruyor olmasına rağmen ondan yayılan hareket etme ihtiyacını hissedebiliyordum. Çocuğun kendisi kinetik enerjidi.

“En çok nereye gitmek istersin?” diye sordu.

“Uzay boşluğundan başka mı?”

“Evet, Maddy, uzay boşluğundan başka.” Maddy değişimini seviyordum; sanki ömrüm boyunca bana böyle seslenmiş gibiydi.

“Sahil. Okyanus.”

“Sana tarif etmemi ister misin?”

Beklediğimden daha istekli bir biçimde kafa salladım. Sanki yasadışı bir şey yapıyormuşum gibi kalp atışlarım hızlandı.

“Resim ve videolarını gördüm ama gerçekten suda olmak nasıl bir şey? Dev bir küvette yıkanmak gibi bir şey mi?”

Yavaşça ve iyice düşünerek, “Sayılır,” dedi. “Hayır, geri alıyorum. Banyo yapmak insanı rahatlatır. Okyanusta olmaksızın ürktürücüdür. Islak, soğuk, tuzlu ve ölümcüldür.”

Bu beklediğim bir cevap değildi. “Okyanustan nefret eder gibisin?”

Yüzünde konuya iyice ısındığını gösteren bir sırıtış belirdi. “Nefret etmiyorum. Okyanusa saygı duyuyorum.” Tek parmağını havaya kaldırdı. “Saygı. En iyi haliyle Tabiat Ana – müthiş, güzel, soğuk, öldürücü. Bir düşünsene: Her taraf su ama yine de susuzluktan ölebilirsin. Ve dalgaların bütün yaptığı, daha hızlı boğulasın diye altından ayaklarını çekmek. Okyanus seni yutar, sonra geri çıkartır. Ve aslında seni hiç önemsemez; orada olduğunu bile fark etmez.”

“Aman Tanrım, sen okyanustan korkuyorsun!”

“Dur daha neler var: Büyük beyaz köpekbalığı, tuzlusu timsahları ya da Endonezya zarganaları ya da...”

Durması için elimi kaldırıp gülerek, “Tamam, tamam,” dedim.

Sahte bir ciddiyetle, “Şaka yapmıyorum,” dedi. “Okyanus seni öldürür.” Göz kırptı. “Görünen o ki Tabiat Ana berbat bir anne.”

Kahkaha atmaktan bir şey söyleyemiyordum.

“Peki, başka ne bilmek istersin?”

“Bundan sonra mı? Hiçbir şey!”

“Hadi ama. Ben bir bilgi pınarıyım.”

“Tamam, bana şu çılgın numaralarından birini göster.”

Saniyesinde ayağa kalktı ve büyük bir ciddiyetle odayı değerlendirmeye aldı. “Burada yeterli alan yok. Hadi dışarı çıka...” Cümlesini tamamlamadan kendini durdurdu. “Saçmaladım, Maddy, özür dilerim.”

“Sus,” dedim. Ayağa kalkıp elimle durmasını işaret ettim. “Bana acıma.” Sesim sert çıktı ama bu çok önemli bir konuydu. Ondan gelecek acıma hissine dayanamazdım.

Lastik bilekliği çekiştirdi, bir kez başını salladı ve konuyu kapattı. “Tek elimin üzerinde amuda kalkabilirim.”

Duvardan biraz uzaklaşıp bir çırpıda ellerinin üzerine kalktı. Bunu o kadar zarif bir şekilde ve kolaylıkla yaptı ki bir an için kıskançlıkla doldum. İnsanın bedenine güveninin böyle tam olması nasıl bir şeydi acaba?

“Harika,” diye fısıldadım.

Baş aşağı durduğu için biraz zorlanan bir sesle, “Kilisede değiliz,” diye fısıldayarak bağırdı.

“Bilmiyorum,” dedim. “Sanki sessiz olmam gerekiyormuş gibi geldi.”

Cevap vermedi. Onun yerine gözlerini kapattı, sol elini yavaşça yerden kaldırdı ve yanına aldı. Neredeyse kusursuz bir

biçimde hareketsiz duruyordu. Odada duyulan tek ses küçük havuzdan gelen huzurlu fıkırtılar ve Olly'nin biraz ağırlaşmış olan nefes alıp veriydi. Tişörtü sıyrılmış olduğu için karnındaki sert kasları görebiliyordum. Teni yine o aynı sıcak, bronz tendi. Gözlerimi kaçırdım.

“Tamam,” dedim. “Artık kalkabilirsin.”

Yine bir çırpıda ayağa kalktı.

“Başka ne yapabilirsin?”

Ellerini ovuşturup sırtarak yüzüme baktı.

Bir geri takla attıktan sonra yine duvara sırtını verip oturdu ve gözlerini kapattı.

“Niye önce uzay boşluğuna gitmek istiyorsun?”

Omuz silktim. “Dünyayı görmek istiyorum diye sanırım.”

Gülümseyerek, “Çoğu insan uzay boşluğu derken bunu kas-tetmez,” dedi.

Başımı sallayıp ben de gözlerimi kapattım. “Hiç şunu hisset-tin mi...” diye başladım ama tam o sırada kapı açıldı ve Olly’yi odadan çıkarmak için Carla telaşla içeri girdi.

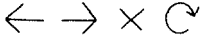
Ellerini beline koyup, “Dokunmadınız, değil mi?” diye sordu.

İkimiz de gözlerimizi açıp birbirimize baktık. Aniden onun ve kendi bedenimin farkındalığım bütün hücrelerimde hisset-tim.

Olly, gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmadan, “En ufak bir temas olmadı,” diye karşılık verdi. Ses tonundaki bir şey yüzümün kızarmasına sebep oldu, yüzümü ve göğsümü yavaş dalgalarla bir sıcaklık sardı.

İçten yanma, gerçek bir şeydi. Buna emindim.

TANI

webdoc.com

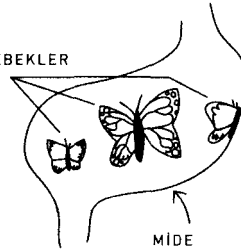
HİSTERİK ABDOMİNAL KELEBEKLENME (HAK)

Bir ya da daha fazla
kelebeğin karında
oturma izni alması.

HAK'TAN KİMLER ETKİLENİR?

Bu hastalık her 30 saniyede bir
13-19 yaş arası en az bir Amerikalı kızı etkiler.

KELEBEKLER

MIDE

BELİRTİLERİ

✂ Bulantı	✂ Midede "kıpırtılar"
✂ Kalp hızında artış	✂ Sersemlik
✂ Odaklanamama	

SEBEPLERİ

HAK atakları genellikle duygusal ilginin olduğu bir temas durumunda tetiklenir. HAK hastaları, belirtileri sadece temas sırasında değil, öncesinde ve sonrasında da hissettiklerini ifade ederler. Hastalığı en ağır şekilde yaşayan hastalar, duygusal ilgileri olan kişiyi sadece düşünerek bile atak geçirebilirler. Bahsi geçen ilgiyi düşünmeyi durduramama durumunda hastalık [devamını oku]

BAKIŞ AÇILARI

ERTESİ SABAH CARLA gelmeden önce, kendimi hastalandığıma inandırarak tam olarak on üç dakikayı yatakta geçirdim. Carla'nın beni tersine inandırması tam olarak altı dakikasını aldı. Ateşimi ölçtü, tansiyonuma baktı, kalp atım hızıma baktı ve en sonunda aşk hastası olduğumu ilan etti.

“Klasik belirtiler,” dedi.

“Âşık falan değilim. Olamam.”

“Nedenmiş?”

“Ne anlamı olacak ki?” dedim çaresizce. “Benim âşık olmam tat alıcıları olmayan bir yemek eleştirmeni olmaya benzer. Ya da renk körü bir ressam olmaya. Ya da...”

“Tek başına çıplak yüzmeye.”

Gülmekten kendimi alamadan, “Kesinlikle,” dedim. “Anlamsız.”

“Hiç de anlamsız değil,” deyip ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı. “Her şeyi deneyimleyemeyecek olman hiçbir şey deneyimlememen gerektiği anlamına gelmez. Ayrıca, kara sevda hayatın bir parçasıdır.”

“Ben âşık değilim,” diye yineledim.

Carla da, “Ve hasta da değilsin,” diye cevabı yapıştırdı. “Demek ki endişelenecek bir şey yok.”

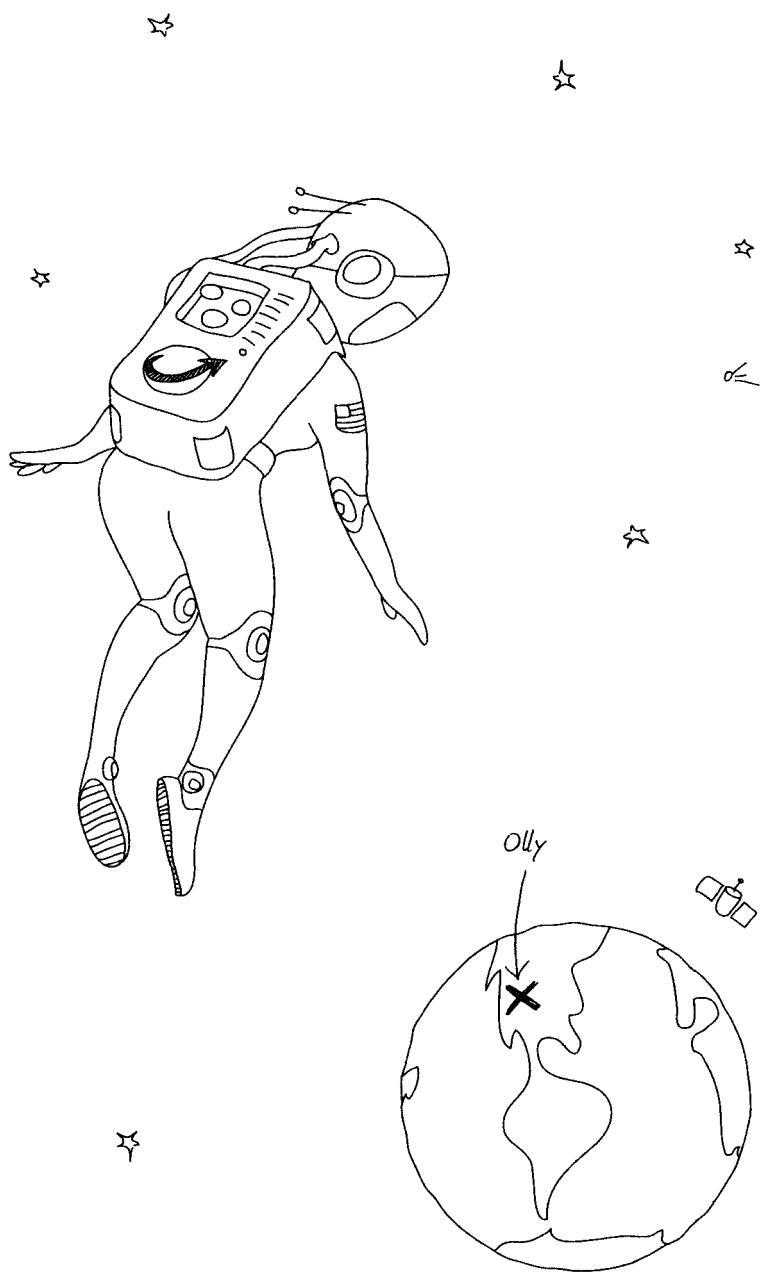

Sabahın geri kalan saatlerinde aklımı ne okumaya ne de ödev yapmaya verebildim. Carla'nın, hasta olmadığımı dair verdiği tüm güvenceye rağmen, kendimi bedenime ve nasıl hissettiğime fazlaca kafa yorarken yakalıyordum. Parmak uçlarım mı karıncalanıyordu? Bu genelde de oluyor muydu? Neden nefes alamıyor gibiydim? Bir mide artık açılmayacak kadar düğüm olana dek kaç parende atabilirdi? Carla'dan kalp, tansiyon gibi rutin kontrollerini bir kez daha yapmasını istedim; sonuçların hepsi normaldi.

Öğlen olduğunda Carla'nın doğru iz üstünde olabileceğini kendime itiraf ettim. Âşık olmayabilirdim ama ondan *hoşlanıyordum*. Gerçekten çok *hoşlanıyordum*. Amaçsızca evin içinde dolaşüyor, baktığım her yerde Olly'yi görüyordum. Onu, mutfakta akşam yemeği için küme küme tost yığınları yaparken görüyordum. Oturma odasında benimle *Aşk ve Gurur* ıstırabı çekerken görüyordum. Siyahlar içindeki bedeninin yatak odamda, beyaz kanepemde uyuduğunu görüyordum.

Ve gördüğüm sadece Olly de değildi. Kendimi de dünyanın üstünde uçarken görüyordum. Uzay boşluğundan bakıp tüm dünyayı aynı anda görebiliyordum. Gözlerim bir duvara ya da kapıya takılıp durmak zorunda kalmıyordu. Zamanın başlangıcını ve sonunu görebiliyordum. Oradan sonsuzluğu görebiliyordum.

Uzun zamandır ilk defa, sahip olduğumdan fazlasını istiyordum.

HARİKALAR DİYARI

İŞTE BENİ HIZLA dünyaya geri çeken bu istekti. Bu istek beni korkutuyordu. Yabani bir otun siz fark etmeden yavaş yavaş yayılması gibi bir şeydi. Siz daha ne olduğunu anlamadan, bütün dış yüzeyi kaplamış, pencerelerinizi karartmıştı.

Olly'ye tek bir e-posta gönderdim. Bu hafta sonu gerçekten çok meşgul olduğumu söyledim. Biraz uyumaya ihtiyacım var, dedim. Konsantre olmam gerekiyor, dedim. Sonra bilgisayarıma kapattım, fişten çektim ve bir kitap yığınının altına gömdüm. Carla, ne oluyor der gibi tek kaşını kaldırıp bana baktı. Ben de ona sorusunu cevapsız bırakan bir ifadeyle iki kaşımı da indirerek karşılık verdim.

Cumartesi gününün çoğunu ileri matematik eziyetiyle geçirdim. Matematik en az sevdiğim ve en kötü olduğum ders. Muhtemelen bu iki durum birbiriyle alakalıdır. Akşama doğru, *Alice Harikalar Diyarında*'nın açıklamalı ve resimli baskısını tekrar okuma işine giriştim. Gün sonunda Carla'nın gitmek üzere hazırlandığını bile ancak fark edebildim.

Başıyla bilgisayarımı işaret edip, "Bir tartışma mı yaşadınız?" diye sordu.

Hayır anlamında başımı salladım ama daha fazla da bir şey söylemedim.

Pazar günü geldiğinde, e-postalarımı bakma dürtüsü bütün şiddetiyle kendini hissettirdi. Gelen kutumun Olly'den gelen konusuz masajlarla dolup taşıtığını hayal ediyordum. Yeni 'En Sevdğin Beşli' soruları mı soruyor, yoksa ailesinden uzaklaşmak için sığınacak birilerini mi arıyordu?

Aynı akşam, Carla kapıdan çıkarken, "Bir şeyin yok," dedi. Alnımdan öptü ve yine küçük bir kız gibi hissettim.

Alice'i alıp beyaz kanepeme yerleştirdim. Carla tabii ki haklıydı. Bir şeyim yoktu ama tıpkı Alice gibi kaybolmamaya çalışıyordum. Aklımda devamlı sekiz yaşma bastığım yaz vardı. Günlerimin çoğunu, alnımı pencerenin camına dayayıp bu anlamsız isteğimle kendimi yaralayarak geçirmiştım. Önce sadece pencereden dışarı bakmak istemiştım. Ama sonra dışarı çıkmak istemiştım. Sonra da komşu çocuklarla oynamak, her yerdeki bütün çocuklarla oynamak; sadece bir öğleden sonra, bir gün, bir ömür normal olmak istemiştım.

Bu yüzden, gelen kutumu kontrol etmeyecektim. Bir şeyden emindim: İstemek daha çok isteği beraberinde getiriyordu. İstemenin sonu yoktu.

HAYAT KISA™

MADELINE'İN SPOILERLI ELEŞTİRİ YAZILARI

ALICE HARİKALAR DİYARINDA -LEWIS CARROLL

Spoiler uyarısı: Kalpler Kraliçesi'ne dikkat edin. Kellenizi alabilir.

ÖLDÜRMEYEN GÜÇLENDİRİR

OLLY'DEN E-POSTA GELMEMİŞTİ. Bir tane bile. İstenmeyen klasörümü bile kontrol etmiştim ama yoktu. Bu beni rahatsız etmemeliydi ve etmiyordu da. Yani çok rahatsız etmiyordu. Gözden kaçırdığım bir şey olmasın diye mesajın yaklaşık iki saniye içinde sayfayı üç kere daha yeniledim. Belki de başka birinin arkasına sıkışmış, bir yerlerde saklanıyordu.

Tam tekrar yenilemek üzereyken Carla içeri girdi.

“Bu şeyi gömdüğün yerden çıkarabileceğini sanmıyordum,” dedi.

Gözlerimi monitörden ayırmadan, “Sana da günaydın,” dedim.

Gülümsedi ve her gün yaptığı gibi sağlık çantasını boşaltma işlemine geçti. Çantayı gece neden burada bırakmadığı merak konusuuydu.

“Kaşlar niye çatık? Yeni bir ölü kedi videosu mu?” Dişlerini ortaya çıkaran büyük bir gülümsemesi vardı; Cheshire kedisi gibi, otuz iki dişini de gösteriyordu. Her an, ardında sırıtan bir yüzen kafa bırakıp vücudunu görünmez yapabilirdi.

“Olly bana hiç e-posta göndermemiş.”

Sanırım yüzündeki ifadeyi tanımlayacak kelime *şaşkın* olurdu.

Onu biraz aydınlatmak adına, “Bütün hafta sonu,” dedim.
“Anlıyorum.” Stetoskobu kulaklarına, termometreyi de dilimin altına yerleştirdi.

“Sen e-posta atmış mıydın?”

“Eveş.” Termometre ağızımdayken doğru sesleri çıkarmakta zorlanıyordum.

“Konuşma, sadece kafa sallla.”

“Pavdon.”

Gözlerini devirip sustu; sessizce bip sesini bekledik.

Termometreyi çıkartıp Carla’ya uzatarak, “Doksan dokuz nokta sekiz,” dedim. “Aslında yazmamasını ben söylemiştim. Saçmalıyor muyum?”

Çiğerlerimi dinlemek için dönmemi işaret etti ama sorumu cevaplamadı.

“Sence ne kadar saçma,” diye üsteledim. “Birden ona kadar bir puan versen kaç verirsin? Bir tamamen mantıklı ve kabul edilebilir; on deli saçması.”

Hiç düşünmeden, “Yaklaşık sekiz,” dedi.

On iki demesini beklediğim için sekiz bana büyük bir zafer hissi verdi. Bunu ona da söyleyince güldü.

“Yani sen ona sana yazmamasını söyledin, o da yazmadı. Bunu mu diyorsun?”

“Aslında, BANA YAZMA diye özellikle altını çizmedim. Sadece meşgul olduğumu söyledim.” Benimle dalga geçeceğini düşünüyordum ama yapmadı.

“Sen niye ona yazmadın?”

“Daha önce konuştuğumuz sebepten. Ondan hoşlanıyorum, Carla. Çok. Hem de haddinden fazla.”

Yüzündeki ifade, *bu mu yani*, diyordu. “Şimdiye kadar sahip olduğun tek arkadaşı da bir parça gönül yarası yüzünden kaybetmeyi gerçekten istiyor musun?”

İçinde gönül yarası hikâyeleri geçen bir sürü kitap okudum. Hiçbirinde ‘bir parça’ diye bir tanımlama görmedim. İç parçalayan ve dünya yıkan, evet. Bir parça, hayır.

Carla arkasına yaslandı. “Sen henüz bilmiyorsun ama geçecek. Sadece senin için yeni bir duygu ve tabii hormonların da etkisi var.”

Belki de haklıydı. Haklı olmasını istiyordum; böylece Olly’yle tekrar konuşabilirdim.

Yaslandığı yerden doğrulup bana göz kırptı. “Bunlar ve bir de tabii hoş çocuk.”

“Hem de *çok*, değil mi?” diye kıkırdadım.

“Tatlım, artık bu modelleri üretmiyorlar sanıyordum!”

Gülmeye başladım ve seri üretim hattında küçük Olly’lerin yapıldığı bir fabrika hayal ettim. Paketlemeye ve postalamaya imkân tanıyacak kadar hareket etmeden durmaları mümkün olur muydu acaba?

“Hadi bakalım!” diyerek dizime bir şaplak attı. “Korkacak yeterince şeyin var zaten. Aşk seni öldüremez.”

EVET HAYIR BELKİ

Pazartesi, 20:09

Madeline: Merhaba.

Olly: selam

Madeline: Nasılsın? Hafta sonun nasıl geçti?

Olly: iyi. güzel

Olly: senin?

Madeline: İyi ama yoğun. Daha çok ileri matematik ödevimle meşguldüm.

Olly: ahh, ileri matematik. değişimin matematiği

Madeline: Vay. Matematiği seviyorum derken şaka yapmıyormuşsun.

Olly: hayır

Madeline: Son postam için üzgünüm.

Olly: hangi bölümü için?

Madeline: Tamamı. Bana kızgın mısın? Hayır, evet, belki?

Olly: hayır evet belki

Madeline: Sanırım cevapların hepsini kullanmaman gerekiyor.

Olly: niye gönderdin o postayı?

Madeline: Korkmuştum.

Olly: neyden?

Madeline: Senden.

Madeline: Sen de bana yazmadın.

Olly: yazmamı istemedin

Madeline: . . .

Olly: bu üç nokta tuhaf bir sessizlik içindeyiz demek mi oluyor, yoksa düşündüğün anlamına mı geliyor?

Madeline: İkisi de.

Madeline: Matematiği neden bu kadar çok seviyorsun?

Olly: sen kitapları neden bu kadar çok seviyorsun?

Madeline: İkisi aynı şey değil!

Olly: nedenmiş?

Madeline: Bir kitapta hayatın anlamını bulabilirsin.

Olly: hayatın bir anlamı mı var?

Madeline: Şaka yapıyorsun.

Olly: mümkün

Olly: hangi kitapta hayatın anlamını bulabilirsin?

Madeline: Tamam, belki tek bir kitap değil ama yeterince okursan, o noktaya ulaşabilirsin.

Olly: planın bu mu?

Madeline: Eh, yeterince vaktim var.

Madeline: . . .

Olly: düşünüyor musun?

Madeline: Evet. Sorunumuza bir çözümüm var.

Olly: dinliyorum

Madeline: Sadece arkadaş olacağımız konusunda anlaşalım, olur mu?

Olly: olur

Olly: o zaman artık kaslarıma bakmaktan vazgeç

Madeline: Arkadaş, Olly!

Olly: ve de gözlerime

Madeline: Sen de çillerimle ilgili konuşmayacaksın.

Madeline: Ve saçlarımla.

Olly: ve dudaklarınla

Madeline: Ve gamzenle.

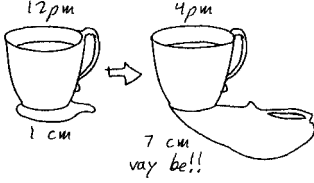
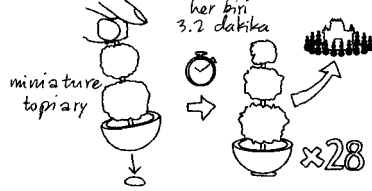
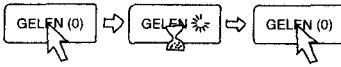
Olly: gamzemi beğendin mi?

Madeline: Arkadaş!

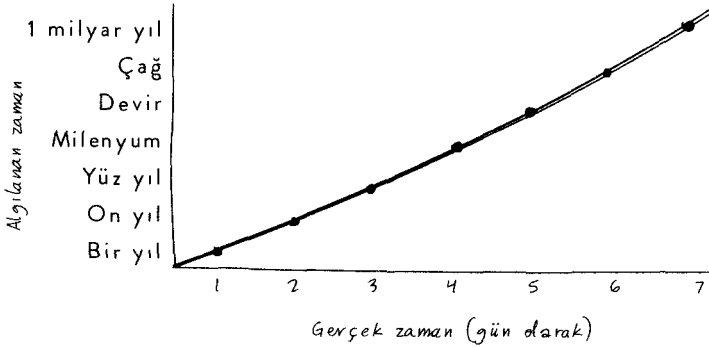
Olly: peki

ZAMAN

OLLY'YLE BİRBİRİMİZİ TEKRAR görmeden önce Carla bizi bir hafta bekletti. Olly'yle aynı odada olmamın ataklarımı tetiklemeyeceğinden kesinlikle emin olmak istiyordu. Risk almamak için beklememiz gerektiği konusunda onunla aynı fikirde olmama rağmen hafta geçmek bilmedi. Zamanın, sadece metaforik olarak değil, sözlük anlamıyla da yavaşlamış olduğuna neredeyse inanacaktım ama gerçekten öyle olsa manşetlere çıkardı.

ALİŖTIRMA A
gölgeleri ölçmeALİŖTIRMA B
tutkalın kurumasını izleme
minyatür alllarALİŖTIRMA C
e-postaları yenilemeALİŖTIRMA D
Kitapları tekrar düzenleme

TABLO: GERÇEK ZAMANA KARŖI ALGILANAN ZAMAN

İMZA

OKUNDU + ANLAŖILDI

AYNA, AYNA

BİR DEVİR SONRA, sonunda hafta bitti. Sersem gibiydim, düzeltmeye çalışıyordum. Bu hayal edebileceğinizden çok daha zor. Gülümsememeye çalışmak sadece daha çok gülümsemenize yol açıyor.

Carla, ne giyeceğimi seçerken debelenişimi seyreliyordu. Kıyafet konusunu şimdiye kadar pek dert etmemiştim. Aslında hiç etmemiştim. Giysi dolabım tümüyle beyaz tişörtlerden ve kot pantolonlardan oluşuyordu. Kotlar, modellerine göre sıralanmıştı; klasik, dar, çizme paça, İspanyol paça, saçma bir şekilde “boyfriend” denenler. Hepsi beyaz keds olan ayakkabılarım arka köşede yığılı duruyordu. Evde hemen hemen hiç ayakkabı giymeşdim, ayağıma uyacak bir çift bulabileceğimden emin değildim. Yığını arayıp tarayarak içinden aynı numara bir sol bir de sağ tek buldum. Ayağıma ancak oldular. Aynanın karşısına geçtim. Tişörtünüz ayakkabılarla mı uyum içinde olmalıydı, yoksa o el çantası mıydı? Kestane rengi tenle en iyi giden renk beyaz mıydı? Aklımdan daha sonra alışveriş yapacağım diye not aldım. Bana en çok yakışan rengi bulana kadar her renkten tişört alacaktım.

Carla’ya, beşinci kez annemin evden çıkıp çıkmadığını sordum.

“Annemi tanıyorsun,” dedi. “Hayatında bir gün bile geç kaldığını gördün mü?”

Başkaları nasıl Tanrıya inanıyorsa annem de dakikliğe inanıyordu. Zaman çok kıymetli, derdi, başkasının zamanını harcamak kabalıktır. Cuma Gecesi Yemeklerine bile geç kalma iznim yoktur.

Aynada kendime baktım, V yaka beyaz tişörtü sebepsiz yere bisiklet yaka olanıyla değiştirdim. Ya da sebepsiz değil de Olly’yi beklerken yapacak bir şeyler olsun diye.

İçimden yine, keşke bu konuyu annemle konuşabilsem diye geçirdim. Ona Olly’yi düşündüğümde neden nefessiz kaldığımı sormak istiyordum. Bu sersem halimi onunla paylaşmak istiyordum. Olly’nin söylediği bütün o komik şeyleri ona anlatmak istiyordum. Ne kadar denesem de Olly’yi düşünmekten kendimi alamadığımı söylemek istiyordum. Onun da başlangıçta babama karşı bu şekilde hissedip hissetmediğini sormak istiyordum.

Kendime bir sorun olmadığını söylüyordum. Olly’yle son görüşmemizin ardından hastalanmamıştım, o da kuralları biliyordu; dokunmak yok, komple dekontaminasyon işlemi, birkaç gün içinde hastalanabileceğine dair en ufak bir şüphesi bile olsa hiçbir şekilde ziyarete gelmeme.

Kendime, anneme yalan söylemekten bir zarar gelmeyeceğini söylüyordum. Hastalanmayacağımı söylüyordum. Arkadaş olmakta yanlış bir şey olmadığını söylüyordum.

Ve Carla’nın haklı olduğunu söylüyordum; aşk beni öldüremez.

TAHMİN

ODAYA GİRDİĞİMDE OLLY yine duvardaydı. Bu sefer neredeyse tavana kadar tırmanmıştı.

“Parmakuçların hiç yorulmuyor mu?” diye sordum.

Yüzüme bakıp sırtarak, “Çok sıkı bir idman programındalar,” dedi. Midemde yine hafif bir kasılma hissettim ama sanırım buna alışmam gerekecekti çünkü bu his, onu görmenin kaçınılmaz yan etkisi gibi görünüyordu.

Dün, ödevimi yapmak için bu odadaydım. Şu anda tıpkı dün bıraktığım gibiydi, biliyordum ama farklı görünüyor ve farklı hissettiriyordu. Oda, Olly içindeyken çok daha canlı görünüyordu. Bütün bu yapay bitkiler ve ağaçlar tam şu anda canlanıp nefes almaya başlasalar hiç şaşırırmazdım.

Kanepeye gidip en uzak köşesine oturdum.

Aşağı indi, sırtını duvara yaslayıp bağdaş kurarak oturdu.

Ben de bacaklarımı kıvrıp üzerine oturdum, saçlarımı düzelttim ve kollarımı belime sardım.

Onunla aynı odadayken, her parçasıyla bütün bedenimi fark etmemi sağlayan şey neydi acaba? Onun varlığı tenimi bile hissetmemi sağlıyordu.

O sırada ayaklarıma dikkat ederek, “Bugün ayakkabı giymişsin,” dedi. Gerçekten çok dikkatliydi; odadaki tablonun

yerini değiştirdiğinizde ya da yeni bir vaz0 eklediğinizde hemen fark edecek biri.

Ayakkabılarıma bakıp, “Aynı ayakkabıdan dokuz çift var,” dedim.

“Sonra da kalkıp benim kıyafet seğimlerimi mi eleştiriyorsun?”

“Ama sen sadece siyah giyiyorsun! Bu sende sepulkral bir görüntü yaratıyor.”

“Seninle konuşurken sözlük gerekiyor.”

“Mezara ait ya da mezarla ilgili demek.”

“Bundan da bir şey anlamadım.”

“Kısaca  l m meleği gibi görünüyorsun.”

Sırıtarak, “şu tırpan beni ele verdi, değil mi? Halbuki çok iyi sakladım sanıyordum.”

Oturuş şeklini değiştirdi. Dizlerini kırıp sırtüstü uzandı, ellerini de başının arkasında birleştirdi.

Ben de durduk yere duruşumu değiştirdim; bacaklarımı göğsüme çekip kollarımla sardım. Bedenlerimiz bizim dışımızda ve bizden ayrı, kendilerine has bir iletişim içindelerdi. Arkadaşlık ve başka bir şey arasındaki fark bu muydu acaba? Ona olan bu farkındalığım?

Hava filtreleri, pervanenin sesinin altında hafif bir uğultu çıkararak dönüyordu.

“Nasıl  alışıyor bu?” Gözleriyle tavanı taradı.

“Endüstriyel bir şey. Pencereler tamamen kapatılmış olduğu için odaya çatıdaki filtreler yoluyla hava giriyor. 0.3 mikronun üstünde hiçbir şey içeri giremiyor. Ayrıca sirkülasyon sistemi evdeki bütün havayı her dört saatte bir tamamen değiştiriyor.”

“Vay be.” Başını çevirip bana baktığında ne kadar hasta olduğum gerçeğini kabullenmeye çalıştığını fark ettim.

Başımı çevirdim. “Masraf, anlaşmadan alman parayla ödendi.” Onun sormasına fırsat tanımadan devam ettim. “Babamı ve erkek kardeşimi öldüren kamyoncu direksiyon başında uyumuş. Arka arkaya üç vardiya birden çalışıyormuş. Annemle bir anlaşmaya vardılar.”

Başını tekrar tavana doğru kaldırıp, “Üzıldüm,” dedi.

“Aslında bu biraz garip çünkü onları tam hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum derken hiç hatırlamıyorum.” Babam ve kardeşimi düşündüğümde ortaya çıkan duyguları önemsememeye çalışırdım. Tam da üzüntüye benzemeyen bir üzüntü, arkasından da suçluluk. “Hiç sahip olmadığın ya da sahip olduğunu hatırlamadığın bir şeyi özlemek tuhaf bir duygu.”

“O kadar da tuhaf değil,” dedi. İkimiz de sustuk, o gözlerini kapattı.

“Tek bir şeyi değiştirebilseydin, hayatın nasıl olurdu diye merak eder misin hiç?” diye sordu.

Genelde hayır ama etmeye başlıyordum. Hasta olmasam nasıl olurdu? Babam ve kardeşim ölmemiş olsa nasıl olurdu? Nispeten Zen mertebesine ulaşmış olmamın ardında yatan sır da işte buydu; imkânsız şeyleri merak etmezdim.

“Herkes özel olduğunu düşünür,” dedi. “Herkes bir kar tanesidir, değil mi? Hepimiz biricik ve karmaşık varlıklarız. İnsan kalbini asla bilemeyiz falan filan, değil mi?”

Yavaşça başımı salladım. Söylediklerine kesinlikle katılıyordum ama devamına katılmayacağımdan da aynı ölçüde emin dim.

“Bence bu saçmalık. Kar tanesi falan değiliz. Sadece bir dizi girdinin sonucuyuz.”

Başımı sallamayı bırakıp, “Bir formül gibi mi?” diye sordum.

“Tıpkı bir formül gibi, evet.” Dirseklerine dayanarak bana baktı. “Bence gerçekten önemli olan bir ya da iki girdi var. Bunları çözersen kişiyi de çözdün demektir. O insanla ilgili her şeyi tahmin edebilirsin.”

“Gerçekten mi? Peki ben şimdi ne söyleyeceğim?

Göz kırpıp, “Sen benim bir canavar, bir tanrıtanımaz, bir...”

“Çatlak olduğunu,” diye lafını kestim. “Matematik denklemleri olduğumuza gerçekten inanıyor olamazsın, değil mi?”

“Olabilirim.” Tekrar sırtüstü uzandı.

“Peki hangi girdiyi değiştireceğini nereden biliyorsun?” diye sordum.

Uzun ve acı bir şekilde iç çekti. “Evet, sorun da bu. Hangisini değiştirmen gerektiğini bulabilsen bile arkasından ne kadar değiştirmen gerektiği sorusu geliyor. Bir de istediğin şekilde değiştiremezsen? O zaman doğacak yeni sonucu öngöremezsin. İşler daha da kötüye gidebilir.”

Tekrar doğrulup oturdu. “Ama bir düşünsene, eğer gerçekten doğru girdileri değiştirebilirsen sorunu daha ortaya çıkmadan düzeltebilirsin.” Bu son cümleyi sessizce ama aynı çözülemeyen sorunu uzun zamandır çözmeye çalışan birinin hayal kırıklığıyla söylemişti. Gözlerimiz buluştu; istediğinden fazlasını açığa vurmuş gibi utanmış görünüyordu.

Tekrar uzandı ve bir koluyla gözlerini örttü. “Sorun, kaos teorisi. Formülün içinde çok fazla girdi var ve en küçükleri bile tahmininden daha çok önem taşıyor. Ve hiçbirini yeterince

kesin bir şekilde ölçemiyorsun. Ama! Yapabilseydin, hava durumunu, geleceği, insanları öngören bir formül yazabilirdin.”

“Kaos teorisi yazamayacağını mı söylüyor?”

“Evet.”

“İnsanların öngörülemez olduğunu anlamak için bütün bir matematik dalına mı ihtiyaç duydun?”

“Sen önceden anlamıştın zaten, değil mi?”

“Kitaplar, Olly! Kitaplardan öğrendim.”

Güldü, yana doğru yatıp biraz daha güldü. Kahkahası buluşıcıydı, birazdan ben de gülmeye başladım; bütün bedenim ona tepki veriyordu. Artık ilgilenmemem gereken gamzeye baktım. Parmağımı bu gamzenin üstüne koyup Olly’nin sonsuza kadar gülümsemesini sağlamak istiyordum.

Belki her şeyi öngöremezdik ama bazı şeyleri görebilirdik. Mesela, ben kesinlikle Olly’ye âşık olacaktım.

Ve bu, hemen hemen kesinlikle, bir felaket olacaktı.

MADLINE'İN SÖZLÜĞÜ

ta•kın•tı *isim* 1. şiddetli şekilde ilgi çekici olan bir şeye (ya da birine) karşı duyulan şiddetli (ve tamamen mazur görülebilir) ilgi. [*Whittier*, 2015]

SIRLAR

OLLY'YLE SÜREKLİ MESAJLAŞMALAR, günlük hayatımı zorlamaya başlıyordu. Annemle film gecelerimizin birinde değil ikisinde uyuyakaldım. Annem ters bir şeyler olduğunu, bağışıklık sistemimin bir şekilde zayıflamış olabileceğini düşünerek endişelenmeye başlamıştı. Ona sebebin çok daha basit olduğunu söyledim. Sadece yeterince uyumuyordum. Durumumuz düşünülürse annemin doktor beyninin neden hemen en kötü senaryoyu aklına getirdiğini anlıyordum sanırım. Bana uykusuzluğun benim durumumdaki biri için hiç de iyi olmadığını söyledi ki bunu zaten biliyordum. Daha dikkatli olacağım konusunda söz verdim. O gece, Olly'yle her zaman yaptığımız gibi sabah 3'e kadar değil, 2'ye kadar mesajlaştım.

Benim için bu kadar önemli olmaya başlayan bir şey, *biri* hakkında annemle konuşmamak garip hissettiriyordu. Annemle ben uzaklaşıyorduk ama beraber daha az vakit geçirdiğimiz için değil. Olly onun yerini alıyor olduğu için de değil. Uzaklaşıyorduk çünkü hayatımda ilk defa ona söylemediğim bir sırrım vardı.

ALİŞVERİŞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ

Email

MESAJ YAZ

GELEN KUTUSU
GÖNDERİLENLER
TASLAKLAR
ÇÖP KUTUSU
DAHA FAZLA ▼

1 / 2,902

Blue Tag'den alışveriş ettiğiniz için teşekkür ederiz

Blue Tag Müşteri Servisi
bana

ÖDEME ŞEKLİ

Pauline Whittier

Visa **** * 4492

Amount: \$236.19

ÜRÜN	AÇIKLAMA	ADET	FİYAT
	Klasik Tişört (Neşeli Turuncu)	1	\$29.99
	Klasik Tişört (Kendinden Geçik Mavi)	1	\$29.99
	Klasik Tişört (Baştan Çıkaran Yeşil)	1	\$29.99
	Klasik Tişört (Dayanılmaz Sarı)	1	\$29.99
	Klasik Tişört (Sabırsız Siyah)	1	\$29.99
	Klasik Tişört (Asabi Beyaz)	1	\$29.99
	Kanvas Ayakkabı (Terelelli Mavi)	1	\$54.99

NUMEROLOJİ

Olly'nin babasının dün gece eve gelmesi ve bağırmaaya başlaması
arasında geçen dakika sayısı:

8

Kahrolası bifteğin yine çok pişmiş olmasından yakınma sayısı:

4

Olly'nin annesinin özür dileme sayısı:

6

Olly'nin babasının Kara'ya siyah oje sürdüğü için kahrolası ucube
deme sayısı:

2

Olly'nin annesi Kara'nın ojelerini silerken geçen dakika sayısı:

3

Olly'nin babasının birinin kahrolası viskisinden içtiğini bildiğini
söylemesi sayısı:

5

Evdeki en akıllı kişinin kendi olduğunu söylemesi sayısı:

2

Kimsenin eve para getirenin o olduğunu unutmaması gerektiğini söyleme sayısı:

2

Sabah 3'te mesaj attığında Olly'nin kendini az da olsa daha iyi hissetmesini sağlayan kelime oyunu dolu esprilerin sayısı:

5

Mesajlaşmalarımız sırasında "önemli değil" yazma sayısı:

7

Dün gece kaç saat uyuduğum:

0

Bu sabah Kara'nın bahçeye gömdüğü izmarit sayısı:

4

Olly'nin annesindeki gözle görünen morluk sayısı:

0

Görünmeyen morluk sayısı:

Belirsiz

Olly'yi tekrar görene kadar beklemem gereken süre:

0.5 saat

OLLY DİYOR Kİ

ERTESİ GÜN ONU tekrar gördüğümde duvarın üstünde değildi. Onun yerine, artık dinlenme pozisyonu olduğunu düşünmeye başladığım bir haldeydi: Ellerini cebine sokmuş, ayak parmaklarının ucunda hafif hafif zıplıyordu.

Kapıda durmuş, midemin çılğın Olly dansını sonlandırmasını beklerken, “Selam,” dedim.

“Sana da selam.” Sesi alçak ve çatallıydı; uykusuz kaldığı belli oluyordu.

Gözleriyle kanepeye doğru gidişimi izlerken, “Dün geceki sohbet için teşekkürler,” dedi.

“Ne zaman istersen.”

Benim sesim de boğuk ve kısık çıkıyordu. Bugün her zamankinden daha soluk görünüyordu, omuzları bir parça düştü müştü ama hâlâ hareket halindeydi.

Mahcup bir tavırla, “Bazen keşke yok olsam ve onları bırakıp gitsem diyorum,” diye itiraf etti.

Onu rahatlatmak, birkaç dakikalığına da olsa ailesini unutturmak için bir şeyler, sadece bir şeyler değil, en doğru şeyi söylemek istiyordum ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu. İşte insanlar bu yüzden birbirlerine dokunuyorlardı. Bazen kelimeler yetersiz kalıyordu.

Gözlerimiz buluştu, gidip ona sarılamayacağım için kollarımı kendi belime sımsıkı doladım.

Gözleri, bir şeyler hatırlamaya çalışır gibi yüzümde gezindi. “Niye seni hep tanıyormuşum gibi hissediyorum?” diye sordu.

Bilmiyordum ama ben de öyle hissediyordum. Alması gereken karar her neyse sonunda ulaşarak hareket etmeyi kesti.

Dünyan tek bir dakikada değişebilir, dedi.

Muhtemelen senin dışında, Madeline Whittier, hiç kimse masum değil, dedi.

Babasının eskiden böyle biri olmadığını söyledi.

KAOS TEORİSİ

10 YAŞINDAKİ OLLY ve babası, New York'taki eski çatı katı dairelerinin kahvaltı barındalarmış. Noel zamanı olduğu için belki dışarıda kar yağıyormuş, belki de az önce durmuş. Bu eskilerden bir anı, o yüzden detaylar çok net değil.

Babası sıcak çikolata yapmış. Kendisi bu işte bir duayenmiş ve sıfırdan sıcak çikolata yapmasıyla gurur duyuyormuş. Gerçek bitter çikolata parçalarını eritip “yüzde yüz yağlı” süt kullanıyormuş. Olly'nin en sevdiği kupayı alıp içine bir kat çikolata dökmüş, üstüne de neredeyse kaynama noktasına gelene kadar ocakta –asla mikrodalgada değil– ısıtılmış olan 170 gram sıcak sütü eklemiş. Babası buzdolabından yine evde yapılmış olan kremşantiyi çıkarırken, Olly de sütle çikolatayı karıştırmış. Kremşanti, sadece sizi biraz daha istetecek ölçüde hafifçe tatlandırılmış olandanmış. Olly'nin kupasına bir iki kaşık kremşanti eklemiş.

Olly kupayı kaldırıp çoktan erimeye başlamış olan kremşantiye üflemiş. Kremşanti, minyatür bir buz dağı gibi yüzeyin kenarlarına doğru kaymış. Nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlayabilmek için kupasının üzerinden babasına bakmış.

Çünkü son zamanlarda babasının ruh hali her zaman olduğu gibi değil, daha kötüyümüş.

Babası, “Newton yanılmış,” demiş. “Evren hiç de deterministik değil.”

Olly bacaklarını sallıyormuş. Söylediklerini her zaman anlamasa da babasının onunla böyle, bir yetişkinle konuşur gibi, “teke tek” konuşmasını çok seviyormuş. Babası işten uzaklaştırıldığından beri bu tip konuşmaları daha çok yapıyorlarmış.

Olly, “O ne demek?” diye sormuş.

Babası her zaman, bir açıklama yapmadan önce Olly’nin bu açıklamayı talep etmesini beklermiş.

“Bir şey her zaman başka bir şeye sebep olmaz demek,” demiş ve sıcak çikolatasından höpürtülü bir yudum almış. Niyeyse babası hiçbir zaman elindeki o sıcak içeceğe önce üflemez; direkt içmeye başlarmış. “Yani sen her kahrolası şeyi doğru yapabilirsin ama hayatın yine de *boka* sarabilir demek.”

Olly, sıcak çikolata yudumunu ağzında tutmuş ve gözlerini dikip kupasına bakmış.

Birkaç hafta önce, annesi babasının işinde yolunda gitmeyen bazı şeyler düzelinceye kadar bir süre evde olacağını söylemiş. Yolunda gitmeyen şeylerin ne olduğunu söylememiş ama Olly “dolandırıcılık” ve “soruşturma” gibi kelimelere kulak misafiri olmuş. Bunların ne demek olduğundan tam olarak emin değilmiş, sadece babasının Olly’yi, Kara’yı ve annesini eskisinden biraz daha az sevdiğini görebiliyormuş. Babası onları daha az sever gördükçe, onlar daha iyi davranmaya çalışıyorlarmış.

Telefon çalmış ve babası telefona doğru gitmiş.

Olly, ağzındaki koca sıcak çikolata yudumunu yutup dinlemeye başlamış.

Babası önce iş sesini kullanıyormuş; aynı zamanda hem sinirli hem rahat olan sesi. Ama sesi gitgide sadece sinirliye dönüşmüş. “Beni kovuyor musun? Daha şimdi o aşağılık heriflerin beni temize çıkardığını söyledin.”

Olly de babasının adına sinirlendiğini hissetmiş. Elindeki kupayı bırakıp taburesinden kalkmış.

Babası odanın içinde gidip geliyormuş. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş.

“*Kahrolası* para umurumda bile değil. Bunu yapma, Phil. Eğer beni kovarsan herkesin ne düşüneceğini...”

Hareket etmeyi kesip telefonu kulağından uzaklaştırmış. Uzun bir dakika boyunca hiçbir şey söylememiş.

Olly de, Phil’in bir sonraki söyleyeceği her neyse durumu düzelterek umarak kıpırdamadan durmuş.

“Tanrım. Bana bunu yapamazsınız. Böyle bir şeyden sonra kimse beni işe almaz.”

Olly babasının yanına gidip her şeyin düzeleceğini söylemek istemiş ama yapamamış. Bunu yapacak cesareti yokmuş. Sıcak çikolatasını da alıp sessizce odadan dışarı çıkmış.

Bu olaydan birkaç ay sonra babasının öğleden sonra sarhoşlukları, saldırgan sarhoşlukları, avazı çıktığı kadar bağırduğu sarhoşlukları, ne olduğunu ertesi gün hatırlamadığı sarhoşlukları başlamış. İlk seferinde, bütün günü evde, televizyondaki ekonomi haberi programlarıyla tartışarak geçirmiş. Program sunucularından biri eski şirketinin adını söylemiş, babası da deliye dönmüş. Uzun bir bardağa viski koyup üstüne de votka ve cin eklemiş. Karışım, viskinin soluk amber sarısı renginden

ıkıp su gibi görününceye kadar uzun bir kaşıyla içindekileri karıştırmış.

Olly bardağın içindeki rengin değışimini izlerken babasının kovulduğı günü ve kendisinin gidip onu teselli etmeye ne kadar korktuğunu hatırlamış. Ya o an bunu yapabilseydi, şimdi her şey farklı olur muydu? Ya yapsaydı?

Babasının bir şey her zaman başka bir şeye sebep olmaz dediğini hatırlamış.

Kahvaltı barında oturup süt ve çikolatayı karıştırdığı anı hatırlamış. ikolatanın beyaza, sütün kahverengine dönüşünü ve bazen ne kadar istesen de karıştırılan şeyleri bir daha ayırtıramayacağını.

71

PROJE ADI

Oly'nin formülü

DEFTER NO:

30

Aşağıdaki denklemde Z'yi bulunuz:

$$X + Y = Z$$

X bilinmez ve bilinemezdir,
Y bilinmez ve bilinemezdir.

İMZA

OKUNDU + ANLAŞILDI

İKİ MADDY’NİN HİKÂYESİ

“CARLA, OTURMA ODASININ diğer ucundan, “Annen, son zamanlarda sende farklı bir şeyler fark edip etmediğimi sordu,” dedi.

Tom Cruise’un oynadığı *Görevimiz Tehlike* filmlerinin birincisini seyrediyordum. Cruise ikili, üçlü, bazen de dörtlü bir hayat yaşayan gizli ajan Ethan Hunt’ı canlandırıyordu. Filmin sonlarındaydım ve Ethan kötü adamları yakalamak için maskesini çıkarmak üzereydi.

Carla, bu sefer daha yüksek bir sesle cümlesini tekrar etti.

Tam Ethan gerçek yüzünü göstermek için inanılmaz derecede gerçekçi olan maskesini çıkarıyorken filmi durdurmaya yeltenip, “Fark ettin mi peki?” diye sordum.

Bu arada, sahneyi daha iyi görebilmek için başımı yana eğiyordum.

Carla gelip uzaktan kumandayı elimden aldı ve duraklatma düğmesine bastı. Sonra da kumandayı kanepenin diğer köşesine doğru attı.

Deminden beri tam olarak dikkatimi vermediğim için kendimi suçlu hissederek, “Sorun nedir?” diye sordum.

“Sorun sensin. Ve şu çocuk.”

“Ne demek istiyorsun?”

İç çekip oturdu. “Görüşmenize izin vermenin hata olduğunu biliyordum.”

Artık bütün dikkatim ondaydı.

“Annem ne dedi?”

“Film gecelerinizden birini mi iptal ettin?”

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Çok kırılmış ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüştü ama Olly’yle mesajlaşmak için akşam dokuzdan sonrasını beklemek istememiştim.

Onunla konuşmaya doyamıyordum. Kelimelerle dolup taşıyordum. Ona söylemek istediğim şeylerin hiçbir zaman sonu gelmeyecek gibiydi.

“Ve dikkatinin devamlı dağınık olduğunu söylüyor. Ve bir sürü kıyafet sipariş ettiğini. Ve ayakkabı. Ve her zaman senin kazandığın bir oyunda neredeyse seni yendiğini.”

Ah.

“Şüpheleniyor mu?”

“Endişe ettiğin şey bu mu yani? Söylediğimi iyi dinle. Annen seni özlüyor. Sensiz yalnız hissediyor. Bana o soruları sorarken yüzünü görmeliydin.”

“Ben sadece...”

Elini kaldırıp, “Hayır,” dedi. “O çocuğu artık göremezsin.” Yüzüme bakmamaya çalışarak az önce attığı uzaktan kumandayı alıp sıkı sıkı elinde tuttu.

Panikten kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Carla, lütfen. Onu benden alma.”

“O senin değil!”

“Biliyorum...”

“Hayır, bilmiyorsun. O senin değil. Belki şu anda sana ayıracak zamanı var ama yakında okula geri dönecek. Bir kızla tanışacak ve *onun* Ollysi olacak. Beni anlıyor musun?”

Tıpkı sadece birkaç hafta önce benim kendimi korumaya çabalamam gibi Carla’nın da şu anda beni korumaya çalıştığını biliyordum ama söyledikleri göğüs kafesimdeki kalbin de bildiğimiz kas olduğunu fark etmeme yol açtı. O da incinebiliyordu.

Sessizce, “Anlıyorum,” dedim.

“Annenle biraz daha zaman geçir. Oğlanlar gelir ve gider ama anneler kalıcıdır.”

Aynı sözleri Rosasına da söylemiş olduğuna emindim.

“Pekâlâ.” Uzaktan kumandayı bana geri verdi. Birlikte donmuş ekrana baktık.

İki eliyle dizlerinin üstüne bastırıp ayağa kalktı.

Odayı yarılamışken, “Ciddi miydin?” diye sordum.

“Hangi konuda?”

“Aşkın beni öldüremeyeceğini söylerken.”

“Evet ama anneni öldürebilir.” Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Nefesimi tutup bekledim.

“Tamam, peki. Onu görmeye devam edebilirsin ama biraz aklını başına almak zorundasın. Anlaştık mı?”

Anlaştığımızı göstermek için başımı salladım ve televizyonu kapattım. Ethan Hunt ortadan kayboldu.

Günün geri kalanını camlı odada Carla’dan uzakta geçirdim. Carla’ya kızgın değildim ama kızgın *değil* de değildim. Olly’yi

annemden saklamamla ilgili duyduğum bütün şüphelerim geçmişti. Onunla sadece tek bir film gecesini iptal etmemin, neredeyse Olly'yi bir daha hiç görememeye mal olacağına inanamıyordum. Daha önce annemden sır sakladığım için kaygılanıyordum. Şimdiyse hiçbir sırrımı saklayamayacağım diye kaygı duyuyordum. Keyfini kaçırın şeyin benim yeni kıyafetler almam olmadığını biliyordum. Bu kıyafetleri alırken onun fikrini sormadığım ve hiç beklemediği renklerde aldığım için mutsuzdu. Geldiğini görmediği değişimden dolayı kaygılıydı. Bu duruma sinirleniyor ama aynı zamanda anlıyordum da. Beni yaşamak zorunda olduğum baloncuğun içinde güvende tutabilmek için bir sürü şeyi kontrol etmesi gerekmişti.

Haksız da değildi. Frekanslarım hep Radyo Olly'ye ayarlı olduğu için annemleyken dikkatim gerçekten dağınıktı. Evet, biliyorum, haklıydı. Ama yine de sinirleniyordum. Büyümek bir yanıyla da anne babadan yavaş yavaş kopmak demek değil miydi? Bu kadicik bile bir normallik olmayacak mıydı benim hayatımda?

Yine de suçlu hissediyordum. Annem bütün hayatını bana adamıştı. Ben kimdim ki daha ilk aşk kıpırtısıyla bunu silip atıyordum?

Carla, öğleden sonra 4 sağlık kontrolümüz için sonunda beni buldu.

“Ani şizofreni başlangıcı diye bir şey var mıdır?” diye sordum.

“Niye? Sende mi oldu?”

“Olabilir.”

“Şu anda iyi Maddy’yle mi, yoksa kötü Maddy’yle mi konuşuyorum?”

“Belirsiz.”

Hafifçe elimi okşadı. “Annene iyi davran. Onun sahip olduğu tek şey sensin.”

ÖZGÜR KART

Email

MESAJ YAZ

GELEN (4)
GÖNDERİLMİŞ
TASLAKLAR
ÇÖP KUTUSU
AHA FAZLA ▼

1 / 3,557

Kredi Kartı başvurunuz elimize ulaştı

Argentis A.Ş.
bana

Gelecekle ilgili plan ve hayallerinize ulaşmak için harcama gücü ve esneklik sunan Argentis Özgür Kart'a başvurduğunuz için teşekkür ederiz.

KİŞİSEL BİLGİLERİNİZ
Madeline F. Whittier
304 Panillon Yolu

TEPETAKLAK

NORMAL İNSANLAR, GERGİN olduklarında bir aşağı bir yukarı gidip gelirlerdi. Olly ağır adımlarla yürüyordu.

“Olly! Sadece amuda kalkacağım. Hem de duvara dayanarak. Bir şey olmaz.” Bir saattir bana nasıl amuda kalkıldığını göstermesi için onu ikna etmeye çalışıyordum.

“Üst beden ve bilek kuvvetin yeterli değil,” diye homurdandı.

“Bunu daha önce de söyledin. Hem ben kuvvetliyim,” dedim ve bir kolumu büküp pazımı gösterdim. “Vücut ağırlığım kadar kitabı göğsümde halter kaldırır gibi kaldırabiliyorum.”

Bu sözüm üzerine biraz gülümsedi ve insafa gelip volta atmayı kesti. Gözleriyle vücudumu tarayıp zihninde fiziksel yeterliliğimi ölçüp biçerken, bir yandan da bileğindeki lastik bandı çekiştiriyordu.

Yapabileceğim en dramatik havayla gözlerimi devirdim.

O da aynı şekilde dramatize ederek iç çekip, “Peki,” dedi. “*Squat*.” Nasıl yapıldığını gösterdi.

“*Squat*’ın ne olduğunu bili...”

“Odaklan.”

Çömeldim.

Odanın diğerk tarafından duruşumu kontrol edip doğru pozisyonu alana kadar bazı düzeltmeler yapmam için talimatlar verdi; eller arasında otuz santim mesafe, kollar düz, dirsekler dizlere doğru kıvrılmış, parmak uçları açık.

“Şimdi,” dedi, “ayakparmakların yerden ayrılana kadar ağırlığını yavaşça öne ver.”

Ağırlığımı biraz fazla verdim ve tepetaklak yuvarlandım.

“Ha,” dedi ve sonra hemen dudaklarını kapattı. Gülmemeye çalışıyordu ama ispiyoncu gamze gülüşünü ele verdi. Tekrar pozisyonumu aldım.

“Ağırlığını daha çok ver ama daha az eğil,” dedi.

“Ağırlığımı verdiğimi sanıyordum.”

“Yeterince değil. Tamam, o zaman. Beni izle.” Yere çömeldi. “Eller arasında otuz santim, dirsekler dizlerde, parmak uçları açık. Sonra yavaş yavaş ağırlığını omuzlarından öne doğru veriyorsun –ayakparmakları ayrılıyor– sonra da kendini yukarı itiyorsun.” Yine her zamanki gibi zarif bir hareketle bir çırpıda amuda kalktı. Hareketindeki rahatlık ve huzur beni yine ben-den aldı. Bu onun için meditasyon yapmak gibiydi. Bedeni onun için bu dünyadan kaçış yoluordu; bense benimkine hap-solmuş durumdaydım.

Ayaklarının üstüne düşerken, “Tekrar görmek ister misin?” diye sordu.

“Hayır.” Sabırsız bir istekle, gösterildiği gibi kendimi omuzumdan ileri ittim ama hiçbir şey olmadı. Yaklaşık bir saat boyunca hiçbir şey olmadı. Vücudumun alt kısmı sıkıca yere bağlanmış halde dururken, üst kollarım zorlamaktan yanı-yordu. İstemeyerek de olsa birkaç takla daha atmayı başardım.

Sonunda becerebildiğim tek şey, yuvarlanırken ciyak ciyak bağırmamak oldu.

Hâlâ gülmemeye çalışarak, “Ara vermek ister misin?” diye sordu.

Cevap olarak önce hırladım, sonra da başımı öne eğip yeni bir taklayla sonuçlanan bir deneme daha yaptım. Artık açıkça gülüyordu.

Sırtüstü yattığım yerde kalıp biraz soluklandım, sonra ben de gülmeye başladım. Birkaç saniye sonra yine *squat* pozisyonuna geçtim.

Başını iki yana sallayıp, “Bu kadar inatçı olduğun kimin aklına gelirdi ki?” dedi.

Benim değil. Bu kadar inatçı olduğumu *bilmiyordum*.

Ellerini birbirine vurdu. “Tamam, başka bir şey deneyelim. Gözlerini kapa.”

Kapattım.

“Güzel. Şimdi farz et ki uzay boşluğundasın.”

Gözlerim kapalıyken onu daha da yakınımda hissediyordum; sanki odanın diğer köşesinde değil de hemen yanıbaşımıymış gibi. Sesi boynumdan kayıp kulaklarıma fısıldadı. “Yıldızları görüyor musun? Ve şu asteroit tarlasını? Ve şu bir başına gezinen uyduyu? Yerçekimi yok. Ağırlığın da. Bedeninle istediğin her şeyi yapabilirsin. Sadece inanman gerekiyor.”

Öne doğru eğildim ve aniden baş aşağı oldum. Önce yapıp yapmadığımdan emin olamadım. Bir iki kez gözlerimi açıp kapattım ama dünya tersine çevrilmiş halde durmaya devam etti. Beynime doğru hızlanan kan akışıyla aynı anda hem bir uyuşma hem de baş dönmesi hissettim. Yerçekiminin etkisiyle

ağzım gülümser gibi büküldü, gözlerim büyüdü. Kendi bedenim içinde muhteşem bir yabancılık hissi içindeydim. Üst kollarım sallanmaya başladı. Dikey pozisyonumu biraz daha eğimli hale getirip ayaklarımla duvara dokundum. Tekrar eski halimi almak için duvardan destek alıp yine çömelir pozisyona geçtim.

Oly, ellerini çıkararak, “Müthiş,” dedi. “Birkaç saniye o şekilde kalmayı bile başardın. Çok yakında duvara falan ihtiyaç duymadan yapabileceksin.”

“Şimdi denesek?” dedim. Daha fazlasını istiyordum, dünyayı onun gördüğü gibi görmek istiyordum.

Bir an için tereddüt etti, karşı çıkacak gibi oldu ama sonra gözleri benimkilerle buluştu. Başıyla onay verip izlemek için yere oturdu.

Çömeldim, ağırlığımı öne verdim ve kendimi yukarı ittim. Ama daha ilk saniyesinde dengemi kaybedip arkaya doğru düşecek gibi oldum. Oly hemen yanımda belirdi ve elleriyle çıplak ayak bileklerimden tutup dengede durmamı sağladı. Vücudumdaki her bir sinirin onun dokunduğu yerde toplandığını hissedebiliyordum. Ellerin altındaki tenim canlandı, her hücre bu dokunuşun verdiği hisle tutuştu. Hayatımda ilk kez biri bana dokunuyormuş gibi hissediyordum.

“Aşağı,” dedi ve bacaklarımı nazikçe indirip yere bıraktı. Tekrar odanın diğer köşesine geçmesini bekledim ama yapmadı. Fikrimi değiştirmeden hemen doğrulup karşısına geçtim. Aramızda bir metreden az bir mesafe vardı. İstesem uzanıp ona dokunabilirdim. Gözlerimi usulca kaldırıp gözlerine baktım.

“İyi misin?” diye sordu.

Evet demek istiyordum ama onun yerine başımı iki yana salladım. Uzaklaşmam lazımdı. Onun da uzaklaşması lazımdı. Odanın ve dünyanın, ona ait olan tarafına geçmeliydi ama geçmiyordu ve gözlerinde görüyordum ki geçmeyecekti. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kalp atışlarımı duyabildiğine emindim.

“Maddy?” İsmim bir soruya dönüştü; bakışlarımı dudaklarına çevirdim.

Sağ elini uzatıp sol elimin işaretparmağını tuttu. Eli sert, nasırlı ve sıcacıktı. Başparmağıyla eklem yerini okşayıp parmağımı avucunun içine aldı.

Başımı indirip elime baktım.

Arkadaşlar birbirine dokunabilirdi, değil mi?

Parmağımı avucundan kurtardım; bütün parmaklarımızı birbirine geçirerek el ele tutuştuk.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım ve gözlerinde kendi yansımamı gördüm. “Ne görüyorsun?” diye sordum.

“Her şeyden önce şu çilleri.”

“Çillere taktın.”

“Biraz. Sanki biri burnuna ve yanaklarına çikolata bulaştırmış gibi.” Bakışlarını dudaklarıma doğru kaydırıp sonra yine gözlerime çıktı. “Pembe dudakların var, ısırıldığında daha da pembeleşiyorlar. Benimle tartışmaya geçeceğin anlarda daha çok ısırıyorsun. Bunu azaltmalısın. Tartışmayı, ısırmayı değil. Dudaklarını ısırman çok sevimli.”

Bir şeyler söylemeliydim, onu susturmalıydim ama konuşmıyordum.

“Hayatımda seninki kadar uzun, kabarık ve kıvrıkcık saçlı birini görmedim. Saçın buluta benziyor.”

Sonunda dile gelip büyüü bozmaya çalışarak, “Eğer bulutlar kahverengi olsaydı,” dedim.

“Evet, kahverengi kıvrıcık bulutlar. Ve gözlerin. Renk değiştirdiklerine yemin edebilirim. Bazen neredeyse siyahlar. Bazen de kahverengi. Göz renginle ruh halin arasında bir ilişki olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ama henüz bulamadım. Bulunca haber veririm.”

Sadece bir şey demiş olmak için, “Korelasyon, nedensellik anlamına gelmez,” dedim.

Her zamanki sırtışıyla yüzüme bakıp elimi sıktı. “Sen ne görüyorsun?”

Cevap vermek istedim ama yapamayacağımı anladım. Başımı sağa sola sallayıp tekrar ellerimize baktım.

Keskinlik ve belirsizlik arasında gidip gelerek bir süre o şekilde kaldık. Ancak Carla’nın yaklaşan ayak seslerini duyduğumuzda bırakabildik.

Bir varmışım bir yokmuşum.

TEN

BİR KERESİNDE, ortalama olarak, her yedi senede bir hücrelerimizin çoğunu yenilediğimizi okumuştum. Daha da ilginç bir şey: Her iki haftada bir cildimizin üst tabakasını değiştiriyor-muşuz. Eğer vücudumuzdaki bütün hücreler bunu yapabilseydi ölümsüz olurduk. Ancak bazı hücreler, mesela beynimizdekiler, yenilenmiyor. Gittikçe yaşılanıyor ve bizi de yaşılandırıyorlar.

Tenim iki hafta içinde Olly'nin elinin elimde olduğu o anı unutacak ama beynim hatırlayacak. Ya ölümsüzlüğe ya da dokunma hafızasına sahip olabiliriz; ikisine birden değil.

ARKADAŞLIK

Daha sonra, 20:16

Olly: erkencisin

Madeline: Anneme çok ödevimin olduğunu söyledim.

Olly: iyi misin?

Madeline: Hasta olup olmadığını mı soruyorsun?

Olly: evet

Madeline: Şimdilik iyiyim.

Olly: endişeli misin?

Madeline: Hayır. İyiyim.

Madeline: Kesinlikle iyiyim.

Olly: endişelisin

Madeline: Biraz.

Olly: öyle davranmamalıydım. üzgünüm

Madeline: Lütfen olma. Ben değilim. O anı hiçbir şeye değişmem.

Olly: yine de

Olly: iyi olduğuna emin misin?

Madeline: Yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

Olly: sadece el ele tutuşmakla, ha? bir de öpüşsek neler olurdu düşünsene

Madeline: . . .

Madeline: Arkadaşlar pşmez, Olly.

Olly: gerçekten iyi olanlar pşebilir

ARAşTIRMA

YİRMİ DÖRT SAAT sonra, düşünebildiğim tek şey öpüşmekti. Ne zaman gözlerimi kapasam karşımda *bir de öpüşsek neler olurdu düşünsene* kelimelerini görüyordum. Bir anda aklıma öpüşmekle ilgili hiçbir şey bilmediğim geldi. Tabii ki hakkında bazı şeyler okudum. Filmlerde, fikir sahibi olmama yetecek kadar öpüşme sahnesi izledim. Ama kendimi hiçbir zaman, *öpen* biri bir yana, *öpülen* biri olarak bile hayal etmedim.

Carla, bugün Olly'yle görüşebilmemizin mümkün olabileceğini söyledi ama ben bir iki gün daha beklemeye karar verdim. Carla'nın ayak bileği dokunuşlarından, el ele tutuşmalardan ve de nefeslerin neredeyse birbirine karışmasından haberi yoktu. Ona söylemeliydim ama söylemedim. Görüşmelerimize artık müsaade etmemesinden korkuyordum. Yalanlar listesine bir yenisi daha eklendi. şu anda hayatımdaki insanlar içinde yalan söylemediğim tek kişi Olly'ydi.

Dokunmanın üzerinden kırk sekiz saat geçmişti ve hâlâ iyiydim. Carla'nın bakmadığı anlarda gizlice sağlık kayıtlarıma göz attım. Tansiyon, nabız, vücut ısısı; hepsi normal görünüyordu. Görünürde erken uyarı işareti gibi bir şey yoktu.

Olly'yle öpüştüğümüzü hayal ettiğimde vücudum biraz kontrolden çıkıyor gibi oluyordu ama bunun sadece aşk hastalığından olduğuna neredeyse emindim.

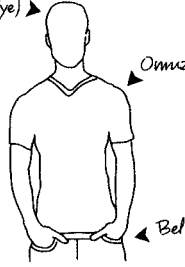
Öpüşme öncesi yapılacaklar listesi

☒ Dudak balsamı

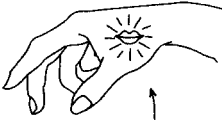

☒ Olası el pozisyonlarını gözden geçirme

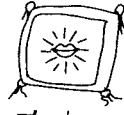
Saç (ileri seviye) ▶

Öpüşme teknikleri alıştırması

☒ Başparmakla
işaretparmağı arasındaki
yumuşak bölge

☒ Kirlent
yastık

☒ Su kabığı

İMZA

OKUNDU + ANLAŞILDI

Uygun öpüşme atmosferini yaratma

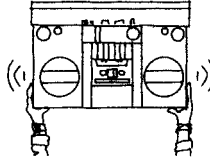
Yağmur

Tutkuyu arttırdığı kanıtlanmıştır.

Bakınız: "Not Defteri"
+ "Dört Nikah Bir Cenaze"
filmleri

Taşınabilir bir ses aygıtı

Arka planı dozunda ve etkili müzikle doludur.

Bakınız: Bugüne kadar çekilmiş
bütün romantik komediler

Bir epik aşk şiiri

Öpüşme eyleminden
hemen önce ezberlenip
söylenecek

İMZA

OKUNDU + ANLAŞILDI

Öpüşme Teknikleri

Öpüşme ihtimalini
garantile.

Dudaklarını doğru
sertlik derecesiyle
büzüştür.

fazla
sert

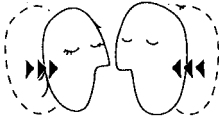

fazla
yumuşak

Burun
çarpışmalarını
engellemek için
başını yan yatır.

Eğil

Aradaki mesafeyi
partnerin kapatacak.

Dudaklarla temas et.

Bastır ve 3-5
saniye öyle tut.

Yavaşça geri çekil.

Not:
Gözler kapalı!

İMZA

[Signature]

OKUNDU + ANLAŞILDI

YAŞAM VE ÖLÜM

OLLY DUVARDA DEĞİLDİ. Kanepenin bana en uzak düşecek köşesinde bile değildi. Aksine, kanepenin tam ortasına oturmuş, dirsekleri dizlerinde, kolundaki lastik bandı çekip bırakıyordu.

Kapı aralığında durakladım. Gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Acaba o da birlikte aynı mekânda olmayı, aynı havayı solumayı benim kadar çok istiyor muydu?

Ne yapacağımı bilmez halde kapı eşiğinde oyalandım. Onun her zamanki yeri olan duvar yanma gidebilirdim. Burada kapı eşiğinde kalabilirdim. Ona şansımı fazla zorlamamamız gerektiğini söyleyebilirdim ama yapamadım. Ondan da öte, yapmayı istemedim. En sonunda, “Turuncu senin rengin,” dedi.

Üstümde yeni aldığım tişörtlerden biri vardı. V yaka, dar bir tişörttü ve şimdi benim en sevdiğim kıyafetim olmuştu. Aynı tişörtten on tane daha alabilirdim.

“Teşekkürler.” Elimi midemde gezdirdim; yine, yerinde duramayan keleklerle doluydu.

“Köşeye mi gideyim?” Bileğindeki lastik bandı başparmağıyla işaretparmağı arasında geriordu.

“Bilmiyorum,” dedim.

Başını sallayıp ayağa kalkmaya hazırlandı.

“Hayır, bekle,” dedim ve diğer elimi de mideme bastırarak ona doğru yürüdüm. Aramızda otuz santim kadar bir mesafe bırakarak yanına oturdum.

Parmaklarının arasında tuttuğu lastik bandı tekrar serbest bırakıp bileğine çarptırdı. Omuzlarından daha önce fark etmediğim bir gerilim yayılıyordu.

Dizlerimi birbirine yapıştırıp omuzlarımı eğdim. Boyutum yakınlığımızı gizleyebilirmiş gibi kendimi olabildiğince küçük hale getirmeye çalışıyordum. Kolunu dizinden çekti, elini bana doğru uzatıp parmaklarını kıpırdattı. Bütün tedirginliğim bir anda kayboldu ve elimi eline bıraktım. Ellerimiz, sanki bütün ömrümüz boyunca o şekildelermiş gibi bir pozisyon aldı. Aramızdaki mesafenin nasıl kapandığını anlamadım.

O mu kımıldamıştı? Ben mi?

Artık yan yanaydık; kalçalarımız birbirine değiyordu, yapışmış kollarımız ılıktı, omzum onun kolunun üst kısmına dokunuyordu. Başparmağıyla benimkini okşayarak parmağımın bitiminden bileğime doğru ince bir yol çizdi. Tenim, her bir hücrem, aydınlandı. Hasta olmayan normal insanlar bunu hep yapıyorlar mıydı? Bu hisle nasıl başa çıkıyorlardı? *Durmaksızın* dokunmaktan kendilerini nasıl alıyorlardı?

Hafifçe elimi çekti. Bu bir soruydu. Biliyordum. Başımı kaldırıp ellerimizin mucizesinden, yüzünün ve gözlerinin ve dudaklarının benimkilere yaklaşması mucizesine baktım. Ben mi kımıldamıştım? O mu?

Önce sıcak nefesi geldi, ardından da dudaklarındaki küçük kelebek yumuşaklığıyla dudaklarıma dokundu. Gözlerim kendiliğinden kapandı. Romantik komediler bu aşamayla

ilgili doğru söylüyorlardı. Gözlerinizi kapatmanız gerekiyordu. Olly'nin bir an için kendini geri çekmesiyle dudaklarım buz kesti. Yanlış mı yapıyordum acaba? Hızla gözlerimi açtım ve onun gözlerinin koyulaşmış mavisine çarptım. Beni öpüşünde, devam etmekten de durmaktan da korkarmış gibi bir hal vardı.

Tişörtünün önüne yapışıp sımsıkı tuttum.

Kelebeklerim ayaklanmışlardı.

Elimi sıktı; dudaklarım aralandı, birbirimizi tadıyorduk. Tadı, tuzlu karamel ve güneşliği gibiydi. Ya da tuzlu karamel ve güneşliğinin olabileceğini düşündüğüm bir tattı. Umut, ihtimal ve gelecek gibi, şimdiye kadar hiç bilmediğim bir tadı vardı.

Bu kez önce ben geri çekildim ama sadece nefes alabilmek için. Elimden gelse onu her gün, günün her saniyesi öperdim.

Alnını benimkine yapıştırdı. Burnumun ve alnımın üstünde dolanan sıcak nefesini hissediyordum. Nefesinde hafif şekerli bir tat vardı. Sizi biraz daha istetecek türden bir tatlılık.

Nefes nefese, "Her zaman böyle midir?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "*Hiçbir zaman* böyle değildir." Sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordum.

İşte bu şekilde, her şey değişti.

DÜRÜSTÇE

 Daha sonra, 20:03

Olly: bu gece annenle film gecesi yok mu?

Madeline: İptal ettim. Carla bana kızacak.

Olly: neden?

Madeline: Annemle daha çok vakit geçireceğime dair ona söz vermiştim.

Olly: hayatını mahvediyorum

Madeline: Hayır, lütfen böyle düşünme.

Olly: bugün yaptığımız şey delilikti

Madeline: Biliyorum.

Olly: aklımız neredeydi?

Madeline: Bilmiyorum.

Olly: belki de biraz ara vermeliyiz?

Madeline: . . .

Olly: üzgünüm. seni korumaya çalışıyorum

Madeline: Ya ihtiyacım olan şey korunmak değilse?

Olly: bu ne demek?

Madeline: Bilmiyorum.

Olly: güvende olmanı istiyorum. seni kaybetmek istemiyorum

Madeline: Bana sahip bile değilsin.

Madeline: Pişman mısın?

Olly: ne için? öpüştüğümüz için mi?

Olly: dürüstçe mi?

Madeline: Tabii ki.

Olly: hayır

Olly: sen pişman mısın?

Madeline: Hayır.

AUTSAYD

EVREN VE BİLİNÇALTIM arkamdan iş çeviriyor olabilirdi. Çalışma odasında annemle Fonetik oynuyorduk. Bu geceki oyunda elimdekilerle şimdiye kadar AUTSAYD, FRİDİM ve SİKRITS yazabildim. Sonuncusunda yedi harfı birden kullanmış olduğum için ekstra puan kazandım. Annem kaşlarını çatarak oyun tahtasına baktı; kelimeme itiraz edecekmiş gibi geldi ama etmedi. Aldığım puanı not etti ve ilk defa bu oyunu ben kazandım. Annemden yedi puan öndeydim.

Önce puan tablosuna, ardından anneme baktım. “Doğru topladığına emin misin?” diye sordum. Her şeyin üstüne, bir de onu yenmek istemiordum.

Puanları kontrol edince haklı olduğumu gördüm.

O benim yüzüme, ben de puan tablosuna baktım. Bütün gece böyleydi; sanki ben çözülecek bir bulmacaymışım gibi gözü hep üzerimdeydi. Belki de paranoyaklaşmaya başlıyordum. Belki de bu kadar bencil olmaktan, şu an bile Olly’yle beraber olmayı istemekten dolayı duyduğum suçluluk hissiydi. Olly’yle geçirdiğim her an yeni bir şey öğreniyordum. Yeni biri oluyordum.

Annem puan kartını elimden aldı, çenemden tutup başımı kaldırdı ve gözlerimin içine bakarak, “Neler oluyor, tatlım?” diye sordu.

Tam ona yalan söylemek üzereyken dışarıdan bir çığlık sesi geldi. Peşinden bir çığlık daha, sonra belli belirsiz bir bağırış ve güçlü bir kapı çarpma sesi. İkimiz de pencereye doğru döndük. Ben yerimden kalkacak gibi oldum ama annem omuzlarımdan bastırıp başını iki yana salladı. İtiraz etmedim ama hemen ardından gelen “DUR” çığlığıyla ikimiz de pencereye koştuk.

Üçü de—Olly, annesi ve babası—verandadalardı. Bedenleriyle bir ıstırap, korku ve öfke üçgeni oluşturmuşlardı. Olly kavga pozisyonu almıştı; yumrukları sıkılı, ayakları açıldı ve sağlam bir şekilde yere sabitlenmişti. Kollarında ve yüzünde beliren damarları buradan bile görebiliyordum. Annesi Olly’ye doğru bir adım attı ama Olly’nin söylediği bir sözle tekrar geri çekildi.

Olly ve babası yüz yüze geldiler. Babası sağ elinde bir içki bardağı tutuyordu. Gözlerini Olly’den ayırmadan bardağı kaldırıp büyük yudumlarla hepsini içti. Boş bardağı, elinden alması için Olly’nin annesine uzattı. Kadın bardağı almak için hamle yapacak gibi oldu ama yine Olly’nin söylediği bir şey yüzünden vazgeçti. Babası, bunun üzerine, elinde bardakla sert bir şekilde dönüp karısına baktı. Bir an için kadının yerinden kıpırdamayacağını düşündüm.

Ancak meydan okuması uzun sürmedi, kocasına doğru bir adım attı. Adam, tehlikeli bir öfkeyle karısını yakalamaya çalışırken, Olly ani bir hamleyle gidip aralarına girdi. Hızla babasının koluna vurup annesini kenara itti.

Daha da hiddetlenen babası tekrar saldırdı. Olly onu geriye doğru itti; adam küt diye duvara çarptı ama düşmedi.

Olly, müsabakaya hazırlanan bir boksör gibi küçük ayak oyunları yapıp omuzlarını ve bileklerini silkiyordu. Babasının

dikkatini annesinden kendisine çekmeye çalışıyordu. İşe yaradı. Babası önce yumruklarla Olly'nin üzerine atıldı. Olly, bir sağa bir sola çekiliyordu. Babası yeni bir hamleyle üzerine gelirken verandanın merdivenlerine yöneldi. Adam hedefi ıskaladı ve hızını alamayıp merdivenlerden aşağı uçtu. Beton araba yoluna düşüp boylu boyunca uzandı ve o şekilde hareketsiz kaldı.

Olly öylece durdu. Annesi elleriyle ağzını kapattı. Annem kolunu omzuma doladı. Bense ellerimle pencerenin pervazına yapışmış, alnım cama dayalı duruyordum. Hepimizin gözleri babasının üzerindeydi. Saniyeler geçmek bilmiyordu. Hareket etmediği her saniye, dehşet verici bir rahatlamayı da beraberinde getiriyordu.

Sessizliği ilk bozan annesi oldu. Hızla merdivenlerden inip adamın yanına çöktü, eliyle sırtını yokladı. Olly uzaklaşmasını işaret etti ama kadın aldırmadı. Tam eğilip biraz daha yaklaşıırken adam yüzüstü dönüp doğruldu. O koca korkunç elleriyle karısını bileğinden yakaladı. Zafer kazanmış bir edayla, sanki kazandığı bir kupayı kaldırır gibi karısının elini havaya kaldırdı. Ayağa kalkıp kadını da peşinden sürükledi.

Olly yine annesini kurtarmak için ikisine doğru koştu ama babası bu sefer hazırlıklıydı. Şimdiye kadar kendisinde görmediğim bir çabuklukla karısını bırakıp Olly'nin yakasına yapıştı ve karnına bir yumruk indirdi.

Annesi çığlık attı. Ardından da ben. Babası bir yumruk daha attı.

Sonra ne olduğunu görmedim çünkü annemden kurtulup koşmaya başlamıştım. Düşünmüyordum; sadece ilerliyordum.

Uçarcasına odadan çıkıp koridordan aşağı indim. Hava hücre-sini geçip kapıdan dışarı fırladım.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama ona ulaşmalıyım.

Ne yaptığımı bilmiyordum ama onu korumalıyım.

Bütün hızımla bizim bahçeyi geçip onların evine en yakın uca kadar koştum. Tam babası Olly'ye doğru yeni bir hamle yapacakken avazım çıktığı kadar bağırdım: "DUR!"

Bir an için oldukları yerde donup şoke içinde bana bak-tilar. Babasının sarhoşluğu kendini göstermeye başlamıştı. Tökezleyerek merdivenlerden çıkıp eve girdi. Annesi de arka-sından gitti.

Olly karnını tutarak eğildi.

"İyi misin?" diye sordum.

Başını kaldırıp bana baktı; yüzünde önce acı, sonra şaşkın-lik, sonra da korku dolu bir ifade belirdi.

"Git. Eve dön," dedi.

Annem kolumdan yakalamış, beni uzaklaştırmaya çalışı-yordu. Çılgına dönmüş olduğunu fark eder gibi oldum. Tahmin edeceğimden daha güçlüydü ama benim Olly'yi görmeye olan ihtiyacım ondan da güçlüydü.

Yerimden kıpırdamadan tekrar, "İyi misin?" diye haykırdım.

Yavaşça ve canını yakan bir şey varmış gibi dikkatli bir şe-kilde ama çektiği acıyı yüzüne yansıtmadan doğruldu.

"Mads, ben iyiyim. Geri dön. Lütfen." Birbirimize olan duygumuz bütün ağırlığıyla aramızda asılı duruyordu.

Tekrar, "Yemin ederim, iyiyim," dedi. Ben de anneme daha fazla karşı koymadım.

Hava hücrelerine döndüğümüzde ne yaptığımı fark etmeye başladım. Ben az önce gerçekten Dışarıya mı çıkmıştım? Annemin eli kolumda bir mengene gibiydi. Beni kendine döndürdü.

Acılı ve şaşkın bir sesle, “Anlamıyorum,” dedi. “Bunu neden yaptın?”

Sorduğu soruya cevap vermek yerine, sormadığı soruyu cevaplayarak, “Ben iyiyim,” dedim. “Sadece bir dakika sürdü. Bir dakikadan da az.”

Kolumu bırakıp çenemi kaldırdı.

“Bir yabancı için hayatını neden riske atasın?”

Duygularımı ondan saklayacak kadar becerikli bir yabancı değildim. İçimdeki Olly’yi gizleyemiyordum.

Gerçekleri gördü. “Senin için bir yabancı değil, değil mi?”

“Sadece arkadaşız. İnternet arkadaşı,” dedim. Sonra durup, “Özür dilerim,” diye ekledim. “Düşünemedim. Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Ellerimle kollarımı ovalıyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu. Yapmış olduğum şeyin korkunçluğu her yanıma sardı ve titremeye başladım.

Bu ani titreme, annemin sorularını durdurup onu tekrar doktor haline soktu. Tekrar tekrar, “Bir şeye dokundun mu?” diye sordu.

Ben de ona tekrar tekrar hayır, dedim.

Annemin almam için ısrar ettiği duşu aldıktan sonra, “Kıyafetlerini çöpe atmam gerekti,” dedi. Bunu söylerken yüzüme bakmadı. “Ve önümüzdeki birkaç gün, her zamankinden daha dikkatli olmamız gerekecek ki bir sorun...”

Cümlelerin devamını getiremeyerek aniden sustu.

İkimizin de iyiliği için, “Bir dakika bile sürmedi,” dedim.

“Bazen bir dakikada her şey değişebilir.” Sesi uzaklardan geliyor gibiydi.

“Anne, özür dilerim...”

Elini kaldırıp başını sağa sola salladı. Nihayet gözlerime bakıp, “Nasıl yaparsın?” diye sordu.

Dışarı çıkmamı mı, yoksa ona yalan söylemiş olmamı mı kastettiğinden emin olamıyordum. Her iki soru için de bir cevabım yoktu.

Annem odadan çıkar çıkmaz, Olly’yi görebilme umuduyla hemen pencereye gittim ama görünürlerde yoktu. Muhtemelen çatıdaydı. Gidip yattım.

Gerçekten Dışarıya mı çıkmıştım ben? Hava nasıl kokuyordu? Rüzgâr var mıydı? Ayaklarım yere dokundu mu ki? Kollarıma, yüzüme dokundum. Tenim farklı mıydı? Ya ben?

Bütün hatayım boyunca dünyada olmayı hayal etmiştim. Ve az önce oradaydım ama hiçbir detayını hatırlayamıyordum. Tek hatırladığım acı içinde iki büklüm olmuş olan Olly’nin görüntüsüydü. Sadece geri dön diyen sesiydi.

ÜÇÜNCÜ MADDY

KAPIM AÇILDIĞINDA UYKUYA dalmak üzereydim. Annem kapı aralığında duruyordu; ben de gözlerim kapalı, uyuyormuş gibi yapıyordum. Buna rağmen içeri girip yatağa doğru geldi ve yanıma oturdu.

Uzun bir süre kıpırdamadan durdu. Derken bana doğru eğildi; ben küçük bir kızken yaptığı gibi alnıma bir öpücük konduracağından emindim ama uyuma numarası yapmaya devam ederek diğer tarafa döndüm.

Bunu niye yaptığımı bilmiyordum. Sebepsiz yere böyle zalim olan bu yeni Maddy de kimdi? Annem kalktı; gözlerimi açmadan önce kapının kapanma sesini duymayı bekledim.

Komodinimin ucunda siyah bir lastik bant duruyordu.

Annem her şeyi biliyordu.

HAYAT BİR ARMAĞAN

ERTESİ SABAH, BİR bağırma sesiyle uyandım. Önce yine Olly'nin ailesinden geldiğini sandım ama ses çok yakındı. Bu annemin sesiydi. Daha önce sesini yükselttiğini hiç duymamıştım.

“Bunu nasıl yaparsın? Bir yabancınn eve girmesine nasıl izin verirsın?”

Carla'nın cevabını duyamıyordum. Yavaşça yatak odasının kapısını açtım ve parmakuçlarımda sahanlığa çıktım. Carla merdivenin başında duruyordu. Annem her açıdan Carla'dan daha ufak tefekti ama Carla'nın onun karşısında ezilip büzülüşüne bakınca bunu anlamak imkânsızdı.

Bu durumla ilgili Carla'nın suçlanmasına müsaade edemedim. Uçarak merdivenleri indim.

“Bir şey mi oldu? Hasta mı?” Carla, kolumdan yakalayıp yüzümü yokladı; bir sorun olup olmadığını anlamak için gözleriyle vücudumu taradı.

“Dışarı çıktı. O çocuk yüzünden. *Senin* yüzünden.” Dönüp bana baktı. “Hayatını riske attı ve haftalardır bana yalan söylüyor.”

Tekrar Carla'ya döndü. “Kovuldun.”

“Hayır, anne, lütfen. Onun bir suçu yok.”

Bir el hareketiyle sözümü kesti. “*Sadece* onun suçu değil, demek istiyorsun herhalde. Sen de suçlusun.”

“Üzgünüm,” dedim ama hiçbir etkisi olmadı.

“Ben de. Carla, eşyalarını topla ve git.”

Çaresizdim. Carla’nın olmadığı bir hayat düşünemiyordum. “Lütfen, anne, lütfen. Bir daha olmayacak.”

“Tabii ki olmayacak.” Katı bir kararlılıkla konuşuyordu.

Carla hiçbir şey demeden merdivenleri çıktı.

Annem ve ben, sonraki yarım saati Carla’nın toplanmasını seyrederek geçirdik. Okuma gözlükleri, kalemli ve kağıt alt-lıkları evin neredeyse bütün odalarına yayılmış durumdaydı.

Artık gözyaşlarımı silmekle uğraşmıyordum çünkü durmaksızın akıyorlardı. Annem bugüne kadar ondan görmediğim kadar sert bir duruş sergiliyordu. En sonunda benim odama gittiğimizde Carla’ya *Algernon’a Çiçekler* kitabımı verdim. Yüzüme bakıp gülümsedi.

“Ama bu kitap beni ağlatmayacak mı?” diye sordu.

“Büyük ihtimalle.”

Kitabı göğsüne yaklaştırdı ve gözlerini benden ayırmadan orada öylece tuttu.

“Cesur olman gerekiyor, Madeline.” Kollarına atıldım. Elindeki sağlık çantasını ve kitabı bir kenara atıp beni sıkıca kucakladı.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadım.

Daha da sıkı sarıldı. “Senin bir suçun yok. Hayat sana sunulmuş bir armağan. Onu yaşamalısın.” Sesi sert çıkıyordu.

“Bu kadarı yeter.” Kapı aralığında duran annemin öfkeli sesi duyuldu. Artık sabrı taşmıştı. “Bu ikiniz için de zor, biliyorum.

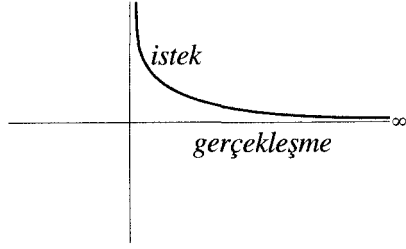
İnanın ya da inanmayın, benim için de zor. Ama artık gitmen lazım. Hemen.”

Carla beni bıraktı. “Cesur ol. Unutma, hayat bir armağandır.” Sağlık çantasını yerden kaldırdı.

Hep birlikte aşağı indik. Annem son çekini verdi ve Carla gitti.

MADELINE'İN SÖZLÜĞÜ

a•simp•tot *isim*. 1. Sürekli
yaklaşılan ama asla ulaşamayan
istek. [2015, *Whittier*]

CAMDAKİ YAZILAR

ODAMA DÖNER DÖNMEZ perdeyi açtım. Olly yumruğunu cama, alnını da yumruğuna dayamış halde pencerenin önünde duruyordu. Ne kadar zamandır bekliyordu acaba? Bir saniye içinde orada olduğumu fark etti ama o bir saniye bile ondaki korkuyu görebilmem için yeterliydi. Bu hayattaki fonksiyonumun beni seven insanların ödünü koparmak olduğu aşikârdı.

Olly beni seviyor demiyorum tabii.

Gözleri vücudumda ve yüzümde gezindi. Eliyle yazma işareti yaptı ama başımı iki yana salladım. Kaşları çatıldı, yine aynı hareketi yaptı ama ben yine başımı salladım. Bir an için pencereden uzaklaştı, sonra elinde fosforlu bir kalemle geri döndü.

ŞİİZİM İYİ

Evet anlamında başımı salladım. Dudaklarımı oynatarak, *Sen?* diye sordum.

ŞİM MİLAŞAJLAŞEM TŞEV

Başımı yine sağa sola salladım.

ŞİİZİM İYİ

Başımla evet, dedim.

ŞİM İZAZŞC TŞERŞETİ

Yine evet anlamında başımı salladım.

ŞE KADAR ŞÜREŞ

Omuz silkerek bilmediğimi söyledim.

??NİZİM NİME ANUĞUDLO İYİ

Mükemmel bir sağlık, varoluşsal bir sıkıntı, pişmanlık ve devasa bir kayıp hissinin hepsini içinde barındıran tek bir kafa sallama hareketiyle cevap verdim.

Sessizce birbirimize baktık.

??MÜNÜƏSÜ

Hayır anlamında başımı salladım. *Hayır, olma. Senin suçun yok. Sorun sen değilsin. Sorun bu hayat,* diyen bir ifadeyle.

PROGRAM DEĞİŞİMİ

pz	pzt	sal	çar	per	cum	cmt
	Annem evde	○	HEMŞİRE gönlüş ←	HEMŞİRE melleri →	Cuma Gecesi Yemeği Croque monsieur	Hemşire gönlüş melleri
Hemşire gönlüş- mellerine devam	Hemşire Pritchardın ilk günü			○	Cuma Gecesi Yemeği Soupe a laigron 🍷	□ ○
notlar						

DAHA FAZLASI

ANNEM DİZ ÇÖKMÜŞ, sessizce Şerefli Pictionary oyunumuzdan kalan küçük çizim kağıtlarını toplayıp düzgün bir şekilde kümeledi. Her oyundan en iyilerini (en iyi derken ya en güzelleri ya da en berbat olanları) ayırıp saklar. Bazen, diğer aileler nasıl eski fotoğraflara bakarsa biz de çizimlerimizin olduğu bu koleksiyona bakıp eski günleri anarız. Annemin parmakları, içinde delikler olan bir dairenin tepesine konmuş bir tür boynuzlu bir yaratığın resmedildiği bir kağıdın üzerinde gezindi.

Kağıdı yerden alıp görmem için bana doğru uzattı. “Bu çizimden ‘tekerleme’ sonucunu nasıl çıkarmıştın?” Havayı yumuşatmak için, kendini zorlayarak kıkırdadı.

“Bilmiyorum,” dedim ve çabasında ona yardımcı olabilmek için gülerek, “Berbat bir çizersin,” diye ekledim.

Sözde resimdeki yaratığın bir inek, dairenin de ay olması gerekiyordu. Aslında çiziminin ne kadar kötü olduğu göz önünde bulundurulduğunda tahminim gerçekten çok yaratıcıydı.

Kağıtları toplama işine ara verip topuklarının üzerine oturdu. “Bu hafta seninle gerçekten iyi vakit geçirdim,” dedi.

Olumlu anlamda başımı salladım ama karşılık olarak bir şey demedim. Yüzündeki gülümseme kayboldu. Artık Olly ve ben

birbirimizi göremediğimiz ya da konuşamadığımız için annem ve ben beraber daha çok zaman geçiriyorduk. Bu zor dönemde olan tek iyi şey de buydu.

Uzanıp elini tuttum ve hafifçe sıkarak, “Ben de,” dedim.

Gülümsemesi geri geldi ama biraz önceki kadar dolu de-ğildi. “Hemşirelerden biriyle anlaştım.”

Başımı salladım. Carla’nın yerine geçmesi muhtemel aday-
ların görüşmelerini benim yapabileceğimi söylemişti ama ben istememiştim. Yeni hemşirenin kim olacağı umurumda değildi. Carla’nın yerini kimse asla dolduramazdı.

“Yarın işe geri dönmem gerekiyor.”

“Biliyorum.”

“Keşke seni hiç bırakmak zorunda olmasam.”

“İyi olacak, merak etme.”

Zaten son derece düzgün olan çizim kağıtları yığınının dü-
zeltti. “Yaptığım şeyleri neden yapmak zorunda olduğumu
anlıyorsun, değil mi?” Annem, Carla’yı kovmanın yanı sıra,
internet kullanma yasağı koyup Bay Waterman’le yüz yüze yap-
tığımız mimarlık derslerini iptal etti.

Bu hafta içinde bu konuda konuşmaktan çoğunlukla kaçın-
dık. Benim yalanlarım. Carla. Olly. Annem işten bir hafta izin
alıp Carla’nın yokluğunda benim bakımımıyla uğraştı. Her iki
saat yerine, saatte bir temel ölçümlerimi yaptı ve sonuçların
normal olduğunu her gördüğünde derin bir oh çekti.

Dördüncü güne geldiğimizde artık kritik safhayı atlatmış
olduğumuzu söyledi. Şansımız varmış, dedi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Carla’yı özleyorum.”

“Ben de ama kalmasına izin vermek beni kötü bir anne yapardı. Anlıyor musun? Hayatını tehlikeye soktu.”

Sessizce, “O benim arkadaşımды,” dedim.

Bütün hafta boyunca ondan beklediğim öfke nihayet kendini gösterdi.

“Ama sadece arkadaşın değildi. Senin hemşirendi. Senin güvenliğinden sorumluydu. Hayatını riske atmak ya da seni sonunda kalbini kırarak genç bir çocukla tanıştırmak gibi bir görevi yoktu. Arkadaşlar insana boşa umut vermezler.”

Gerçekten hissettiğim kadar üzgün görünmüş olmalıyım ki aniden susup avuç içlerini endişe içinde kalçalarına vurdu. “Ah, bebeğim. Çok üzgünüm.”

İşte bu sözle, bir anda gerçek tam anlamıyla kafama dank etti. Carla artık yok. Annem yarın işe gittiğinde burada olmayacak. Onun yerine, yabancı biri olacak. Carla gitti ve bu tamamen benim suçum. Olly de yok artık. Hiçbir zaman ikinci öpücük için bir şansım olmayacak. Bu düşüncenin, daha tam başlamamış bir şeyin son bulmasının verdiği acıyla nefesim ke-sildi.

Annem eninde sonunda interneti kullanmama tekrar izin vereceğini ve Olly’yle yine mesajlaşabileceğimizi biliyordum ama bu yetmeyecekti. Eğer kendime karşı dürüstsem bunun artık hiçbir zaman yeterli olmayacağını itiraf etmeliydim.

Onunla hiçbir zaman hiçbir şekilde birlikte olamayacağım.

Annem elini kalbine bastırdı. Çektiğimiz acının aynı acı olduğunu biliyordum.

“Hadi bana şu çocuktan bahset,” dedi.

Ona Olly'yi anlatmayı çok uzun zamandır istiyordum ama şimdi nereden başlayacağımı bilemiyordum. Kalbim o kadar onunla doluydu ki. O yüzden, en başından başladım. Olly'yi ilk gördüğüm anı, nasıl hareket ettiğini –çevik, akıcı ve kendinden emin– anlattım. Okyanus mavisini gözlerinden ve nasırlı parmaklarından söz ettim. Nasıl düşündüğü kadar alaycı olmadığını söyledim. O korkunç babasından ve garip kıyafet seçimlerinden bahsettim.

Benim sırasıyla komik, akıllı ve güzel olduğumu düşündüğünü ve bu sıralamanın önemli olduğunu söyledim. Haftalardır söylemek istediğim her şeyi söyledim. Annem sessizce dinledi, elimi tuttu ve benimle birlikte ağladı.

“Kulağa harika biri gibi geliyor. Neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum.”

“Gerçekten öyle; harika biri o.”

“Hasta olduğun için çok üzgünüm.”

“Bu senin hatan değil.”

“Biliyorum ama sana bundan fazlasını verebilmek isterdim.”

“İnternetimi geri alabilir miyim?” En azından denemeliydim.

Başını sağa sola salladı. “Benden başka bir şey iste, tatlım.”

“Lütfen, anne.”

“Böylesi daha iyi. Kalbinin kırılmasını istemiyorum.”

Carla'nın kelimelerini tekrarlayarak, “Aşk beni öldüremez,” dedim.

“Bu doğru değil,” dedi. “Kim söyledi sana bunu?”

ŞEYTAN HEMŞİRE

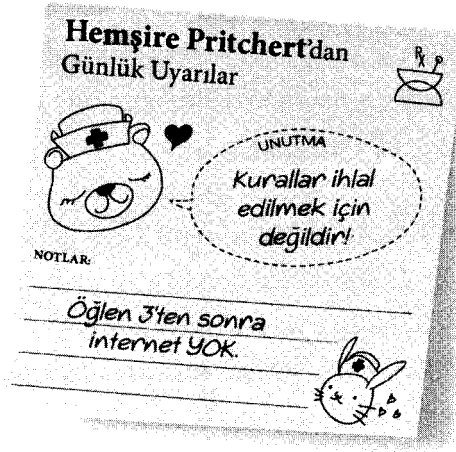
YENİ HEMŞİREM DİPLOMALI, suratsız bir despottu. Adı Janet Pritchert. “Bana *Hemşire* Janet diyebilirsin,” dedi. Sesi tıpkı bir alarm gibi, doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyordu.

Ona sadece Janet dememin doğru olmayacağını anlayayım diye *Hemşire* kelimesine özel bir vurgu yapmıştı. Tokalaşmasında aşırı bir sertlik vardı; sanki bir şeylere ilgi ve özen göstermekten çok zulmetmeye alışkın gibi hissettiriyordu.

Tabii benim onunla ilgili fikrimin önyargılı olma ihtimali de vardı.

Ona baktığımda gördüğüm tek şey, onun Carla olmadığıydı. Carla bayağı iri yarıydı, Janet zayıftı. İspanyolca kelimelerle tatlandırılmış bir konuşması da yoktu. Aksansız konuşuyordu. Carla’yla karşılaştırıldığında bütün olarak *daha azdı*.

Öğlen olduğunda bakış açımı ve tavrımı biraz düzeltmeye karar verdim ama tam o anda, dizüstü bilgisayarımın üstüne yapıştırılmış bir not gördüm.

Annem, internet bağlantımı tekrar devreye sokmuştu ama sadece okul zamanı. Sadece derslerle ve ödevlerle ilgili kullanabileceğimi söylüyordu ama Olly'nin okula başlamış olmasının ve ancak öğlen 3'ten sonra evde olmasının bu kararla bir ilgisi olduğuna emindim.

Saate baktım. 14:30. Bakış açımı ve tavrımı düzeltmemeye karar verdim. Hemşire Janet, benim bir kural bozucu olduğum kanaatine varmadan önce bana en azından kuralı ihlal etmem için bir şans verebilirdi.

Ertesi gün de herhangi bir gelişme kaydedemedik:

Sonraki hafta içinde, onu amacıma uygun hareket etmeye ikna edebileceğime dair olan umudumu iyice kaybettim. Misyonu ortadaydı: takip et, tespit et, kontrolü sağla.

Olly'yle yeni bir düzen oluşturmuştuk. Gün içinde, benim Skype derslerimin aralarında hızlı hızlı mesajlaşıyorduk. Şeytan Hemşire, saat 3'te interneti kapadığında iletişimimiz kesiliyordu. Geceleri, akşam yemeğinden ve annemle birlikte biraz zaman geçirdikten sonra Olly'yle pencereden birbirimize bakıyorduk.

Anneme bu kuralı değiştirmesi için çok yalvardım ama bana mısın demedi. Bunun benim iyiliğim için olduğunu söylüyordu.

Ertesi gün, Şeytan Hemşire bana yeni bir not bırakmak için başka bir sebep daha buldu:

Carla'nın da giderken aynı şeyi söylediğini hatırlayarak nota bakakaldım: *Hayat bir armağan*. Ben benimkini boşa mı harcıyordum?

MAHALLE GÜVENLİK GÖZETLEMESİ #2

OLLY'NİN PROGRAMI

06:55 - Pencereye çıkma. Cama NIDYANÜG yazma.

07:20 - Kara'nın sigarasını bitirmesini bekleme.

07:25 - Okula gitme.

15:45 - Okuldan eve dönme.

15:50 - Pencereye çıkma. Camdan NIDYANÜG yazısını silip MAJES yazma

21:05 - Pencereye çıkma. Cama bir iki soru yazma.

22:00 - Cama YDDAM REJECER İYİ yazma.

MADDY'NİN PROGRAMI

06:50 - Olly'nin pencereye çıkmasını bekleme.

06:55 - Mutlulukla dolma.

07:25 - Kederlenme.

08:00 / 15:00 - Şeytan Hemşire'ye aldınış etmeme. Derslere girme. Ödev yapma. Kitap okuma. Sürekli mesajlarını kontrol etme. Biraz daha kitap okuma.

15:40 - Olly'nin arabasının gelişini izleme.

15:50 - Mutlulukla dolma.

16:00 - Biraz daha ödev yapma. Biraz daha kitap okuma.

18:00 - 21:00 - Akşam yemeği / Anneyle vakit geçirme.

21:01 - Olly'nin pencereye çıkmasını bekleme

21:05 - Mutlulukla dolma. Sorulara cevap veren hareketler yapma.

22:01 - Kedere devam.

YÜKSEK ÖĞRENİM

OLLY'NİN OKULA DÖNMESİYLE artık daha da az mesajlaşılabiliyorduk. Yapabildiği her an, ders aralarında ya da bazen dersin ortasında, bana mesaj gönderiyordu. Okulun ilk haftasında benim de sanki orada onunla berabermişim gibi hissetmem için elinden geleni yaptı. Kilitli dolabının (#23), ders programının, kütüphanenin ve kafamdaki lise kütüphanesinde çalışan kütüphaneci imajıyla birebir örtüşen, kitapkurdu ve şahane görünümlü kütüphane görevlisinin fotoğraflarını gönderdi. İleri seviye matematik sınıfından matematik denklemlerinin, ileri seviye İngilizce sınıfı için verilen okuma listesinin, biyoloji ve kimya derslerinde kullanılan deney şişeleri ve petri kaplarının fotoğraflarını yolladı.

O ilk haftayı her zaman yaptığım şeyleri yaparak yani kitap okuyarak, öğrenerek, ölmeyerek geçirdim. Aslında Olly'yi görmeden geçen zamanı 'geçirmiş' gibi değil, 'harcamış' gibi hissediyordum. Gönderdiği okuma listesindeki kitapların isimlerinde küçük değişiklikler yaptım: *İki Öpücüğün Hikâyesi*, *Bülbülü Öpmek*, *Döşөгimде Öpüşürкен*. Buna benzer şeyler.

Şeytan Hemşire'yle birlikte keyifsiz, gönülsüz bir düzen oturttuk: Ben, o yokmuş gibi davranıyordum; o da beni

yaptıklarından haberdar etmek için etrafa gittikçe daha berbat olan notlar yapıştırıyordu.

Aslında sorun sadece Olly'yi özlüyor olmam değildi; onu kıskanıyordum da. Yaşadığı hayatı, evinin kapısının dışına taşan dünyasını kıskanıyordum.

Bana lisenin düşler ülkesi falan gibi bir yer olmadığını söyledi ama ben o kadar emin değildim. Sadece sana dünyayı öğretmek için var olan bir yeri başka nasıl tanımlayabilirdin ki? İçinde arkadaşların, öğretmenlerin, kütüphanelerin, okuma kulübünün, matematik kulübünün, münazara kulübünün ve bunun gibi daha bir sürü kulübün, okul dışı aktivitelerin ve sayısız imkânın olduğu bir yere başka ne isim verebilirdin ki?

Üçüncü haftayla beraber, ilişkimizi bu yeni şekliyle sürdürmek zorlaşmaya başladı. Onunla *konuşmayı* özlüyordum. El kol hareketleri ve yüz mimikleriyle ancak bir yere kadar gidiyordu. Onunla aynı odada olmayı, fiziksel varlığını özlüyordum. Bedenimin, onun bedeninin mevcudiyetinin farkında olmasını özlüyordum. Onu tanımayı özlüyordum. Onunlayken olduğum Maddy'yi tanımayı özlüyordum.

En sonunda, kaçınılmaz olan olana kadar bu şekilde devam ettik.

Arabası geldiğinde yine pencerenin önünde duruyordum. Her zamanki el sallayışımla onu selamlamak için arabadan inmesini bekliyordum ama ilk inen o olmadı.

Arabanın arkasından Kara olmayan bir kız göründü.

Belki de Kara'nın bir arkadaşıydı.

Ama Kara arabanın kapısını çarparak çıktı ve Olly'yle Gizemli Kız'ı yalnız bırakıp eve girdi. Gizemli Kız, Olly'nin

söylediği bir şeye gülüyordu. Döndü, elini Olly'nin omzuna attı ve tıpkı benim gülümsediğim gibi Olly'ye gülümsedi.

Önce gördüklerime inanamadım, beynimden vurulmuşa döndüm. *Benim* Ollyme mi dokunuyordu bu kız? Midem kasıldı. Sanki dev bir el beni karnımdan kavramış sıkıyordu. Kendi tenimin içinde *yabancı* hissedene kadar iç organlarım yer değişirdi.

Perdeyi serbest bırakıp pencerenin yanında yere eğildim. Kendimi röntgenci gibi hissediyordum.

Annemim sözlerini hatırladım. *Kalbinin kırılmasını istemiyorum*. Olacakları biliyordu. Her zaman bir başkası olacaktı. Hasta olmayan biri. Evinden dışarı çıkabilen biri. Olly'nin konuşabileceği, dokunabileceği, öpebileceği ve her ne isterse yapabileceği biri.

Pencereye dönüp rakibimi incelemek için içimden yükselen isteği bastırmaya çalıştım. Ama taraflardan birinin karışılmaya bile çıkamadığı bir durumda rekabetten nasıl söz edilebilirdi ki? Hem kızın nasıl görüldüğünün bir önemi yoktu. Uzun ya da kısa bacaklı olması ne fark ederdi? Soluk tenli ya da esmer, saçı siyah ya da kahverengi ya da kızıl veya sarı, fark etmezdi. İster güzel olsun ister değil, ne önemi vardı?

Önemli olan, teninde güneşi hissedebiliyor olmasıydı. Filtreden geçirilmemiş bir havayı soluyor olmasıydı. Önemli olan, içinde Olly'nin olduğu ve benim olmadığım ve hiçbir zaman da olamayacağım bir dünyada yaşıyor olmasıydı.

Tekrar gizlice baktım. Kızın eli hâlâ Olly'nin omzundaydı ve hâlâ gülüyordu. Olly, kaygılı bir ifadeyle pencereme doğru

baktı ama beni göremediğine emindim. Yine de el salladı ama ben orada değilmiş gibi yapıp hem onu hem kendimi kandırmaya çalışarak tekrar yere eğildim.

ALOHA MERHABA VE HOŞÇA KAL DEMEKTİR, BİRİNCİ BÖLÜM

BİR ANNE-KIZ GECESESİNİ daha iptal edince annem odama geldi.

“Eee,” dedi.

“İptal ettiğim için üzgünüm, anne. Pek iyi hissetmiyorum.”

Hemen elinin tersiyle alnımı yokladı.

“Fiziksel değil, zihinsel olarak,” diye açıkladım. Gizemli Kız’ın elinin Olly’nin omuzunda olduğu görüntüyü kafamdan atamıyordum.

Başını salladı ama ateşim olmadığına ikna olana kadar elini alnımdan çekmedi.

Kendi sözünü ona hatırlatarak, “Eee?” dedim. Gerçekten yalnız kalmak istiyordum.

“Ben de bir zamanlar senin yaşıdaydım. Ve tek çocuktum. Çok yalnızdım. Genç olmak benim için çok acı vericiydi.”

O yüzden mi buradaydı? Yalnız olduğumu düşündüğü için mi? Bir tür ergenlik sıkıntısı yaşadığımı düşündüğü için mi?

“Ben yalnız değilim, anne,” diye parladım. “Ben tek başımayım. Bunlar farklı şeyler.”

Korkar gibi oldu ama geri çekilmedi. Onun yerine elindeki her neyse onu bırakıp ben gözlerine bakana kadar yanağımı okşadı.

“Biliyorum, bebeğim.” Ellerini tekrar arkasına aldı. “Belki de şu an iyi bir zaman değildir. Gitmemi ister misin?”

Her zaman böyle makul ve anlayışlıydı. Ona kızgın olmak hiç kolay değildi.

“Hayır, önemli değil. Affedersin. Kal, lütfen.” Bacaklarımı kaldırıp ona yer açtım. “Arkanda ne saklıyorsun?” diye sordum.

“Sana bir hediye getirmiştim. Daha az yalnız hissetmeni sağlar diye düşünmüştüm ama şimdi o kadar da emin değilim.”

Arkasından, çerçevele bir fotoğraf uzattı. Kalbim göğsümden çıkacak gibi oldu. Bu, dördümüzün –ben, annem, babam ve erkek kardeşim– tropikal bir yerde, bir sahilde olduğumuz eski bir fotoğraftı. Güneş arkamızda batıyordu ve fotoğrafı çeken her kimse flaş kullanmış olduğu için yüzlerimiz parlamıştı; kararmakta olan gökyüzüne karşı neredeyse alev gibi yanıyorlardı.

Kardeşimin bir eli babamın elindeydi, diğeriyle de küçük kahverengi bir oyuncak tavşan tutuyordu. Genel olarak bakıldığında annemin minyatür bir kopyası gibiydi; aynı düz siyah saçlar ve siyah gözler. Tek fark, teninin babaminki gibi koyu olmasıydı. Babam, Aloha baskılı bir gömlek ve şort takımı giymişti. Onu tanımlamak için aklıma gelen tek kelime *Şapşal* oldu. Yine de çok yakışıklıydı. Kolunu annemin omzuna dolamıştı ve onu kendisine çekiyormuş gibiydi. Kameranın tam içine bakmıştı. Bu hayatta şimdiye kadar istediği her şeye sahip olan biri olduysa o kişi babamdan başkası değildi.

Annem kırmızı, askısız ve çiçek desenli bir plaj elbisesi giymişti. Islanmış saçları yüzünün etrafında bukleler oluşturmuştu. Ne yüzünde en ufak bir makyaj vardı ne de bir taktı takmıştı. Hakikaten, şu an yanımda oturan annemin paralel

evrendeki versiyonu gibi görünüyordu. Benimle beraber hap-solduğu bu odadan daha çok, o insanlarla birlikte o sahile aitmiş gibi görünüyordu. Beni kollarına almıştı ve kameraya bakmayan tek kişi oydu. Onun yerine bana dönmüş gülüyordu. Ben de bebeklere özgü dişsiz, aptal bir gülümsemeyle karşılık veriyordum.

Şimdiye kadar Dışarıda çekilmiş bir fotoğrafımı hiç görmemiştim. Böyle bir şeyin varlığından bile habersizdim.

“Burası neresi?” diye sordum.

“Hawaii. Maui adası, babanın en sevdiği yeri.”

Sesi neredeyse fısıldar gibi çıkmıştı. “Sen sadece dört aylıktın; daha hastalığının farkında değildik. Kazadan bir ay önceydi.”

Fotoğrafi göğsüme bastırdım. Annemin gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Seni seviyorum,” dedi, “tahmininden de çok.”

Bunu çok iyi biliyordum. Annemin kalbinin benimkini korumak üzere yanı başımda olduğunu hep hissedirim. Sesinde ninniler duyarım. Hâlâ uyutmak için beni sallayan kollarını ve sabahları yanaklarıma kondurduğu öpücükleri hissedirim. Ve ben de onu aynı şekilde seviyorum. Benden vazgeçtiği bir dünyayı hayal bile edemiyordum.

Ne diyeceğimi bilemediğim için ben de onu sevdiğimi söyledim. Bu yeterli değildi, biliyordum ama olmak zorundaydı.

Annem odadan çıktıktan sonra aynanın karşısına geçip fotoğrafı yüzümün yanında tuttum. Fotoğraftaki benden aynadaki bene, sonra tekrar fotoğraftaki bene baktım.

Eski fotoğraflar, zaman makinesine benziyordu. Odam yavaş yavaş yok oluyordu; yine sevgi, deniz kokusu, tatlı bir akşamüstü serinliği ve günbatımında uzayan gölgelerle çevrili o sahildeydim.

Minik ciğerlerimi alabildiği kadar havayla doldurdum ve nefesimi tuttum. O andan beri de tutmaya devam ediyordum.

DAHA SONRA, 21:08

PENCEREYE ÇIKTIĞIMDA OLLY'Yİ kendi penceresinin önünde beni beklerken buldum. Büyük, koyu harflerle şöyle yazıyordu:

LABORATUVAR PARTİERİMİ

Beden dilimle kesin ve net olarak bir parça bile kıskanmadığımı söyledim.

ANASTAS MUM SATSANA

BAZEN EN SEVDİĞİM kitapları sondan başa tekrar okurum. Son bölümden başlar ve başa kadar tersten okurum. Bu şekilde okuduğunuzda, kitabın bölümleri de umuttan çaresizliğe, kendini tanımaktan şüpheyeye doğru gider. Aşk hikâyelerinde çiftler sevgili olarak başlar, sonunda yabancı olurlar. Yetişkinliğe ulaşma kitapları yolunu kaybetme hikâyelerine dönüşür. En sevdiğiniz karakterler yeniden doğar.

Benim hayatım bir kitap olsa ve tersten okunacak olsa, hiçbir şey değişmezdi. Bugünün dünden hiçbir farkı yoktu. Yarın da bugünle aynı olacaktı. *Maddy'nin Kitabı*'nda, bütün bölümler birbirinin aynısıydı.

Olly'ye kadar.

Olly'den önce hayatım bir palindromdu yani tersten okunuşu da aynı olan bir kelime ya da cümle gibiydi; mesela, "Al kazık çak karaya kayarak kaç kızakla," ya da "Anastas mum sat-sana." Ama Olly, cümlelerin ortasına fırlatılmış büyük koyu bir X harfi gibi araya girdi ve sıralama bozuldu.

Ve o andan beri hayatım bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Neredeyse, keşke hiç tanışmasaydık diyecektim. Günlerimin bitmek tükenmek bilmeyen acımasız bir aynılıkla önümde uzayıp gittiği o eski hayatıma nasıl geri dönebilirdim ki artık?

Nasıl tekrar Kitap Okuyan Kız olabilirdim? Hayatımı kitaplara çok gördüğümünden değil. Dünyayla ilgili bildiğim her şeyi kitaplardan öğrendim. Ama ne bir ağacın tasviri ağacın kendisi ne de kağıtlara yazılmış bin tane öpücük Olly'nin dudaklarının benimkilerin üzerindeyken hissettirdiği duyguyla aynıydı.

CAMDAN DUVAR

BİR HAFTA SONRA, sıçrayarak uykumdan uyandım. Doğrulup oturdum. Kafamda uyku sersemliğinin getirdiği bir bulanıklık vardı ama kalbim uyanıktı ve deli gibi çarpıyordu. Kalbim, aklımın henüz bilmediği bir şey biliyordu.

Saate baktım. 03:01. Perdelerim kapalıydı ama Olly'nin odasından gelen parıltıyı görebiliyordum. Pencereye gidip perdeyi çektim. Evleri ıslıl ıslıl yanıyordu. Verandanın ışığı bile açıktı. Kalp atışlarım daha da hızlandı.

Ah, hayır. Yine mi kavga ediyorlar?

Bir kapı çarpma sesi duyuldu. Uzaktan gelen bir ses ama ne olduğu çok belliydi. Olly'nin kendini göstermesini umarak perdeyi avucumun içine toplayıp bekledim. Bekleyişim uzun sürmedi çünkü tam o sırada sanki arkasından itilmiş gibi sendeleyerek verandaya çıktı.

İçim, tıpkı önceki sefer olduğu gibi, çıkıp Olly'nin yanına gitme isteğiyle doldu. Yanına gitmek istiyordum. Onu rahatlatmak ve korumak için yanında olmam *gerekiyordu*.

Her zamanki çevikliğiyle hemen dengesini sağladı ve yumruklarını sıkıp yüzünü kapıya döndü. Yapacağı hamle için ben de onunla birlikte kendimi hazırladım ama o hamle gelmedi. Boksör duruşuyla, yüzü kapıya dönük, bir dakika boyunca

orada öylece durdu. Bu derece kıpırtısız durduğunu daha önce hiç görmemiştim.

Bir dakika daha o şekilde geçti ve ardından annesi de verandaya çıktı. Oğlunun koluna dokunmaya çalıştı ama Olly kadının yüzüne bile bakmadan kendini geri çekti. Annesi sonunda pes edip içeri girdi. Hemen akabinde Olly'nin vücudundaki gerilim de çıkıp gitti. Avuçlarını gözlerine bastırdı ve omuzları titremeye başladı. Başını kaldırıp pencereye doğru baktı. El salladım ama karşılık vermedi. Odamın ışıkları kapalı olduğu için beni göremediğini fark ettim ve hemen gidip ışığı açtım. Ama pencerenin kenarına geri döndüğümde artık orada olmadığını gördüm.

Alnımı, avuçlarımı ve kollarımı cama yapıştırdım.

Olduğum kişi olmamayı daha önce hiç bu kadar çok istemiştim.

SAKLI DÜNYA

BAZEN DÜNYA KENDİNİ her şeyiyle gözlerinizin önüne serer. Yavaş yavaş kararmakta olan camlı odada tek başımaydım. Akşamüstü güneşi, pencerenin camından kesik kesik ışıklar gönderiyordu. Başımı kaldırıp ışığın içinde süzülen, kristal beyazlığında, parlak toz zerrecikleri gördüm.

Bütünün içinde dikkate almadığımız ne çok farklı dünya vardı.

YARIM HAYAT

ÖLMEK İSTEDİĞİNİZİ FARK etmek garip bir duyguydu. Öyle hemen, bir anda tezahür etmiyordu.

Havanın balon deliğinden geri kaçması gibi yavaş yavaş oluyordu.

Verandada ağlayan Olly'nin görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu.

Bana okuldan gönderdiği fotoğraflara bakıp duruyordum. Her tek fotoğrafın içinde kendim için bir yer belirliyordum. Maddy kütüphanedeydi. Maddy Olly'nin kilitli dolabının yanında durmuş sınıfa gitmeyi bekliyordu. Neredeyse Mükemmel Maddy.

Sırlarını çözmeye çalışarak aile fotoğrafımızın her santimini belleğime kazıdım. Şaşkın gözlerle, hayatın önünde sonsuz olasılıklarla uzandığı, hasta olmayan Maddy'ye, bebek Maddy'ye baktım.

Olly hayatıma girdiğinden beri iki Maddy vardı: Kitaplarla yaşayan ve ölmek istemeyen Maddy'yle yaşayan ve ölümün bunun küçük bir bedeli olacağını düşünen Maddy. Birinci Maddy, düşüncelerinin gittiği yön karşısında hayrete düşüyordu. İkinci Maddy, Hawaii fotoğrafındaki? O tanrı gibi;

soğuktan, kıtlıktan, hastalıktan, doğal ya da insan kaynaklı afetlerden etkilenmiyordu. Kalp kırıklığından etkilenmiyordu.

İkinci Maddy, bu renksiz yarım hayatın yaşamak olmadığını biliyordu.

HOŞÇA KAL

Canım Annem,

Her şeyden önce seni sevdiğimi söylemek istiyorum. Zaten biliyorsun ama bunu sana bir daha söyleme şansım olmayabilir.

O yüzden. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Akıllı, güçlü, kibar ve çok özverilisin. Senden daha iyi bir anneyi hayal bile edemezdim.

Şimdi söyleyeceğim şeyi anlamayacaksın. Ben kendim de anlayıp anlamadığımdan emin değilim.

Senin sayende hayattayım anne ve bunun için sana çok ama çok minnettarım. Senin sayende bunca yıl hayatta kaldım ve dünyanın benim olan bu küçük bölümünü tanıma şansını yakaladım. Ama bu yeterli değil. Senin hiçbir hatan yok. Sorun, bu imkânsız hayat.

Bunu Olly yüzünden yapmıyorum. Ya da belki de öyledir. Bilmiyorum. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Hem Olly yüzünden hem de değil. Ama artık dünyaya eskisi gibi bakmıyorum. Bu yeni tarafımı Olly'yle tanıştığımda keşfettim ve bu yeni taraf sessiz sakin bir köşede durup sadece gözlem yapılarak nasıl yaşanacağını bilmiyor.

Birlikte Küçük Prensi'i ilk okuduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Sonunda öldüğü için çok üzülmiştüm. Sırf gülüne

tekrar kavuşabilmek için nasıl ölümü seçebildiğini anlayamamıştım.

Galiba artık anlıyorum. O ölmeyi seçmiyordu. Gülli, onun bütün hayatıydı. O gül olmadan, Küçük Prens de zaten yaşamıyor olacaktı.

Bilmiyorum, anne. Ne yaptığımı bilmiyorum; sadece yapmam gerektiğini biliyorum. Bazen, eskiden olduğum gibi olabilmeyi diliyorum; hiçbir şey bilmeden yaşadığım günlere geri dönmeyi. Ama bu mümkün değil.

Üzgünüm. Beni affet. Seni seviyorum.

-Maddy

BEŞ DUYU

DUYMA

Alarmin tuş takımı, bastığım her numarayla yüksek bir *BİP* sesi çıkartarak kaçışımı ilan etmeye çalışıyordu. Sadece, sesin çok beklenmedik olduğunu ve annemin odasının bu sesi duymayacak kadar kapıdan uzak olduğunu ümit edebilirdim.

Kapı en sonunda iç çekerek açıldı.

Dışarıda'ydım.

Dünya o kadar sessizdi ki uğulduyordu.

DOKUNMA

Giriş kapısının kolu metal soğukluğunda ve pürüzsüzdü, neredeyse kaygandı. Elimden bırakmak çok kolaydı; bıraktım.

GÖRME

Saat 04:00'tü ve hava detayları göremeyecek kadar karanlıktı. Gözlerim sadece genel şekilleri, karanlık gökyüzünün altındaki puslu silüetleri seçebiliyordu. Büyük bir ağaç, daha küçük bir ağaç, basamaklar, bahçe, her iki tarafında bahçe çiti olan bir kapıya giden taşlı yol. Kapı, kapı, kapı.

KOKLAMA

Olly'nin bahçesindeydim. Hava, etraftaki kokuların yani çiçek, toprak, benim büyüyen korkumun yoğunluğuyla doluydu. İçimdeki korkuyu daha sonra kullanmak üzere ciğerlerimde sakladım. Olly'nin dışarı çıkmasını istediğim için odasının camına küçük çakıl taşları attım.

TAT ALMA

Olly, şaşkınlıktan afallamış bir halde karşımda duruyordu. Hiçbir şey söylemedim. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Önce ne yapacağını bilemez ve sert bir şekilde donakaldı ama sonra değişti. Bir anda beni sıkıca kendine çekti. Bir elini saçlarımın içinden geçirip diğer eliyle belimden kavradı.

Tadı aynı hatırladığım gibiydi.

BAŞKA DÜNYALAR

NEDEN SONRA AKLIMIZ başımıza geldi.

Aslında, Olly'ninki geldi. İki eliyle beni omuzlarımdan kavrayıp geri çekildi. "Dışarıda ne işin var? İyi misin? Bir şey mi oldu? Annene mi bir şey oldu?"

Meydan okur bir havayla, "Ben iyiyim. Annem de iyi. Evden kaçıyorum," dedim.

Odasından gelen ışık sayesinde bütün yüzüne yayılmış olan şaşkın ifadeyi görebiliyordum.

"Anlayamıyorum," dedi.

Derin bir nefes aldım ama tam ortasında donakaldım.

Gecenin karanlığında hava soğuk, nemli, ağır ve şimdiye kadar solumuş olduğum havadan tamamen farklıydı.

Aldığım nefesi *geri* vermeye, ciğerlerimden dışarı atmaya çalıştım. Dudaklarım karıncalanıyor, başım dönüyordu. Sebebi sadece duyduğum korku muydu, yoksa başka bir şey mi vardı?

Olly, kulağıma fısıldayarak, "Maddy, Maddy," dedi. "Sen ne yaptın?"

Cevap veremiyordum. Boğazım, sanki taş yutmuşum gibi tıkanmış durumdaydı.

Olly, "Nefes almamaya çalış," deyip beni eve doğru yürütmeye başladı.

Önce, bir ya da iki saniye, onunla yürümeyi kabul ettim ama sonra olduğum yerde kaldım.

“Ne oldu? Yürüebiliyor musun? Seni taşımamı ister misin?”

Başımı sağa sola sallayıp elimi elinden çektim.

Gece havasından küçük bir nefes aldım. “Sana evden kaçıyorum dedim.”

Hırlar gibi bir ses çıkardı. “Sen neden bahsediyorsun? Ölmek mi istiyorsun?”

“Tam tersi,” dedim. “Bana yardım edecek misin?”

“Ne yardımı?”

“Benim arabam yok. Araba kullanmayı da bilmiyorum. Dünyayla ilgili hiçbir şey bilmiyorum.”

Bu sefer hırlama ve gülme arası bir ses çıkardı. Keşke karanlıkta gözlerini görebilseydim.

Bir şey çarptı. Kapı olabilir miydi? Olly’nin ellerine yapışıp onu evlerinin yan tarafına çektim. “Bu da neydi?”

“Tanrım. Kapı. Bizim evden.”

Görünmez olma isteğiyle kendimi duvara yapıştırdım. Annemin geldiğini göreceğime emin halde bizim eve doğru giden yola baktım. Ama annem görünürlerde yoktu.

Gözlerimi kapattım. “Beni çatıya çıkar.”

“Maddy...”

“Her şeyi açıklayacağım.”

Bütün planım Olly’nin bana yardım etmesine bağlıydı. Yardım etmeyi reddederse ne olacağını düşünmemiştim bile.

Bir nefes alımı kadar sessiz kaldık. Sonra iki. Sonra da üç.

Elimden tuttu ve beni kendi evlerinin bizim evden en uzak köşesine götürdü. Çatıya doğru uzanan uzun bir merdiven vardı.

“Yüksekten korkar mısın?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Tırmanmaya başladım.

Çatıya varır varmaz hemen eğildim ama Olly buna gerek olmadığını söyledi.

“Çoğu insan kafasını kaldırıp yukarı bakmaz,” dedi.

Kalp atışlarımın normale dönmesi birkaç dakika sürdü.

Olly, her zamanki alışılmadık zarafetiyle kıvrılıp oturdu. Onu bu şekilde hareket ederken izlemek beni mutlu ediyordu.

Bir süre sonra, “E, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu.

Etrafa bakındım. Onun bu çatıda ne yaptığını hep merak etmiştim. Burası, bölüm bölüm eğimleri olan bir çatıydı ama biz arka tarafa doğru olan düz bir yerindeydik. Bazı şekiller fark ettim: Üstünde bir kupa olan küçük tahta bir masa, bir lamba ve buruşturulup atılmış kağıtlar. Belki de bir şeyler yazıyordu burada. Kötü şiirler. Mâniler.

“Şu lamba çalışıyor mu?” diye sordum.

Hiçbir şey demeden lambayı yaktı; etrafımızı bir ışık çemberi sardı. Dönüp Olly’ye bakmaya neredeyse korkuyordum.

Masadaki buruşturulmuş kağıtlar, hazır yiyecek paket kağıtlarıydı. Demek ki gizli bir şair değildi. Masanın yanında bir şeyi ya da bir şeyleri örten tozlu gri bir branda vardı. Yerde ise bir sürü alet: İngiliz anahtarları, farklı boylarda tel makas, çekiçler ve ismini bilmediğim birkaç alet daha. Kaynak üfleci bile vardı.

Sonunda başımı çevirip Olly’ye baktım.

Dirsekleri dizlerinde, yavaş yavaş ağaran gökyüzüne bakıyordu.

“Buraya çıkıp *ne* yapıyorsun?” diye sordum.

“Şu anda konumuz kesinlikle bu değil.” Sert bir sesle ve bana bakmadan konuşuyordu. Birkaç dakika önce beni çılgınca öpen oğlandan eser bile yoktu. Benim için duyduğu korku başka hiçbir şeye yer bırakmamıştı.

Bazen doğru bazen de yanlış sebeplerle hareket edersiniz; bazense ikisi arasında hiçbir fark yoktur.

“Bir ilacım var,” dedim.

Zaten çok az hareket ederken bu lafım üzerine tamamen hareketsiz kaldı. “Ne ilacı?”

“Henüz deneme aşamasındalar, FDA onayı yok. İnternette sipariş ettim. Kanada’dan.” Çaba gerektirmeyen, kolay bir yalan. “İnternette mi? Güvenli olup olmadıklarını nasıl bilebilirsin ki?”

“Çok araştırdım.”

“Ama yine de, emin olamazsın—”

“Tedbirsiz biri değilim.”

Gözlerine baktım. Bu yalanlar onun iyiliği içindi. Daha şimdiden rahatlamış görünüyordu.

Devam ettim. “Bu ilaçlar, dışarıda birkaç gün kalabilmemi sağlayacaklar. Anneme söylemedim çünkü riske girmek istemeyecekti ama ben...”

“Çünkü riskli. Şimdi sen kendin söylemedin mi FDA...”

“Birkaç günlüğüne güvenliler.” Bunu hiçbir şüpheye yer bırakmayan bir ses tonuyla söyledim. Yalanı yutmasını umut ederek bekledim.

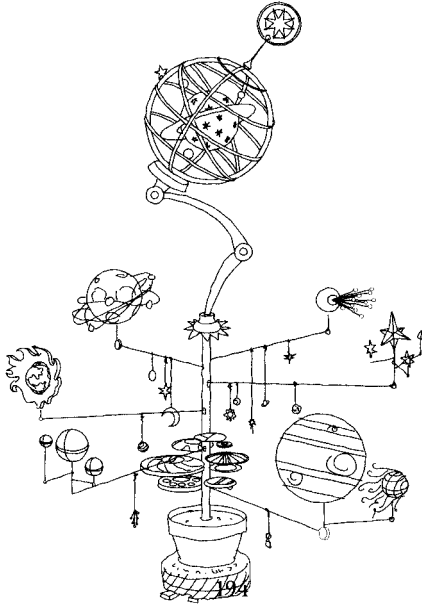
“Tanrım.” Başını ellerinin arasına alıp öylece durdu. Tekrar başını kaldırdığında daha az inatçı bir Olly’nin bana baktığını gördüm. Sesi bile daha yumuşak çıkıyordu. “Bunu bana beş dakika önce söyleyebilirdin.”

Havayı yumuşatmak için elimden gelen gayreti gösterdim. “Öpüşüyorduk! Sonra da sen bana sinirlenmeye başladın.” Öpüşme lafını etmek ve bu kadar kolay yalan söylemek yüzümün kızarmasına sebep oldu. “Söyleyecektim. Şimdi söylüyorum işte. Söyledim.”

Bütün bu söylediklerime inanmak için fazla zekiydi ama gerçek olmasını istiyordu. Gerçeğin kendisinden çok, söylediğim şeyin gerçek olmasını istiyordu. Yüzünde ihtiyatlı ama gözümü alamayacağım kadar güzel bir gülümseme vardı. Bu gülüş için ona yine yalan söyledim.

“Şimdi,” dedim. “Şu şeyin altında ne var?”

Brandanın bir ucunu bana uzattı, ben de yana çektim.

Önce baktığım şeyin ne olduğunu anlayamadım. Cümle ortaya çıkmadan önce rastgele dizilmiş gibi görünen kelimeleri okumaya benziyordu.

“Çok güzel,” dedim.

“Bu bir güneş sistemi modeli.”

“Demek burada yaptığın şey buydu, ha? Yeni evrenler oluşturmak?”

Omuz silkti.

Hafif bir rüzgâr esti ve gezegenler yavaşça dönmeye başladı. İkimiz de hiç konuşmadan bu hareketi izledik.

“Bundan emin misin?” Sesinde yine aynı şüphe vardı.

“Lütfen bana yardım et, Olly. Lütfen.” Güneş sistemi modelini işaret ettim. “Benim de kaçmaya ihtiyacım var, sadece kısa bir süre.”

Olumlu anlamda başını salladı. “Nereye gitmek istersin?”

ALOHA MERHABA VE HOŞÇA KAL DEMEKTİR, İKİNCİ BÖLÜM

Email

MEŞAJ YAZ

GELEN (2)
GÖNDERİLEN
TASLAK
ÇÖP KUTUSU
DAHA FAZLA ▼

1 of 2,778

Plumeria Havayollarını Seçtiğiniz için Mahalo!

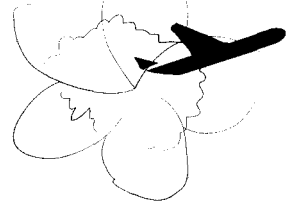
Plumeria Havayolları custserv@plumeriaair.com
bana

Plumeria Havayolları

Aloha demeye hazır olun!

Uçuş detaylarınızı aşağıda bulabilirsiniz.

PNR NUMARASI: AFTOOQ

UÇUŞ TARİHİ
VE SAATİ

KALKIŞ

VARIŞ

YOLCU

SINIF

KOLTUK

10 Ekim, 2014

LAX

OGG

Madeline

EKONOMİ

21F

07:00

Los Angeles,
CA

Kahului, HI

Whittier

Oliver Bright

EKONOMİ

21E

ŞİMDİDEN MUTLU

“MADS, ŞAKAYI BIRAK. Hawaii’ye gidemeyiz.”

“Niye gidemeyelim? Uçak biletlerimizi aldım. Oteli ayarladım.”

Garajın önündeki yolda, Olly’nin arabasının içinde otuyorduk. Anahtarı kontağa taktı ama çalıştırmadı.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu. Bir yandan da dalga geçtiğime dair bir kanıt bulmak için dikkatle yüzümü inceliyordu. Aradığı kanıtı bulamayınca başını ağır ağır sağa sola salladı. “Hawaii buradan neredeyse beş bin kilometre uzakta.”

“O yüzden uçakla gidiyoruz işte.”

Sesimdeki şakacı tonu duymazdan geldi. “Sen ciddisin? Ne ara yaptın bunu? Nasıl? Neden?”

“Bir soru daha sorarsan beşkardeşi göreceksin,” dedim.

Öne doğru eğilip alnını direksiyona dayadı.

“Dün gece, kredi kartıyla, çünkü dünyayı görmek istiyorum.”

“Senin kredi kartın mı var?”

“Kendi adıma olanı birkaç hafta önce aldım. Yaşça büyük bir kadınla takılmanın faydaları.”

Başını direksiyondan kaldırdı ama hâlâ gözlerini benden kaçırarak tam karşısına bakıyordu. “Ya sana bir şey olursa?”

“Hiçbir şey olmayacak.”

“Ama ya olursa?”

“İlaçlar var, Olly. İşe yarayacaklar.”

Gözlerini kısıp elini arabanın anahtarına götürdü. “Burada Güney Kaliforniya’da da görülebilecek bir dünya şey var, biliyorsun değil mi?”

“Ama humuhumunukunukuapuaa yok.”

Dudaklarının kenarında küçük bir yarım gülümseme belirdi. Bu gülümsemenin bütün yüzüne yayılmasını sağlamak istiyordum.

Dönüp yüzüme baktı. “Neden bahsediyorsun?”

“Humuhumunukunukuapuaa.”

“Humu-bilmem ne de ne?”

“Hawaii adalarının resmi balığı.”

Gülümsemesi genişledi. “Eminim öyledir.” Konağı çevirdi. Gözleri evine takıldı ve yüzündeki gülümseme, az da olsa, kayboldu. “Kaç günlüğüne?”

“İki gece.”

“Tamam.” Elimini tutup küçük bir öpücük kondurdu. “Hadi gidip şu balığı görelim.”

Evinden uzaklaştıkça Olly de biraz daha rahatladı, canlandı. Bu seyahat ailesinin sırtına bindirdiği yükten kısa süreliğine de olsa kurtulmak için harika bir fırsat olacaktı. Dahası, New York’tan eski bir arkadaşı olan Zach de Maui’de yaşıyordu.

“Zach’i seveceksin,” dedi.

“Her şeyi seveceğim,” diye karşılık verdim.

Uçuş saatimiz 07:00'dı. Öncesinde uğramak istediğim bir yer vardı.

Olly'nin arabasında olmak, tıpkı büyük bir gürültü ve hızla hareket eden bir baloncuğun içinde olmak gibiydi. Camları açmak istemiyordu. Onun yerine gösterge panelindeki hava sirkülasyonunu önleyen bir düğmeye bastı. Tekerleklerin asfalttaki sesi, birinin kısık bir sesle durmadan kulaklarıma tıslamasını andırıyordu.

Olly çok hızlı gitmediğimizi söyledi ama bana göre uzayda son sürat uçuyorduk. Hızlı trende seyahat edenlerin, hızın yüksekliğinin trenin dışındaki dünyayı flulaştırdığını söylediklerini okumuştum. Öyle bir hızın yakınından bile geçmediğimizi biliyordum. Ama yine de manzara benim yavaş gözlerimin takip edemeyeceği kadar hızlı akıp gidiyordu. Uzakta, tepelerdeki evleri zar zor seçebiliyordum. Üzerinde şifreli semboller ve yazılar olan başüstü trafik levhaları ben şifrelerini çözene kadar geçip gidiyorlardı. Tampon etiketleri ve plakalar göz açıp kapayıncaya kadar görünüp kayboluyordu.

Fiziksel olarak nasıl olduğunu anlasam da hiç kımıldamadığım halde bedenimin hareket halinde olması garip geliyordu. Yani, aslında hiç kıpırdamıyor da değildim. Olly ne zaman hızlansa kendimi koltuğun arkasına yapıştırıyordum, her fren yapışında da öne doğru gidiyordum.

Bazen yavaşlıyorduk; o zaman arabalarının içindeki diğer insanları görebiliyordum.

Kafasını sallayıp elleriyle direksiyona vuran bir kadının yanından geçtik. Geçtikten hemen sonra, dinlediği müziğin ritmiyle dans ettiğini anladım. Başka bir arabanın arka

koltuğundaki iki çocuk, bana dil çıkarıp güldüler. Ben bir şey yapmadım çünkü bunun görgü kurallarına uyup uymadığından emin değildim.

Gittikçe yavaşlayıp daha insani bir hızda ilerlemeye devam ettik ve otobandan ayrıldık.

“Neredeyiz?” diye sordum.

“Kore Mahallesi’nde yaşıyor.”

Her yere aynı anda bakmaya çalışmaktan beynim uğulduyordu. Sadece Korece yazılmış billboardlar ve ısıltı ısıltı parlayan tabelalar vardı. Dili bilmediğim için bu işaretler bana göz alıcı ve gizemli formları olan sanat eserleri gibi geliyordu. Ama tabii ki sadece *Restoran*, *Eczane* ya da *24 Saat Açık* gibi günlük, olağan şeyler yazıyordu.

Saat daha çok erkendi ama bu saatte bile bir sürü şey yapan, yürüyen, konuşan, ayakta duran, koşan ya da bisiklete binen bir çok insan vardı. Bu insanların gerçekten gerçek olduklarına inanmakta zorluk çekiyordum. Tıpkı benim mimari projelerimde kullandığım minyatür figürlere benziyorlardı; sanki Kore Mahallesi’ne *hayat enerjisi* vermek için oraya kondurulmuş gibilerdi.

Ya da belki gerçekten gerçek olmayan bendim; aslında burada bile değildim.

Birkaç dakika daha ilerledik. Nihayet avlusunda bir süs havuzu olan iki katlı bir apartman kompleksinin önünde durduk.

Olly, emniyet kemerini çözdü ama arabadan inmek için herhangi bir harekette bulunmadı. “Sana bir şey olmayacak,” dedi.

Uzanıp elini tuttum. Sadece, “Teşekkür ederim,” diyebildim. Burada, dışarıda olmamın nedeninin o olduğunu söylemek istiyordum; aşkın insanı dünyaya ait kıldığını.

Olly’yi tanımadan önce mutluydum. Ama şimdi yaşıyordum ve bu ikisi farklı şeylerdi.

VİRÜSLÜ

KARŞISINDA BENİ GÖREN Carla, çılgılığı basıp elleriyle yüzünü kapattı.

“Hayalet misin sen?” Beni omuzlarımdan kavrayıp göğsüne yapıştırdı ve bir sağa bir sola salladı. Sonra tekrar göğsüne yapıştırdı. İşi bittiğinde ciğerlerimdeki hava bitmişti.

Sıkmaya devam ederek, “Burada ne işin var? Burada olmaman gerekir,” dedi.

“Ben de seni gördüğüme sevindim,” diye ciyaktım.

Geri çekildi, karşısında bir mucize duruyormuş gibi başını iki yana salladı, sonra beni yine kendine çekti.

“Ah, benim kızım,” dedi. “Ah, seni nasıl özledim.” Yüzümü ellerinin arasına aldı.

“Ben de seni özledim. Ben çok özür dilerim o...”

“Sus. Özür dilemeni gerektiren hiçbir şey yok.”

“Benim yüzümden işinden oldun.”

Omuz silkti. “Başka bir iş buldum. Ayrıca, özlediğim sensin.”

“Ben de seni özlüyorum.”

“Annen yapması gerekeni yaptı.”

Şu anda annemi düşünmek istemiyordum. O yüzden biraz uzakta durmuş bekleyen Olly’ye baktım.

“Olly’yi hatırlıyorsun, değil mi?” dedim.

Olly’nin de duyabileceği şekilde, “Bu yüzü nasıl unutabiliyim? Ve bu vücudu,” dedi. O yöne doğru yürüyüp bana sarıldı-ğından çok az daha sıkı bir şekilde ona da sarıldı.

“Bu kıza iyi bakıyorsun, değil mi?” Geri çekilip Olly’nin yanağına biraz fazla sert bir şekilde vurarak sevdi.

Olly eliyle yanağını ovuşturdu. “Elimden geleni yapıyorum. Bilmiyorum haberiniz var mı ama bazen gerçekten çok inatçı olabiliyor.”

Carla, aramızdaki gerilimi fark ederek bir saniye boyunca bir ona bir bana baktı.

Hâlâ kapı eşiğinde duruyorduk.

Carla, “İçeri girin. İçeri girin,” dedi.

İçeri girerken, “Sabahın bu saatinde uyanık olacağını sanmıyorduk,” dedim.

“Yaşlandıkça uykuyu bırakıyorsun. İleride anlarsın.”

Yaşlanacak mıyım ki? diye sormak istiyordum. Ama onun yerine, “Rosa burada mı?” diye sordum.

“Yukarıda, uyuyor. Uyandırmamı ister misin?”

“Fazla zamanımız yok. Ben sadece seni görmek istedim.”

Yüzümü tekrar ellerinin arasına aldı ve tekrar dikkatle bana baktı; bu sefer bir hemşire gözüyle.

“Benden sonra çok şey olmuş olmalı. Burada ne işin var? Kendini nasıl hissediyorsun?”

Cevabımı duymak isteyen Olly, bir adım daha yaklaştı. Kollarımı karnıma doladım.

Fazla canlı bir sesle, “Harikayım,” dedim.

Olly, “Ona şu ilaçtan söz et,” dedi.

Carla bana bakarak, “Ne ilacı?” diye sordu.

“Bir ilaç işte. Daha deneme aşamasında olan bir ilaç.”

“Annenin sana deneme aşamasında olan hiçbir şeyi veremeyeceğini çok iyi biliyorum.”

“Bunu ben kendim aldım. Annemin haberi yok.”

Kabul ettiğini gösterir şekilde başını salladı. “Nereden?”

Olly’ye söylediğim şeyleri ona da söyledim ama Carla bana inanmadı. Bir an bile. Eliyle ağzını kapattı, çizgifilm karakterlerinin gibi kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu.

Kalbimi gözlerimde görmesini sağlayıp sessizce yalvardım. *Lütfen, Carla. Lütfen anla. Lütfen beni ele verme. Hayatın bir armağan olduğunu söylemiştin.*

Gözlerini kaçırdı ve göğsünün üstünde bir noktayı küçük daireler çizerek ovalamaya başladı.

“Acıkmış olmalısınız. Size kahvaltılık bir şeyler çıkarayım.”

Mutfağa doğru gidip gözden kaybolmadan önce bizi parlak sarı pofuduk bir kanepeye yönlendirdi.

Carla odadan çıkar çıkmaz Olly’ye dönüp, “Evi tam da kafamda canlandırdığım gibi,” dedim. Olly’nin artık şu ilaçlarla ilgili daha fazla soru sormasını istemiyordum.

İkimiz de oturmadık. Ondan bir iki adım geri çekildim. Duvarlar ana renklere boyanmıştı. Her yer türlü ıvır zıvır ve fotoğrafla doluydu.

Nihayet Olly, “İlaçlara aklı yattı gibi,” dedi. Bana doğru yaklaştı, bense geriliyordum. Tenimdeki yalanları hissedebileceğinden korkuyordum.

Oturma odasında gezinip hepsi Carla’ya benzeyen farklı nesillerden kadınların fotoğraflarına baktım. Bir ikili kanepenin

üstünde, Carla'nın bebek Rosa'yı kucağında tuttuğu dev bir fotoğraf asılıydı. Bu fotoğraftaki bir şey bana annemi hatırlattı. Bu, sadece Carla'nın Rosa'ya bakışındaki sevgi değil, aynı zamanda o bakıştaki sertlikti; sanki Rosa'yı korumak için yapamayacağı hiçbir şey yokmuş gibi. Hakkını hiçbir zaman ödeyemeyecektim.

Carla, kahvaltı için bize *chilaquiles* yani domates soslu, peynirli ve Fransızların taze kremasına benzeyen *crema Mexicana*'lı krepler hazırladı. Çok güzel ve yeni bir lezzetti ama ben sadece bir lokma aldım. Bir şey yiyemeyecek kadar gergindim.

Olly, "Evet, Carla. Mesleki açıdan baktığında bu ilaçların işe yaradığını düşünüyor musun gerçekten?" diye sordu. Sesinden iyimserlik fışkırıyordu.

Carla, "Belki," dedi ama bunu söylerken bir yandan da başını iki yana sallıyordu. "Size boş umut vermek istemem."

"Devam et," dedim.

Carla'ya neden hâlâ hastalanmadığımı sormak istiyordum ama soramıyordum. Bir yalanlar batağına saplanmış durumdaydım.

"Hastalanmanı geciktiren şey bu ilaçlar olabilir. Aslında hiç ilaç olmasa bile, sadece şimdiye kadar senin bir tetikleyiciye maruz kalmamış olmanla da ilgili olabilir."

Olly, "Ya da ilaçlar işe yarıyor demek de olabilir," dedi. Umudun da ötesine geçmiş durumdaydı. Ona göre bu ilaçlar mucizenin diğer adıydı.

Carla, masanın diğer ucundan uzanıp Olly'nin elini okşadı. "Sen iyi birisin," dedi.

Bana bakmamaya özen göstererek boş tabaklarımızı alıp mutfağa gitti.

Duyduğum utancın yavaşlattığı adımlarla peşinden gittim. “Teşekkür ederim.”

Bir havluyla ellerini kuruladı. “Seni anlıyorum. Neden burada olduğunu anlıyorum.”

“Ölebilirim, Carla.”

Bir bulaşık bezini ıslatıp tezgâhtaki zaten temiz olan bir noktayı silmeye koyuldu. “Ben Meksika’yı gecenin bir yarısı, hiçbir şeyim olmadan terk ettim. Hayatta kalacağımı bile sanmıyordum. Çoğu kişi bunu başaramıyor ama ben yine de her şeyi arkamda bırakarak oradan çıkıp gittim. Babamı, annemi, kız kardeşimi ve erkek kardeşimi terk ettim.”

Elindeki bezi sudan geçirip devam etti. “Beni durdurmaya çalıştılar. Hayatımı riske atmaya değmeyeceğini söylediler. Ben de onlara bunun benim hayatım olduğunu ve neye değip değmeyeceğine de ancak *benim* karar vereceğimi söyledim. Onlara, gideceğimi ve bunun sonucunda ya öleceğimi ya da daha iyi bir hayata sahip olacağımı söyledim.”

Bezi tekrar yıkayıp iyice sıktı.

“Bak sana ne diyeceğim, o gece evden ayrıldığımda kendimi hiç o kadar özgür hissetmemiştim. Şimdi bile, burada geçirdiğim bunca zaman içinde bile, kendimi hiç o geceki kadar özgür hissetmedim.”

“Hiç pişmanlık duymuyor musun?”

“Tabii ki duyuyorum. O yolculukta bir sürü kötü şey oldu. Sonra, annem ve babam öldüklerinde, geri dönüp cenazelerine katılamadım. Rosa’nın da kökleri ve nereden geldiği hakkında

en ufak bir fikri yok.” İ ekti. “Hiç pişmanlık duymuyorsan yaşamıyorsun demektir.”

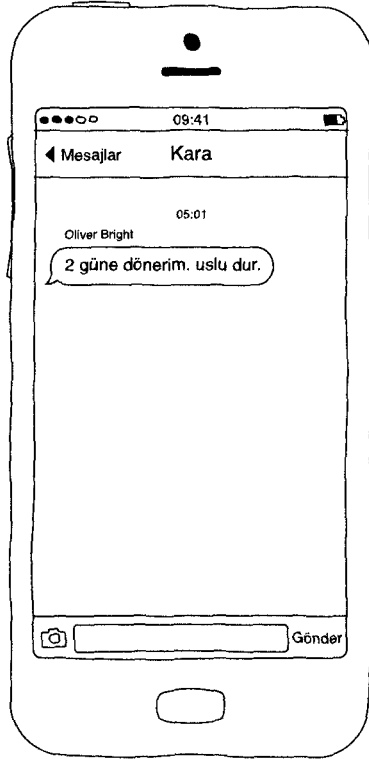
Ben neden pişmanlık duyacaktım? Zihnimde görüntüler gidip geliyordu: Sevdigi herkesin nereye gittiğini anlamaya çalışan beyaz odamdaki yalnız annem. Yeşil bir alanın ortasında tek başına durmuş benim, babamın ve kardeşimin mezarına bakan annem. O evde yapayalnız ölen annem.

Carla’nın omuzuma dokunmasıyla bütün bu görüntüleri hızla kafamdan uzaklaştırdım. Böyle şeyler düşünmeye dayanmıyordum. Eğer düşünürsem yaşamaya devam edemezdim.

“Belki de hastalanmam,” diye fısıldadım.

Carla, “Doğru,” dedi. Umut, virüs gibi içime yayıldı.

DSK

İLK KEZ UÇAĞA BİNENLER İÇİN SSS

- S: Kabin basıncındaki değişiklerin sebep olduğu kulak ağrısını gidermenin en iyi yolu nedir?
- C: Sakız çiğnemek. Bir de öpüşmek
- S: Hangisi en iyi koltuk yeridir? Pencere kenarı, orta, koridor?
- C: Kesinlikle pencere kenarı. Dünya 10.000 metre yükseklikten çok etkileyici görünüyor. Ama unutmayın ki pencere kenarında oturmak demek, yol arkadaşınızın diğer yanında oturan süper geveze ve sıkıcı bir tip tarafından esir alınmış olması da demek olabilir. Böyle durumlarda öpüşmek (arkadaşınızla, sıkıcı tiple değil) de oldukça etkilidir.
- S: Kabin havası saatte kaç kere değiştirilir?
- C: Yirmi.
- S: Bir uçak battaniyesi kaç kişiyi rahatça sarar?

- C: İki. Azami sarış için aranızdaki kolçağı kaldırmayı ve birbirinize olabildiğince sokulmayı sakın unutmayın.
- S: Nasıl olur da insanoğlu hem uçak gibi hayranlık uyandırıcı bir şeyi hem de nükleer bomba gibi korkunç bir şeyi icat eder?
- C: İnsanoğlu anlaşılmaz ve çelişkilerle dolu bir varlıktır.
- S: Türbülansa denk gelir miyim?
- C: Evet. Her hayatta biraz türbülans olmalı.

KARUSEL

HARAKET ETMEYEN BİR karuselin kenarına çıkmış olan Olly, “Bu bagaj karusellerinin, mükemmel bir yaşam metaforu olduklarına karar verdim,” dedi.

İkimizin de önden teslim etmemizi gerektiren bir bagajı yoktu. Ben sadece içinde birkaç zaruri eşyamanın olduğu küçük bir sırt çantası taşıyordum. Çantamda diş fırçası, temiz iç çamaşırı, Maui’yi anlatan bir rehber kitap ve tabii ki *Küçük Prens* vardı. Onsuz olmazdı; anlamının nasıl değiştiğini görmek için bir kez daha okuyacaktım.

“Buna ne zaman karar verdin?” diye sordum.

“Şu anda.” Yine uçuk teoriler modundaydı, kendisinden konuyu detaylandırmasını istememi bekliyordu.

“Beni eğlendirmeye başlamadan önce üstünde biraz daha düşünmek ister misin?” diye sordum.

Başını iki yana sallayıp hemen önüme atladı. “*Eğlenceye* şimdi başlamak istiyorum. Lütfen.”

Lütfedip devam etmesine müsaade ettiğimi işaret ettim.

“Doğuyorsun. Adına yaşam denilen ve durmaksızın dönüp duran bu acayip mekanizmanın üstüne atılıyorsun.”

“Bu teoriye göre insanlar bagaj oluyor herhalde?”

“Evet.”

“Devam et.”

“Bazen vaktinden önce düşünüyorsun. Bazense başına düşen diğer bavullar sana o kadar hasar veriyor ki artık neredeyse iş göremez oluyorsun. Bazen kayboluyorsun ya da unutulup son-
suza kadar dönüp duruyorsun.”

“Gelip alınanlara ne oluyor peki?”

“Bir yerlerde bir dolabın içinde sıradan hayatlar yaşıyorlar.”

Nereden başlayacağıma bir türlü karar veremeyerek birkaç kez ağzımı açıp kapattım.

Olly, bu hareketimi söylediğine katılmak olarak aldı. “Gördün mü? Kusursuz.” Gülen gözlerle bana bakıyordu.

Teoriyi değil, onu kastederek, “Kusursuz,” dedim. Parmaklarımı onunkilere geçirip etrafa baktım. “Hatırladığın gibi mi?” Olly on yaşında çıktıkları bir aile tatilinde buraya daha önce gelmişti.

“Çok hatırlamıyorum aslında. Babamın ilk izlenim için biraz para harcamanın onları öldürmeyeceğini söylediğini hatırlıyorum.”

Terminal, uçaktan inen insanları karşılayanlarla doluydu. Uzun, çiçek desenli elbiselerinin içinde, ellerinde hoş geldiniz yazısı, kollarında mor ve beyaz orkidelerden yapılmış çiçek kolyeleri taşıyan Hawaî’li kadınlar her yerdeydi. Havada okyanus kokusu değil, uçak yakıtı ve temizlik ürünlerine benzeyen endüstriyel bir koku vardı. Sevebileceğim bir kokuydu çünkü seyahat ettiğim anlamına geliyordu. Etrafımızdaki gürültü seviyesi, ailelerden ve karşılayanlardan gelen aloha seslerinin araya girmesiyle bir azalıp bir artıyordu. İlk izlenim olarak bu hiç fena değildi. Olly’nin babasının, nasıl olup da bütün hayatını

kıymetini bilmediği bir dünyada yaşamış olduğunu merak ettim.

“Şu senin bagaj teorine göre, annen hasar gören bavullardan biri, değil mi?”

Evet anlamında başını salladı.

“Peki kız kardeşin? O da şu kaybolup sonsuza dek dönüp duranlardan mı?”

Yine başını salladı.

“Ya sen?”

“Kardeşimle aynı.”

“Peki ya baban?”

“O karuselin kendisi.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır,” dedim ve eline yapıştım. “Babanın her şeyin sahibi olması gerekiyor, Olly.”

Onu utandırmıştım. Elini çekti ve biraz uzaklaşıp terminali incelemeye koyuldu.

“Sana, tatlım, çiçek kolyesi gerekiyor,” dedi. Başıyla, henüz grubunu bulamamış olan bir karşılayıcıyı işaret etti.

“Hayır, gerekmiyor,” dedim.

“Evet, gerekiyor,” diye ısrar etti. “Burada bekle.” Karşılayıcı kadının yanına gitti. Kadın önce başıyla hayır dedi ama Olly her zamanki gibi ısrar etti. Birkaç saniye sonra, ikisi de dönüp bana baktı. Ben de ne kadar hoş ve kibar bir kız olduğumu, tam da bedava çiçek kolyesi vermek isteyeceğin türden biri olduğumu kadına kanıtlamak için el salladım.

Kadın sonunda insafa geldi. Olly muzaffer bir edayla geri geldi. Kolyeyi almak için uzandım ama Olly kolyeyi bana vermek yerine başımdan geçirdi.

Yanımdaki rehber kitabımda yazanı aktararak, “Biliyorsun, bu çiçek kolyeler geleneksel olarak sadece kraliyet ailesine verilirilmiş,” dedim. Saçımı ellerinin arasına aldı ve kolyeyi boynuma doğru bırakmadan önce enseme okşadı.

“Bunu kim bilmez, prenses?”

Boynumu saran çiçeklere dokundum; sanki kolye, güzelliğinin bir kısmını bana aktarmış gibi hissediyordum.

“*Mahalo nui loa,*” dedim. “*Çok teşekkür ederim, demek.*”

“Şu rehberde yazan her kelimeyi okudun, değil mi?”

Olumlu anlamda başımı salladım. “Bir bavulum olsa,” dedim, “onu çok severdim. Seyahat ettiğim zamanlarda onu dikkatlice filmle sarardım. Gittiğim her yerden aldığım yapıştırıcılarla kapladım. Ve onu karuselin üzerinde gördüğümde iki elimle sıkıca tutup hemen oradan alırdım ve ona sahip olduğum için çok mutlu olurdu çünkü bu sayede maceralarım artık gerçekten başlayabilirdi.”

Olly, Tanrı’nın varlığının kanıtıyla olmasa da en azından ihtimaliyle karşılaşmış bir inançsızın gözleriyle bana baktı. Beni kendisine doğru çekip kollarının arasına aldı, birbirimize dolandık, onun yüzü saçlarıma gömülmüştü, benim yüzüm göğsüne dayanmıştı, bedenlerimiz arasından gün ışığı bile geçmiyordu.

“Ölme,” dedi.

“Ölmeyeceğim,” dedim.

MADELINE'İN SÖZLÜĞÜ

söz isim. 1. Yerine getirmek istediğin
yalan. [2015, *Whittier*]

ŞU ANDA BURADA

REHBER KİTABA GÖRE, Maui kafa şeklinde bir adaydı. Arabayla boynu geçip çene hattı boyunca ilerleyecek, çene, ağız, burun ve nihayet geniş alnına kadar gidecektik. Coğrafik açıdan baktığımızda alındaki saç hizasının hemen üstündeki kafatasında bulunan Ka'anapali'de bir otelde yer ayırtmıştım.

Bir köşeyi döndük ve karşımızda okyanus belirdi. Yolun sol tarafında, bizimle birlikte ilerliyordu sanki. Aramızda 9-10 metre ya var ya yoktu. Okyanusun uçsuz bucaksız sonsuzluğunun şoke edici bir etkisi vardı. Dünyanın sonuna dökülüyor gibiydi.

“Bütün bunları kaçırmış olduğuma inanamıyorum,” dedim. “Bütün dünyayı kaçırmışım.”

Olly başını iki yana salladı. “Her şey sırasıyla, Maddy. Şu anda buradayız.”

Dönüp Olly'nin okyanus gözlerine baktım ve boğuldum; dört bir tarafım suyla çevriliydi. Görülecek o kadar çok şey vardı ki insan hangisine ilgi göstereceğini bilemiyordu. Dünya çok büyüktü ve benim her şeyi göreceğim kadar vaktim yoktu.

Olly, yine aklımı okudu. “Durup bakmak ister misin?”

“Evet, lütfen.”

Şoföre, arabayı kenara çekmemizin bir sakıncası olup olmadığını sordu, şoför de hiçbir sakıncası olmadığını söyledi.

Hemen yakında güzel bir park ve piknik alanı olduğunu söyledi.

Daha kontak kapanmadan arabadan atladım. Mavi sular kısa bir yürüme mesafesindeki yokuşun sonunda, kumların ucundaydı.

Olly hemen arkamdan beni takip ediyordu.

Okyanus.

Hayal ettiğimden daha mavi, daha büyük ve daha çalkantılıydı. Rüzgâr saçımı havalandırıyor, tenime kum ve tuz buluşturuyor, burnumu ele geçiriyordu. Ayakkabılarımı çıkarmak için yokuşu inmeyi bekledim. Kot pantolonumun paçalarını kıvrılabildiğim kadar kıvrıdım. Kum sıcak, kuru ve yumuşaktı. Ayağımın üstüne doğru çıkıp parmaklarımın arasından kayıyordu.

Suya yaklaştıkça kum da değişti. Şimdi ayaklarıma yapışıp onları ikinci bir deri gibi sarıyordu. Suyun kenarında tekrar değişti ve akışkan bir kadifeye dönüştü. Ayaklarım bu yumuşak karışımın üzerinde izler bırakıyordu.

En sonunda ayaklarım dalgalı suların içine girdi, sonra bileklerim, sonra da baldırlarım. Su dizlerime kadar gelip kotumu ıslatana kadar durmadım.

Olly, arkamdan bir yerlerden, “Dikkat et,” diye bağırdı.

Bu durum içinde, söylediğinin ne anlama geldiğini anlamayamadım. Dikkat et çünkü boğulabilirsin mi? Dikkat et yoksa hasta olabilirsin mi? Dikkat et çünkü bir kez dünyanın bir parçası oldun mu o da senin bir parçan olur mu?

Artık bunun inkâr edilecek bir tarafı yoktu. Dünyanın içindeydim. Ve dünya da benim içimdeydi.

MADELINE'İN SÖZLÜĞÜ

ok•ya•nus *isim.* 1. Daha önce
hiç bilmediğin ama hep orada
olduğunu düşündüğün sonsuz
yanın. [2015, *Whittier*]

BULANA ÖDÜL

OTELİMİZ HEMEN SAHİLDEYDİ; açık alandaki küçük lobiden okyanusu görüp koklayabiliyorduk. Otelde yine *alohalar* ve çiçek kolyelerle karşılandık. Olly kendininkini bana verdi, böylelikle artık boynumu üç katlı bir kolye sarıyordu. Üzerinde parlak sarı ve beyaz renkli bir Hawaii tişörtü olan bir komi, olmayan bagajımız için yardım teklif etti. Olly, bavullarımızın daha sonra geleceğini anlatan bir takım sesler çıkardı ve kominin daha fazla soru sormasına fırsat bırakmadan bizi oradan uzaklaştırdı.

Olly'yi resepsiyona yönlendirip gerekli evrakları verdim.

Resepsiyondaki kadın, "Maui'ye hoş geldiniz, Bay ve Bayan Whittier," dedi. Olly kadının cümlesindeki hatayı düzeltmedi, onun yerine beni kendine doğru çekip dudaklarıma şapırtılı bir öpücük kondurdu.

Yüzüne yayılan zıpır bir sırıtışla, "Çok Mahalo," dedi.

"Otelimizde... iki gece kalacaksınız."

Olly onay almak için bana baktı, ben de başımı salladım.

Birkaç tuş vuruşundan sonra, kadın bize daha erken olmasına rağmen odamızın hazır olduğunu söyledi. Bize bir anahtar ve yer haritası verdi ve açık büfe kontinental kahvaltı ikramlarından söz etti.

“Balayınızın tadını çıkarın!” Göz kırıp bizi odamıza gönderdi.

Odamız küçük, hem de çok küçüktü ve lobiye çok benzer bir şekilde döşenmişti; tik ağacından mobilyalar ve parlak tropik çiçeklerin olduğu resimler vardı. Balkonumuz –burada adına lanai diyorlar– küçük bir bahçe ve park yerine bakıyordu.

Odanın ortasından 360 derece dönüp geçici bir evde olması gerektiği düşünülen eşyalara baktım. Televizyon, küçük bir buzdolabı, devasa bir gömme dolap, bir masa ve sandalye vardı. Bir 360 derece daha dönüp eksik olan bir şey olup olmadığını anlamaya çalıştım.

“Olly, yataklarımız nerede? Nerede uyuyacağız?”

Bir an için aklı karışmış gibi göründü, sonra bir şey fark etti. “Ah, bunu mu kastediyorsun?” Devasa bir gömme dolap zannettiğim şeye doğru yürüdü, tepesindeki iki kolu kavradı, kolları çektiğinde ortaya bir yatak çıktı. “Voilà!” dedi. “Tam günümüz modern dünyasından bir örnek, yerden tasarruf. Tazın, konforun, rahatlığın ve pratikliğin doruğu. Karşınızda Murphy yatak.”

Hâlâ duvardan bir yatak çıkmış olmasına şaşkın bir halde, “Murphy de kim?” diye sordum.

Göz kırparak, “Bu yatağın mucidi,” dedi.

Yatağın ortaya çıkmasıyla oda daha da küçük göründü. İkimiz de gözümüzü dikip gereğinden kesinlikle daha uzun bir süre yatağa baktık. Olly dönüp bana baktı. O daha konuşmaya başlamadan ben kızarmaya başladım.

“Sadece bir yatak var.” Sesi gayet tepkisizdi ama gözleri de-
ğildi. Gözlerindeki bakış daha fazla kızarmama sebep oldu.

İkimiz aynı anda, “O zaman,” dedik. Mahcup ve beceriksiz
kahkahalar atarak güldük, sonra da bu kadar mahcup ve bece-
riksiz olmamıza güldük.

Nihayet göz temasını sonlandırıp odayı incelemiş gibi ya-
parak, “Senin şu rehber nerede?” diye sordu. Sırt çantamı kapıp
altını üstüne getirdi ama rehber yerine *Küçük Prens*’i çıkardı.

Kitabı havada sallayarak, “Bakıyorum bütün temel ihtiyaç-
ları getirmişsin,” diye dalga geçti. Yatağa çıkıp ortasında hafifçe
zıplamaya başladı. Murphy’nin yayları gürültülü bir şekilde bu
hareketi protesto ediyordu. “Bu senin en sevdiğin kitap, değil
mi?”

Kitabı elinde şöyle bir çevirip, “Bunu ikinci sınıfta okumuş-
tuk. O zamanlar pek bir şey anlamadığıma eminim,” dedi.

“Tekrar denemelisin. Her okuduğunda yeni anlamlar keş-
fediyorsun.”

Başını eğip bana baktı. “Peki, sen kaç defa...”

“Birkaç defa.”

“Yirmiden az mı çok mu?”

“Tamam, birkaç defadan daha çok.”

Sırıttı ve kitabın kapağını açtı. “Madeline Whittier’a ait-
tir.” İlk sayfayı çevirip okumaya devam etti. “Bulana ödül.
Benimle (Madeline) eski kitaplar satan bir kitapçı dükkânına
ziyaret. Hawaii adalarının resmi balığını görmek için benimle
(Madeline) Molokini’de şnorkelle dalış.”

Sesli okumayı bırakıp içinden okuyarak devam etti. “Bunu
ne zaman yazdın?” diye sordu.

Yatağa çıkmaya başladım ama oda hafifçe sallanınca durdum. Bir deneme daha yaptım ve bir vertigo dalgası daha dengeyi bozdu.

Olly'ye sırtımı dönerek oturdum. Kalbim göğüs kafesimin içinde öyle büyük bir acıyla sıkıştı ki soluğum kesildi.

Olly, anında yanımda bitti. "Mad, ne oldu? Sorun ne?"

Ah, hayır. Daha değil. Henüz hazır değilim. "Başım döndü," dedim. "Ve midem..."

"Hastaneye gitmemiz gerekir mi?"

Cevap olarak midemden uzun ve yüksek bir gurlama sesi geldi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sanırım biraz..."

İkimiz de aynı anda, "Açım," dedik.

Açlık.

Hissettiğim şey buydu. Hastalanmıyordum. Sadece açtım.

"Açlıktan ölüyorum," dedim. Son yirmi dört saat içinde küçük bir parça *chilaquiles* ve biraz da Şeytan Hemşire'nin elma dilimlerinden başka bir şey yememiştim.

Olly, gülmeye başladı. Sırtüstü yatağın üstüne düştü. "Havadaki bir şey seni öldürecek diye o kadar korktum ki." Avuç içlerini gözlerine bastırdı. "Meğerse sen açlıktan ölecekmişsin."

Gerçekten de daha önce hiç bu kadar acıkmamıştım. Genelde her gün aynı saatlerde düzenli olarak üç ana öğün ve iki ara öğünümü yerdim. Carla yemeğe tapardı. *Boş mide, boş kafa demektir*, derdi.

Ben de sırtüstü yatıp Olly'yle beraber gülmeye başladım.

Yine kalbim sıkıştı ama aldırmadım.

ŞU ANKİ ŞEYLERİN ANISI

AYAKÜSTÜ BİR ŞEYLER atıştırdıktan sonra kendimi çok daha iyi hissettim. Sahil için birkaç parça eşya ve Olly'nin dediğine göre, biraz da hediye almamız gerektiği için son derece yol gösterici bir ismi olan Maui Hediyelik Eşya Dükkânı ve Market diye bir dükkâna girdik. Şimdiye kadar bu kadar eşyayı bir arada gördüğümü sanmıyordum. Her yanı kaplayan eşyalardan boğulur gibi oldum. Üzerlerinde farklı varyasyonlarıyla *Maui* ya da *Aloha* yazan yığınlarca tişört ve şapka. Yan yana asılmış hemen hemen her renkte çiçek desenli elbiseler. Dönen stantlar dolusu bir sürü ıvır zıvır; anahtarlıklar, şat bardakları, magnetler. Stantların biri sadece üstünde isim yazılı ve alfabetik olarak sıraya konmuş sörf tahtası anahtarlıklarına ayrılmıştı. Oliver veya Madeline ya da Olly veya Maddy yazanını aradım ama bulamadım.

Olly arkamdan gelip tek koluyla belimi sardı. Üstü çıplak sörfçülerin olduğu takvimlerle dolu bir duvarın önünde duruyordum. Hiç fena değillerdi.

Kulağıma eğilip, "Kıskandım," diye mırıldandı. Bir kahkaha atıp ellerimle kolunu okşadım.

"Kıskanmalısın." Uzanıp takvimlerden birini aldım.

"Bunu gerçekten almıyor..."

“Carla için,” dedim.

“Tabii, tabii.”

“Sen ne aldın?” Başımı göğsüne yasladım.

“Annem için deniz kabuğundan bir kolye, Kara için de annas şeklinde bir kül tablası.”

“İnsanlar niye böyle şeyler alırlar?

Biraz daha sıkı sarıldı ve, “O kadar da anlaşılmaz değil,” dedi. “Böyle şeyler alarak hatırlamayı hatırlarız.”

Dönüp ne kadar da kısa bir süre içinde dünyadaki en sevdiğim yere dönüştüğünü düşünerek kollarının arasına sokuldum. Aynı anda hem tanıdık hem yabancı; hem iç rahatlatıcı hem heyecan vericiydi.

Elimdeki takvimi sallayarak, “Bunu Carla’ya alacağım,” dedim. “Ve çikolata kaplı makademya fındıklarından. Kendime de şu elbiselerden bir tane.”

“Peki ya annene?”

Senin için tüm dünyadan vazgeçen, bütün ömrün boyunca seni bütün kalbiyle sevmiş olan bir anneye nasıl bir hediye verebilirdin ki? Belki bir daha hiç göremeyeceğin bir anneye? Hiçbir şey tam olarak yeterli olmayacaktır.

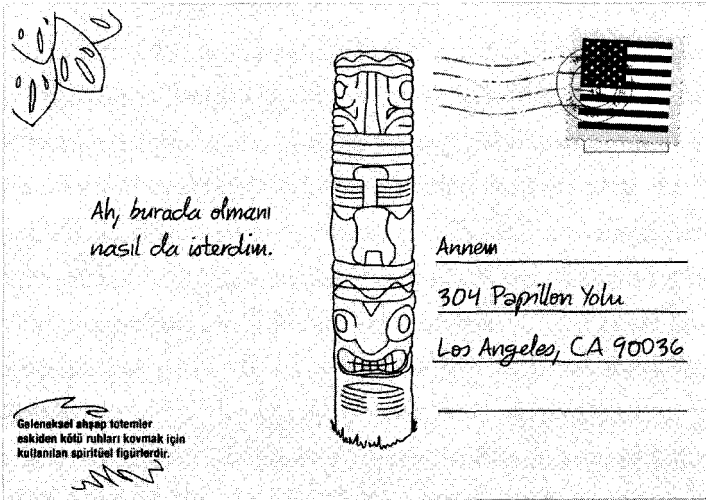
Annemin bana gösterdiği, dördümüzün beraber olduğu Hawaii’deki o eski fotoğrafımızı düşündüm. O anla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum; o sahilde onunla, babamla ve kardeşimle birlikte geçirdiğimiz o günle ilgili hiçbir anım yoktu ama annemin vardı. Annemin benimle ilgili, benim aslında hiç yaşamadığım bir hayatla ilgili anıları vardı.

Olly’nin kollarından sıyrılıp dükkânın içinde gezinmeye devam ettim. Diğer gençler, on sekiz yaşına geldiklerinde artık

ailelerinden ayrı bir hayat kurarlardı. Evden ayrılır, kendi hayatlarını yaşar ve kendi anılarını oluşturlardı. Ama ben bunu yapamazdım. Annem ve ben, aynı kapalı alanı ve aynı filtreden geçirilmiş havayı o kadar uzun süre paylaşmıştık ki şu an burada onsuz olmak tuhaf geliyordu. Onun içinde olmadığı anılar oluşturmak tuhaf geliyordu.

Eve dönemezsem ne yapardı? Benimle olan anılarına mı sarılırdı? Anıları oldukları yerden çıkarır, iyice yoklar ve tekrar tekrar dönüp o anları mı yaşardı?

Ona bu anla, içinde o olmadan yaşadığım bu anla ilgili bir şey vermek istiyordum. Beni ona hatırlatacak bir şey. Eski kartpostalların olduğu bir stant buldum ve anneme gerçeği söyledim.

MAYO

MAYOYU SATIN ALMADAN önce denesem iyi olurmuş. Üzerime oturmadiğı için değil; aksine, tam oturdu. Bu el kadar kumaş parçasıyla gerçekten insan içine çıkmam mı bekleniyordu benden?

Banyoda bir asıl bedenime bir aynadaki bedenime bakıyordum. Mayo parlak pembe ince askılı ve tek parçaydı. Pembesi o kadar parlaktı ki yanaklarıma renk veriyordu. Kızarmış yüzümle, güneşin al yanaklı yaz kızları gibi görünüyordum.

Nemden dolayı saçım her zaman olduğundan daha kabarıktı. Hizaya getirmek için hepsini toplayıp tek örgü şeklinde ördüm. Dönüp tekrar aynaya baktım. Bu mayoyu zapt etmenin tek yolu üstüne daha çok, belki de bütün kıyafetlerimi birden giymekti. Tekrar vücudumu gözden geçirdim. Bu şeyin içindeyken göğüslerim ve bacaklarım olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Vücudumun her bölümü doğru oranda ve doğru yerde görünüyordu. Hafifçe dönüp kalçalarımın açıkta olup olmadığını kontrol ettim; değillerdi ama sınırdalardı. Normal bir kız olsaydım aynada ne görürdüm acaba? Çok şişman ya da çok zayıfım diye mi düşünürdüm? Kalçalarımı, belimi, yüzümü beğenir miydim, beğenmez miydim? Bedenimle ilgili sorunlarım olur muydu? Mevcut durumda, tek sorunum,

bu bedeni memnuniyetle doğru düzgün çalışan bir tanesiyle değiştirme isteğimdi.

Olly, kapıyı çaldı. “şnorkel dalışına mı geçtin orada?”

Er ya da geç bu banyodan çıkmam gerekiyordu ama çok gergindim. Olly vücudumda her şeyin yerli yerinde olduğunu düşünecek miydi?

“Aslında açık deniz balık avındayım.” Sesimde az da olsa bir titreme vardı.

“şahane. Yemek için suşı...”

Bir yara bandını çekip çıkarır gibi bir hamlede kapıyı açtım.

Olly’nin cümlesi yarım kaldı. Gözlerini yavaşça yüzümden ayak parmaklarıma doğru gezdirdi ve daha da yavaş bir şekilde tekrar yukarı çıktı.

“Mayonu giymişsin,” dedi. Gözleri tenimin boynumla göğsüm arasında kalan açıklığındaydı.

“Giydim.” Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım ve orada gördüğüm şey bana kendimi sanki üstümde hiçbir şey yokmuş gibi hissettirdi. Kalbim hızlandı, yavaşlatmak için derin bir nefes aldım ama işe yaramadı.

Ellerini kollarımda gezdirip aynı anda beni yavaşça kendine doğru çekti. Yeterince yakınlaştığımızda alnını alnıma değdirdi. Gözleri mavi ateş gibiydi.

Beni bir çırpıda parçalayıp yutabilecek aç bir adam gibi görünüyordu.

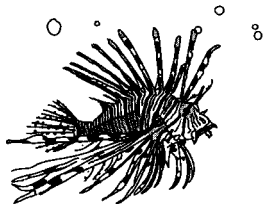
“Bu mayo,” diye başladı.

“Çok küçük,” diye tamamladım.

HAWAII RESİF BALIKLARI KILAVUZU

Hunimuhumukunukupuaa
(Çotira)

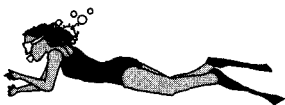
Nohu
(Aslan balığı)

A'ha
(Zargana)

Zebra Moray Yılan Balığı

Maddy
(Tehlikede, Neoli tükenmek üzere)

Maddy
(Ölümsüz, Neredeyse Kusursuz)

ATLAYIŞ

HİÇ BEKLEMEDEN SUYA girerek Olly'yi şaşırttım. Bana henüz korku duygusu gelişecek kadar deneyimi olmadığı için karşısına çıkan her şeye balıklama dalan bir bebek gibi olduğumu söyledi. Ben de bebek gibi ona dil çıkarıp üzerimdeki can yeleğiyle suda ilerlemeye devam ettim.

Bulunduğumuz yerin adı Black Rock'tı. Yanardağların püskürttüğü kaya parçaları sahile kadar gelip burada göğe doğru uzanan sarp bir kayalık oluşturmuştu. Kaya parçaları suyun içinde dalgaları sakinleştiren bir hilal şeklini almış ve şnorkelle dalış için mükemmel bir mercan resifi oluşturmuştu. Güneşte Eğlence masasındaki rehberimizin dediğine göre, burası kayalık atlayıcıları arasında da çok popüler bir plajdı.

Su soğuk, tuzlu ve enfesti; önceki hayatımda belki de bir denizkızıydım diye düşündüm. Astronot ve denizkızı olan bir mimar. Paletler ve can yeleği beni suyun yüzeyinde tutuyordu ve şnorkelle nefes almaya sadece bir iki dakika içinde alıştım. Kendi nefesimin derinden gelen sesini dinlemenin hem huzur dolu hem de garip biçimde öforik bir etkisi var. Her nefesle sadece hayatta olmaktan fazlasının olduğuna biraz daha emin oluyordum. Yaşıyordum.

Hemen bir humuhumunukunukuapuaa gördük. Aslında bir değil bir sürü gördük. Sanırım Hawaii resmi balığı olmalarının sebebi bu kadar çok olmalarıydı. Balıkların çoğu mercan kayalıklarının etrafında kümelenmişti. Renkleri hiç bu kadar yoğun görmemiştim; sadece mavi, sarı ya da kırmızı değil, görüp görebileceğiniz en derin maviler, en parlak sarılar ve en ateşli kırmızılardı. Mercanın biraz uzağında, güneş ışınları suda dik açılı ışık sütunları oluşturmuştu. Gümüşbalığı sürüleri ortak karar vermişler gibi hep birlikte bir görünüp bir kayboluyorlardı.

El ele tutuşarak biraz daha ilerledik ve suda süzülerek giden, dev beyaz karınlı kuşlara benzeyen kocaman vatozlar gördük. Yüzmek yerine uçuyormuş gibi görünen devasa iki deniz kaplumbağası gördük. Teknik olarak bize zarar vermeyeceklerini biliyordum. Fakat o kadar büyüklerdi ve benim ait olmadığım su dünyasına ait oldukları o kadar aşikârdı ki dikkatlerini çekmek istemediğim için olduğum yerde kaldım.

Bütün gün böyle kalabilirdim ama Olly en sonunda beni çekeştirerek kıyıya geri götürdü. Öğlen sıcağında yanmamızı, aslında benim yanmamı, istemiyordu.

Sahile geri dönüp gölge veren bir ağacın altında kurulandık. Fark etmediğimi sandığı anlarda Olly'nin gözlerinin üzerimde dolaştığını hissediyordum ama birbirimize duyduğumuz hayranlık karşılıklıydı. Ben de gizlice onu kesiyordum. Üstünde sadece bir şort mayo vardı, o yüzden nihayet omuzlarındaki, göğsündeki ve karnındaki sert ve düzgün kaslarını görebiliyordum. Karşımdaki bu manzarayı ellerimle ezberlemek istiyordum. Titredim ve havluyla vücudumu sardım. Olly titrememi

yanlış anladı ve bana yaklaşıp kendi havlusunu da omuzlarıma sardı. Teni okyanus ve başka bir şey gibi kokuyordu; onu Olly yapan tarifi imkânsız bir şey. Dilimle göğsüne dokunmak, tenindeki güneşi ve tuzu tatmak istediğimi fark ettiğimde şoke oldum. Gözlerimi göğsünden çekip yüzüne götürdüm. Bakışlarımı yok sayıp havluyu tüm vücudumu kapatacak şekilde sıkıca sardı ve geri çekildi. Kendini kontrol altında tutmaya çalıştığını hissediyordum.

Kendini kontrol etmesini istemediğime emindim.

İnsanların, daha çok da gençlerin, okyanusa atladıkları kayalığa doğru baktı. Gözleri parlayarak, “Büyük bir kayadan atlamak ister misin?” diye sordu.

“Ben yüzme bilmiyorum,” diye hatırlattım.

Bir seferinde beni denizin acımasız ve merhametsiz olduğuna dair uyaran çocuk, “Biraz boğulmadan kimseye zarar gelmez,” dedi.

Elimden tuttu ve birlikte kayalığa doğru koştuk. Kayalıklar yakından sert siyah süngerler gibi görünüyorlardı. Ayağımın altında sivriliklerini hissediyordum; her adım için basacak uygun yer bulmak biraz zaman alıyordu ama en sonunda tepeye ulaştık.

Olly atlamak için sabırsızlanıyordu. Manzaranın tadını çıkarmak için bile durmadı.

Başını eğip aşağımızdaki köpüklü sulara bakarak, “Beraber?” diye sordu.

“Bir dahakine,” dedim.

Başıyla onayladı. “Önce ben. Boğulmana izin vermeyeceğim.” Ok gibi suya düşmeden önce olduğu yerde zıpladı ve bir

takla attı. Birkaç saniye sonra suyun yüzeyine çıkıp bana el salladı. Ben de ona el salladım, sonra durumumu enine boyuna tartmak için gözlerimi kapattım çünkü bir kayalığın tepesinden suya atlamak, üstünde biraz düşünülmesi gereken oldukça önemli bir an gibi görünüyordu. Fakat ilginçtir ki o kadar da çok düşünmek istemediğimi fark ettim. Tıpkı Olly'nin yaptığı gibi, sadece atlamak istiyordum. Aşağı bakıp suda Olly'nin yüzünü aradım ve onu orada beni beklerken buldum. Gelecekte neler olabileceğini düşününce bu kayalıktan atlamak o kadar da ürkütücü gelmiyordu.

KAYALIK ATLAYIŞI: REHBER

Yalnız Dünya Maui – Ka'anapali'nin Ötesi

TAMAMEN

ALİŞİLMİŞİN DIŞINDA

KAYALIK ATLAYIŞI

Yaklaşık on metre yükseklikteki bir kayalıktan Pasifik Okyanusu'na çivileme atladığınızda olanlar: Atlayış o kadar heyecan vericidir ki aşağı doğru düşerken bağırarak zorunda kalırsınız. Ayaklarınız suya ilk çarptığında bir an için canınız yanar, sonra tuzlu soğuk su burnunuza kadar gelir. Suyun altı gözleriniz kapalı olduğu için karanlık, vücudunuzun oluşturduğu geçici boşluğu dolduran suların hızla akışı dışında sessiz, denizin sizin için yaptığı sıcak hava cebi dışında soğuktur. Yüze çıkmak tahmininizden daha çok zaman alır ve bir an için sanki başka bir gezegendeymişsiniz ya da hiçbir yerde değilmişsiniz gibi bir hisse kapılırsınız. En sonunda, burnunuzdan ve gözlerinizden sular akarak yüze çıkarsınız; artık sadece bu koca dünyadaki ufacık canlılardan birisinizdir.

ZACH

OTELE DÖNDÜĞÜMÜZDE OLLY odadaki telefonda arkadaşını Zach'i aradı. Yarım saat sonra Zach kapımızın önündeydi.

Zach'in koyu kahverengi bir teni, kocaman rasta örgüleri ve neredeyse yüzüne büyük gelen bir gülümsemesi vardı. İçeri girer girmez elinde olmayan gitarı çalar gibi yapıp bilmediğim bir şarkı söylemeye başladı. Olly'nin ağzı kulaklarına vardı. Zach bir yandan olmayan gitarını "çalarken" bir yandan da etkileyici bir biçimde kafa sallıyor ve saçlarıyla "müziğe" tempo tutuyordu.

Olly, "Zach!" diye bağırıp arkadaşına sarıldı. Gürültüyle birbirlerinin sırtlarına vurdular.

"Artık adım Zachariah."

Olly, "Ne zamandan beri?" diye sordu.

"Bir rock tanrısı olmaya karar verdiğimden beri. Zachariah, tıpkı şeydeki gibi.."

Esprisini anlayarak, "Mesih," diye söze girdim.

"Aynen! Kız arkadaşın senden daha zeki."

Yüzüm kızardı, dönüp baktığımda Olly'nin de kızardığını gördüm.

Zach, gülerek ve olmayan gitarının tellerini tıngırdatarak, "Bak işte bu çok şirin," dedi. Gülüşü bana Carla'nın gülüşünü

hatırlattı. Rahat, biraz fazla sesli ve neşe doluydu. O an Carla'yı çok ama çok özledim.

Olly bana dönüp, "Maddy, bu Zach," dedi.

"Zachariah."

"Dostum, sana bu şekilde seslenmeyeceğim. *Zach*, bu Maddy."

Zach, elimi alıp küçük bir öpücük kondurdu. "Seninle tanışmak harika, Maddy. Hakkında çok şey duydum ama gerçekten gerçek olduğunu düşünmemiştim."

Elimin öptüğü noktasını inceleyerek, "Hiç önemli değil," dedim. "Bazı günler gerçekten gerçek değilim."

Yine kocaman bir kahkaha patlattı; ben de kendimi ona eşlik ederken buldum.

Olly, "Harika," diyerek araya girdi. "Hadi bakalım, biraz hareket. Üzerinde Maddy'nin adı yazılı olan bir *loco moco* var."

Loco moco, üstü hamburger köftesi, sos ve iki göz yumurtayla kaplı pirinç pilavıydı. Zach bizi geç bir öğle yemeği için değişik kültürlerden değişik yemeklerin servis edildiği bir restorana götürdü. Dışarıda bir masaya oturduk; okyanus sadece seksen doksan metre uzağımızdaydı.

Zach, "Burası en iyisidir," dedi. "Bütün bölge halkı burada yer."

Olly bir yandan yerken bir yandan da Zach'e, "Annenle babana söyledin mi?" diye sordu.

"Hangisini? Rock yıldızlığı işini mi, eşcinsellik meselesini mi?"

"İkisini de."

“Yok.”

“Söylediğinde daha iyi hissedeceksin.”

“Şüphesiz ama işin zorluk derecesi biraz yüksek.”

Zach, bana doğru baktı. “Annemle babam sadece şu üç şeye inanır: aile, eğitim ve çok çalışma. Aile’ derken bir adam, bir kadın, iki çocuk ve bir köpeği kastediyorum. ‘Eğitim’ dedikleri dört yıllık üniversite, ‘çok çalışma’ ise sanatla ilgisi olmayan bir şey. Ya da umutla. Ya da rock yıldızı olma hayalleriyle.”

Tekrar dönüp Olly’ye baktı; kahverengi gözlerinde her zamankinden daha ciddi bir ifade vardı. “İlk erkek evlatlarının Afro-Amerikan bir Freddie Mercury olmak istediğini onlara nasıl söylerim?”

“Şüpheleniyor olmalılar,” dedim. “En azından rock yıldızlığı kısmından. Saçında kırmızının dört ayrı tonu var.”

“Gençlik hevesiyle ilgili bir süreç olduğunu düşünüyorlar.”

“Belki de onlara bir şarkı yazmalısın.”

Yine güçlü bir kahkaha patlattı. “Seni sevdim,” dedi.

“Ben de seni sevdim,” dedim. “Şarkının adı da ‘Bu Elma Ağaçtan Çok Çok Çok Uzağa Düştü’ olabilir.”

Zach gülerek, “Elma olduğumdan bile şüpheliyim,” dedi.

Olly, “Çok komiksiniz çocuklar,” dedi. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı ama aklında başka bir şey olduğu çok belliydi. Zach’e dönüp, “Telefonunu versene, dostum,” dedi.

Zach telefonu verir vermez, Olly tuşlara basmaya başladı.

“Sen neler yaşıyorsun? Baban hâlâ kaçığın teki mi?”

Olly, kafasını telefondan kaldırmadan, “Bunun değişeceğini mi düşünmüştün?” diye sordu.

Zach, sesinde umursamaz bir ifadeyle, “Sanırım hayır,” dedi. Olly’nin ailesi hakkında ne kadar şey biliyordu acaba? Babası kaçık olmanın da ötesinde çok kötü bir adamdı.

“Peki ya sen, Madeline? Senin anne babanın derdi ne?”

“Sadece annem var.”

“Olsun. O zaman annenin bir derdi olmalı.”

Annem, annem. Son zamanlarda onu neredeyse hiç düşünmemiştim. Üzüntü ve endişeden çılgına dönmüş olmalıydı.

“Eh, bence herkesin bir derdi var, ne dersin? Ama benim annem akıllı ve güçlü bir kadındır ve önceliği hep bana verir.”

Onları şaşırttığımı biliyordum çünkü ikisi de konuşmadı.

Olly başını Zach’in telefonundan kaldırıp, “Öna iyi olduğunu söylemelisin, Mad,” dedi.

Telefonu bana uzatıp tuvalete gitti.

Kimden: Madeline F. Whittier

Kime: genericuser033@gmail.com

Konu: (konu yok)

Kızım seninle mi? İyi mi?

Kimden: Madeline F. Whittier

Kime: genericuser033@gmail.com

Konu: (konu yok)

Yanında olduğunu biliyorum. Ne kadar hasta olduğunu bilmiyorsun. Onu eve getir.

Kimden: Madeline F. Whittier

Kime: genericuser033@gmail.com

Konu: (konu yok)

Lütfen bana nerede olduğunuzu söyle. Her an çok ciddi şekilde hastalanabilir.

Kimden: Madeline F. Whittier

Kime: genericuser033@gmail.com

Konu: (konu yok)

Nerede olduğunuzu biliyorum ve ilk uçakla oraya geliyorum. Sabah ilk iş oradayım. Lütfen ona dikkat et.

Okumayı bıraktım ve telefonu göğsüme bastırıp gözlerimi kapattım. Aynı anda hem suçlu hem kızgın hem de paniklemiş hissediyordum. Annemin yaşadığı bu endişe ve acıyı görmek, içimde hemen yanma gidip iyi olduğumu söyleyerek içini rahatlatma isteği doğuruyordu. Bu yanımda, onun beni koruması altına almasına izin vermek istiyordu.

Ama diğer yanımda, daha yeni olan yanımda, tanımaya başladığım bu dünyadan vazgeçmeye hazır değildi. Özel

yazışmalarına girmiş olduğu için kızgındım. Olly'yle birlikte düşündüğümünden de az vakit geçireceğimiz için kızgındım.

Gözlerim çok uzun zaman kapalı kalmış olmalı ki Zach en sonunda iyi olup olmadığımı sordu.

Gözlerimi açtım, pipet ağzımda başımı sallayıp ananas suyundan bir yudum aldım.

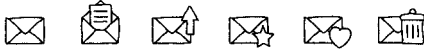
“Aslında, hayır. İyi misin gerçekten? Olly demişti ki...”

“Hasta olduğumu mu söylemişti?”

“Evet.”

“İyiyim,” dedim. Bunu söylerken gerçekten iyi olduğumu fark ettim. İyi hissediyordum. Hatta iyiden daha iyi hissediyordum.

Tekrar telefona baktım. Bir şeyler söylemem lazımdı.

Kimden: genericuser033@gmail.com

Kime: Madeline F. Whittier

Konu: (konu yok)

Lütfen endişelenme, anne. Ve lütfen buraya gelme. Ben gerçekten iyiyim ve bu benim hayatım. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz.

Gönder butonuna bastım ve telefonu Zach'e geri verdim. Telefonu cebine koydu ve gözlerini dikip yüzüme baktı.

“Gerçekten internetten ilaç aldın mı?” diye sordu.

Annemin postalarının etkisiyle o kadar sarsılmıştım ve Olly'yle fazla vaktimiz kalmadığı için o kadar endişeliydim ki yalanımın dudaklarından döküldüğünü duymaya hazır değildim. Tam olarak birine yalan söylerken kesinlikle yapılmaması gereken şeyi yaptım: Gözlerimi kaçırdım. Kıpırdanmaya başladım ve yüzüm kızardı.

Bir açıklama yapmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim.

Nihayet gözlerine bakabildiğimde, gerçeği çoktan tahmin etmiş olduğunu gördüm.

“Olly'ye söyleyecek misin?” diye sordum.

“Hayır. Kendimle ilgili çok uzun zamandır yalan söylüyorum. Nasıl bir his olduğunu iyi bilirim.”

İçimi bir rahatlama kapladı. “Teşekkür ederim,” dedim.

Başını sallamakla yetindi.

“Annenle babana söylesen ne olur?” diye sordum.

Hiç düşünmeden cevap verdi. “Beni bir seçim yapmaya zorlarlar. Benim seçimim de onlardan yana olmaz. O yüzden böylesi daha iyi, herkes kazanıyor.”

Sandalyesinin arkasına yaslandı ve yine olmayan gitarının tellerini tıngırdattı. “Rolling Stones'tan çok özür dilerim ama ilk albümümün adı *Between Rock and Roll and a Hard Place* olacak. Ne düşünüyorsun?”

Bir kahkaha patlattım. “Berbat.”

Tekrar ciddileşti. “Belki de büyümek, sevdiğimiz insanları hayal kırıklığına uğratmak anlamına geliyordur.”

Bu bir soru değildi ve zaten bir cevabım yoktu.

Başımı çevirip Olly'nin bize doğru yaklaşmasını izledim.

“İyi misin?” diye sormadan önce eğilip alnımı, burnumu, sonra da dudaklarımı öptü.

Annemin eli kulağındaki ziyaretinden Olly’ye bahsetmeye karar verdim. Sadece kalan zamanımızın tadını çıkaralım istiyordum.

“Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim,” dedim. En azından bu konuda yalan söylemek zorunda kalmadığım için çok memnundum.

MURPHY YATAĞI

OTELE GERİ DÖNÜŞÜMÜZ akşamüzerini buldu. Olly bütün ışıkları ve tavan vantilatörünü açtı, sonra da takla atarak yatağa atladı.

Önce yatağın bir tarafında, sonra dönüp diğer tarafında yattı. Yatağın kapıya yakın olan sol tarafını kastederek, “Bu taraf benim,” dedi. “Ben sol tarafta uyurum,” diye ekledi. “Bil diye söylüyorum. İleride işine yarar.” Avuçlarını yatağa bastırıp doğruldu. “Daha önce sana Murphy yatakların konforda son nokta olduğunu söylemiştim, hatırlıyorsun değil mi? Sözümü geri alıyorum.”

“Gergin misin?” deyiverdim. Yatağın sağ tarafındaki lambayı açtım.

Çabucak, “Hayır,” dedi. Arkaya devrilip kendini yatağın kenarından yere bıraktı ve orada kaldı.

Ben kendi tarafımda, kenarda oturup deneysel zıplayışlar yapmaya başladım. Yataktan gıcır gıcır sesler çıkıyordu.

“Yalnız uyuduğunda niye sol tarafta uyuyorsun?” diye sordum. Yatağın ortalarına doğru ilerleyip uzandım. Olly haklıydı. Yatak nefes kesici şekilde rahatsızdı.

“Belki de bir beklentidir,” dedi.

“Neyin beklentisi?”

Cevap vermedi. Ben de yere eğilip ona baktım. Sırtüstü uzanmış, bir koluyla da gözlerini kapatmış halde yerde yatıyordu.

“Yanımda yatacak birinin,” dedi.

Kızarak başımı geri çektim. “Sen iflah olmaz bir romantiksin,” dedim.

“Tabii. Tabii.”

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Tepemizdeki vantilatör, hafif bir vızıltıyla dönerek odayı ılık bir havayla dolduruyordu. Kapıların ardından asansörün zil sesini ve gelip geçen insanların uzaktan gelen mırıltılarını duyuyordum.

Birkaç gün önce, dışarıda geçirebileceğim tek bir gün bana yetermiş gibi görünüyordu ama şimdi bir gün geçirmiştım ve fazlasını istiyordum. Sonsuza kadar bile sürse yetmeyecek gibi geliyordu.

Neden sonra Olly, “Evet,” dedi. “Gerginim.”

“Neden?”

Geri verişini duymadığım derin bir nefes aldı. “Şimdiye kadar hiç kimseye sana hissettiğim şeyleri hissetmedim.” Bunu sessiz bir şekilde söylemedi. Aksine, sanki kelimeler uzun zamandır fırlayıp çıkmak istiyorlarmış gibi, çok yüksek bir sesle ve bir çırpıda söyledi.

Kalkıp dirseklerimin üstüne dayanarak oturdum, sonra tekrar uzandım, sonra tekrar doğruldum. Şu anda aşktan mı söz ediyorduk?

“Ben de daha önce hiç böyle hissetmedim,” diye fısıldadım.

“Ama senin için aynı şey değil.” Sesinde bir hayal kırıklığı vardı.

“Niye? Nasıl?”

“Sen her şeyin ilkinı yaşıyorsun, Maddy, benim için öyle değil.”

Anlamıyordum. İlk kez olması, duygumu daha az gerçek yapmazdı, değil mi? Evrenin bile bir başlangıç anı vardı.

Olly, sessizce duruyordu. Söylediğı şeyi düşündükçe canım daha çok sıkıldı. Ama sonra yapmaya çalıştığı şeyin benim duygularımı yok saymak ya da küçümsemek olmadığının farkına vardım. O aslında sadece korkuyordu. Seçeneğimin olmadığı düşünülürse, onu tesadüfen de seçmiş olabilirdim?

Bir nefes aldı. “Daha önce de âşık olduğumu biliyorum ama şimdi öyle gibi gelmiyor. Sana duyduğum aşk, ilk aşkın ötesinde. Hem ilk hem son ve hem de tek aşk gibi.”

“Olly,” dedim. “Kendi kalbimi çok iyi tanıdığırna inan. Bana tamamen yeni olmayan birkaç şeyden biri o.”

Tekrar yatağı çıktı ve bir kolunu uzattı. Hemen yanına kıvrılıp başımı boynuyla omzu arasındaki Maddy şeklini almış köşeye koydum.

“Seni seviyorum, Maddy.”

“Seni seviyorum, Olly. Seni daha tanımadan seviyordum.”

İkimiz de hiç konuşmadan, sadece etrafımızdaki dünyanın bir süreliğine bizim için çıkardığı seslerin arasında, birbirimize sokularak yavaş yavaş uykuya daldık çünkü şu an kelimelerin hiçbir önemi yoktu.

BÜTÜN KELİMELER

UYKU MAHMURLUĞUM YAVAŞ yavaş geçerken birden ne yaptığımızın farkına vardım. Saate baktım. Bir saatten fazladır uyuyorduk. Zaten çok az zamanımız kalmıştı, onun da bir kısmını uyuyarak geçirmiştik. Tekrar saate baktım. On dakika düş, bir on dakika da birlikte ilk ve son günümüzün sona erişini izlemek için sahilde en güzel yeri bulma.

Olly'yi dürtüp uyandırdım ve giyinmek için apar topar kalktım. Banyoya gidip standart beden elbisemi giydim. Kloş eteği ve hemen herkesin ölçüsüne uyacak şekilde genişleyen fitilli lastik şeritli üstüyle her bedene olabilecek bir elbiseydi. Lastik tokamdan vazgeçip saçımı kendi haline bıraktım; kıvrıkcık ve gür bukleler omuzlarıma ve sırtıma dökülüyordu. Aynadaki tenim kızıl kahverengi bir ışık saçıyor, gözlerim parıldıyordu.

Turp gibiydim.

Olly verandadaki korkuluğun üstüne oturmuştu. İki eliyle korkuluktan tutuyor olmasına rağmen tehlikeli bir pozisyonda oturuyor gibi görünüyordu. Vücudunu ne kadar iyi kontrol edebildiğini kendime hatırlattım.

Beni görünce gülümsedi, gülümsemekten de öteydi. Sonra bakışları değişti, keskin gözlerle ona doğru yaklaşmamı takip ediyordu. Bedenimde harekete geçen her bir siniri

hissedebiliyordum. Tek bir bakışla bunu nasıl yapabiliyordu? Ben de onun üzerinde aynı etkiyi uyandırıyor muydum? Cam sürme kapının önünde durup ona baktım. Üstünde vücudunu saran siyah bir tişört, siyah şort ve siyah sandaletler vardı. Ölüm meleği tatildaydı.

“Buraya gel,” dedi, ben de gidip bacaklarının oluşturduğu V’nin içine yerleştim. Öylece kaldı, korkuluğu tutan elleri sıkılaştı. Taze kokusunu içime çekip başımı kaldırdım. Gözleri, dibini göremediğim berrak bir yaz gölü gibiydi. Dudaklarımı onunkilere değdirdim. Korkuluktan atlayıp beni masanın kenarına doğru itti. Daha ne olduğunu anlamadan vücudumu kendininkine yapıştırıp inleyerek beni öpmeye başladı. Dudaklarımı araladım ve nefesim kesilene kadar, bir sonraki nefesim onunkilerden biri olana kadar öpüştük. Ellerim omuzlarında, ensesinde ve saçlarında geziniyordu. Ellerim nerede duracağını bilmiyordu. Elektrik çarpmış gibiydim. Her şeyi hemen ve aynı anda istiyordum. Öpüşmeyi durdurdu; alınlarımız ve burunlarımız birbirine değer halde, elleri kalçalarımı sıkı sıkı kavramış, benim ellerim onun göğsünde, kesik kesik nefes alarak orada öylece durduk.

“Maddy.” Gözleriyle o soruyu sordu, ben de evet dedim. Cevap hep evetti zaten.

“Peki ya günbatımı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Yarın da gün batacak.”

Rahatlamış görünüyordu; gülümsemekten kendimi alamıyordum. Beni geri geri yürüterek camlı kapıdan içeri soktu; dizlerim yatağa çarpana kadar yürüdük.

Yatağa oturdum. Sonra hemen tekrar kalktım. Black Rock'tan atlamak bundan daha kolaydı.

“Maddy, bunu yapmak zorunda değiliz.”

“Hayır, istiyorum. İstedğim şey bu.”

Başını salladı ama birden bir şey hatırlamış gibi gözlerini kıstı. “Dışarı çıkıp...”

Başımı sağa sola salladım. “Bende var.”

Ne dediğimi anlamadı ve “Sende ne var?” diye sordu.

“Prezervatif, Olly. Bende var.”

“Sende var mı?”

Bütün vücudumla kızarak, “Evet,” dedim.

“Ne zaman aldın?”

“Hediyelik eşya dükkânında. On dört doksan dokuza. O dükkânda yok yok.”

Bana bir mucizeymişim gibi baktı ama sonra gülümsemesi başka bir şeye dönüştü. Beni sırtüstü yatağa atıp eliyle elbisemi çekiştirdi.

“Çıkar. Çıkar,” dedi.

Dizlerimin üstünde kalkıp elbiseyi başımdan çekip çıkardım. Sıcak havada titriyordum.

Elini göğüslerimin üzerinde gezdirip, “Burada da çillerin varmış,” dedi.

Başımı eğip baktım, ikimiz de gülüyorduk.

Elini çıplak belimin üstüne koydu. “Bütün iyi şeylerin tek bir iyi şeyde bir araya gelmiş halisin sen.”

Belli belirsiz bir sesle, “Ah, sen de,” diyebildim. Kafamdaki bütün kelimeler tek bir kelimeyle yer değiştirmiş durumdaydı – *Olly*.

Tişörtünü çekip çıkarttı ve bedenim beynimi ele geçirdi. Parmak uçlarımı göğsündeki düzgün sert kasların üzerinde ve aralarındaki çukurlarda gezdiriyordum. Dudaklarım da öperek ve tadına vararak aynı yolu takip ediyordu. Olly hiç kımıldamadan sırtüstü yatıyor ve onu keşfetmeme izin veriyordu. Bütün vücudunu öperek ayak parmaklarına kadar ulaştım, sonra aynı şekilde yukarı çıktım. Onu ısırmaq için içimde karşı konulamaz bir istek duyuyordum ve bu isteğe karşı koyamadım. Isırığımı onu çılgına çevirdi ve bu sefer o başladı. Vücudumda onun dokunmadığı yerler alev alıyor, dokunduğı yerler yanıyordu.

Bir bütün olduk. Birbirine karışmış dudaklar, kollar, bacaklar ve bedenlerdik. Üzerime çıktı, hiç sesimiz çıkmıyordu, sonra birleşip sessizce hareket ettik. Tek vücuttuk ve ben artık evrenin bütün sırlarını biliyordum.

MADELINE'İN SÖZLÜĞÜ

sı•nır•sız *sıfat.* 1. Bir bedenin
nerede bitip diğerinin nerede
başladığını bilememe durumu.
Hazzımız sınırsız. [2015, *Whittier*]

GÖZLENEBİLİR DÜNYA

BIG BANG TEORİSİNE göre, evren bir anda oluştu; kara delikleri, yıldızimsı gök cisimlerini, madde ve karanlık maddeyi, enerji ve karanlık enerjiyi var eden kozmik bir patlamayla. Böylece galaksiler, yıldızlar, aylar, güneşler, gezegenler ve okyanuslar meydana geldi. Bizden önce bir zaman olduğu fikri algılaması zor bir kavram. Zamandan önce bir zaman.

Başlangıçta hiçbir şey yoktu. Sonra her şey oldu.

ŞU AN

OLLY’NİN YÜZÜNDE GEÇMEYEN bir gülümseme vardı. Var olan bütün gülümseme şekilleriyle bana bakıyordu, ben de onun gülümseyen dudaklarını öpüyordum. Bir öpücük diğer on tanesini de peşinden getiriyordu; Olly’nin midesinden gelen guruldama sesini duyana kadar öpüştük.

Öpüşmeyi kesip, “Sanırım bir şeyler yemeliyiz,” dedim.

“Senin dışında mı?” Alt dudağımı öpüp hafifçe ısırdı. “Çok lezzetlisin ama yenmiyorsun.”

Doğrulup örtüyü göğsüme doğru çektim. Yaşadığımız bu olağanüstü yakınlığa rağmen, tekrar çıplak görünmeye pek hazır değildim. Benim aksime Olly hiç çekinmiyordu. Tek bir hareketle yataktan kalkıp odanın içinde çırılçıplak dolaşmaya başladı. Yatak başına yaslanıp Olly’nin zarif, hafif ve rahat hareketlerini izledim. Kara ölüm meleğinden eser yoktu artık.

Her şey farklı ve aynıydı. Ben hâlâ Maddy’ydim. Olly hâlâ Olly’ydi. Ama bir şekilde ikimiz de bundan daha fazlasıydık. Artık onu başka bir şekilde tanıyordum. Onun da beni bu yeni gözlerle gördüğünü hissediyordum.

Restoran hemen sahildeydi ve masamız okyanusa bakıyordu. Saat geç olmuştu –akşam 9– o yüzden suyun mavisini tam

olarak göremiyorduk, sadece sahile vuran dalgaların çıkardığı beyaz köpükleri görebiliyorduk. Dalgaların sesi etrafımızı dolduran konuşma seslerine ve müziğe karışıyordu.

Olly, “Sence menüde humuhumu var mıdır?” diye dalga geçti. Şnorkel dalışımız sırasında gördüğümüz bütün balıkları yemek istediğini söyleyerek şakasına devam etti.

“Resmi balıklarını menüye koyduklarını pek sanmıyorum,” dedim.

Bu kadar hareketli geçen bir günün ardından ikimiz de kurt gibi açtık, o yüzden menünün aperatifler bölümündeki her şeyden sipariş ettik: çiğ balık salatası (soya sosunda marine edilmiş ton balığı), yengeç keki, hindistancevizli karides kızartma, ıstakoz pane ve Kalua eti. Yemek boyunca birbirimize dokunmayı sürdürdük. Lokmaların ve ananas suyu yudumlarının arasında devamlı temas halindeydik. Olly boynumun kenarına, yanağıma, dudaklarıma dokunuyordu. Ben onun parmaklarına, alınına, göğsüne dokunuyordum. O kadar derin bir yakınlaşma yaşamıştık ki kendimizi durduramıyorduk.

Yan yana oturabilelim diye sandalyelerimizi birbirine yaklaştırdık. Elimi kucağında tutuyordu ya da ben onunkini kucağımda tutuyordum. Birbirimize bakıp sebepsiz yere gülüyorduk. Ya da sebepsiz yere değil çünkü dünya o an olağanüstü görünüyordu. Tanışmamız, âşık olmamız, birlikte olmamız ikimizin de bugüne kadar mümkün olabileceğini düşündüğü her şeyin çok ötesindeydi.

Olly, ıstakoz paneden bir tabak daha söyledi. Kaşlarını oynatarak, “Beni acıktırıyorsun,” diye mırıldandı. Yanağıma

dokundu, ellerinin arasında yüzüm kızardı. Bu ikinci tabağı daha yavaş yedik. Bu son tabağımızdı. Belki de burada böylece otursak, zamanın geçiyor olduğunu kabul etmesek, belki o zaman bu mükemmelin ötesindeki gün de sona ermezdi.

Restorandan ayrılırken garson kız en kısa zamanda yine beklediklerini söyledi; Olly de tekrar geleceğimize söz verdi.

Restoranın ışıklarından uzaklaşıp karanlık sahile doğru ilerledik. Gökyüzündeki bulutlar ayı gizlemişti. Sandaletlerimizi çıkardık ve ayak parmaklarımızı serin kumlara batırarak suyun kenarından yürüdük. Gecenin dalgaları, gündüzden daha güçlü ve daha yüksek sesle kıyıya vuruyordu. Yürüyüp uzaklaştıkça etrafımızdaki insan sayısı da azaldı ve en sonunda medeniyeti tamamen arkamızda bırakmışız gibi hissettirmeye başladı. Olly yönümüzü kuru kumlara doğru çevirdi, uygun bir yer bulup oturduk.

Elimi alıp avucumu öptü. “Babam, anneme ilk vurduğunda hepimizden özür dilemişti.” Cümleyi bir nefeste söyledi. Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Özür dilerken de ağlıyordu.”

Gece o kadar karanlık ki Olly’nin başını salladığını görmekten ziyade hissediyordum.

“Bizi karşılarına oturtular ve babam çok üzgün olduğunu söyledi. Bir daha asla olmayacak dedi. Kara o kadar kızgındı ki yüzüne bile bakmıyordu. O babamın bir yalancı olduğunu biliyordu ama ben söylediklerine inanmıştım. Annem de inanmıştı. Annem bize bu olanları unutmamızı söyledi. Dedi ki, ‘Babanız zor bir süreçten geçiyor.’ Kendisinin onu affettiğini ve bizim de affetmemiz gerektiğini söyledi.”

Elimi serbest bıraktı. “Ondan sonraki bir yıl boyunca anneme hiç el kaldırmadı. Çok içiyordu. Anneme bağırıp çağırıyordu. Hepimize bağırıyordu. Ama uzun bir süre hiç vurmadı.”

Bir an için nefesimi tuttum ve uzun zamandır sormak istediğim soruyu sordum. “Annen babanı neden terk etmiyor?”

Homurdanıp sert bir ses tonuyla, “Bunu ben de anneme sormadım mı sanıyorsun?” dedi. Kumların üstünde sırtüstü yatıp ellerini başının arkasında birleştirdi. “Bence ona daha sık vuruyor olsa terk ederdi. Eğer babam sadece bir parça daha aşağılık şekilde davranırsa sonunda hepimiz gidebiliriz. Ama adam her seferinde üzgün olduğunu söylüyor, annem de ona inanıyor.”

Ona dokunma ihtiyacıyla elimi karnının üstüne koydum. Belki onun da bu temasa ihtiyacı vardır diye düşünüyordum ama o doğruldu, dizlerini göğsüne çekip dirseklerini üstüne koydu. Vücudu benim içine giremeyeceğim bir kafes şeklini aldı.

“Annene sorduğunda sana ne diyor?”

“Hiçbir şey. Artık bu konu hakkında konuşmuyor. Eskiden büyüdüğümüzde ve kendi ilişkilerimiz olduğunda anlayacağımızı söylardı.”

Sesindeki kızgınlık beni şaşırtmıştı. Olly’nin annesine kızgın olabileceğini hiç düşünmemiştim. Babasına, evet, ama annesine değil.

Yine homurdandı. “Annem, aşkın insanı delirttiğini söylüyor.”

“Buna inanıyor musun?”

“Evet. Hayır. Belki.”

“Cevabını verirken bütün olası kelimeleri kullanmak zorunda değilsin,” dedim.

Karanlıkta gülümsedi. “Evet, inanıyorum.”

“Neden?”

“Seninle ta buraya Hawaii’ye geldim. Annem ve kardeşimi babamla yalnız bırakmak benim için kolay değil.”

Kendini göstermesine fırsat vermeden suçluluk duygumu bastırdım.

“Peki *sen* inanıyor musun?” diye sordu.

“Evet. Kesinlikle.”

“Neden?”

Onun kelimelerini tekrar ederek, “Seninle ta buraya Hawaii’ye geldim,” dedim. “Sen olmasan evden asla dışarı çıkmazdım.”

“Evet,” dedi. Bacaklarını indirip elimi tuttu. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı; o da burada Olly’yle olmanın, onu sevebiliyor olmanın benim için her şey demek olduğuydu.

“Onlardan ayrılmalısın,” dedim. “Orası senin için güvenli değil.” Bunu söylüyordum çünkü kendisi farkında değildi. Aynı annesi gibi sevgiyle dolu, daha iyi zamanların anılarına saplanıp kalmıştı ama bu yeterli değildi.

Başımı omzuna koydum ve birlikte neredeyse karanlık olan okyanusu izledik. Suyun geri çekilmesini, sonra dönüp tekrar gelmesini ve karayı aşındırmaya çalışarak kumlara vurmasını izledik. Başarılı olamasa da yine geri çekildi ve tekrar tekrar dönüp kıyıya çarptı; son sefer hiç olmamış gibi, bir dahaki sefer hiç olmayacakmış gibi, önemli olan sadece şu anmış gibi.

SPIRAL

[illegible]

SON

BİRİ BENİ SICAK bir fırının içine koyup kapağı kapamıştı.

Biri beni gazyağına batırıp kibriti çakmıştı.

Vücudum alev gibi yanarken yavaş yavaş kendime geldim. Çarşaflar soğuk ve nemliydi. Terden boğuluyordum.

Bana neler oluyordu? Bir dakika içinde, çok ama pek çok sorun olduğunun farkına vardım.

Titriyordum. Titremekten de öte; kontrolsüz bir şekilde sarsılıyordum ve başım *acıyordu*. Beynim mengeneye sıkıştırılıyormuş gibiydi. Sancı her tarafa yayılıp gözlerimin arkasındaki sinirlere çarpıyordu.

Bütün vücudum açık bir yara gibiydi. Tenim bile acıyordu.

Önce rüya görüyor olmalıyım diye düşündüm ama rüyalarım hiçbir zaman bu kadar net olmazdı. Doğrulmaya ve örtüyü iyice üzerime çekmeye çalıştım ama yapamadım. Olly hâlâ uyuyor ve örtünün üzerinde yatıyordu.

Tekrar doğrulmaya çalıştım ama ağrı kemiklerimin derinlerine işlemişti.

Beynimi çevreleyen mengene sıkılaşıyordu; sanki içinde yumuşak dokuda rastgele bir oraya bir buraya saplanan bir dağcı kazması vardı.

Bağırmaya çalıştım ama boğazım sanki günlerdir durmaksızın çığlık atıyormuşum gibi acıyordu.

Hastaydım.

Hastadan da fazlasıydım; ölüyordum.

Ah, Tanrım. Olly.

Bu onu çok üzecekti.

Ben bunu düşünür düşünmez uyandı. Karanlığın içinde, “Mad?” diye sordu.

Gece lambasını açtı, lamba gözlerimi yaktı. Hemen gözlerimi sıkıca kapatıp sırtımı dönmeye çalıştım. Olly’nin beni bu halde görmesini istemiyordum ama artık çok geçti. Yüzündeki ifadenin şaşkınlıktan ne olduğunu anlamaya, oradan gördüklerine inanamamaya, en sonunda da dehşete dönüşmesini izledim.

“Üzgünüm,” dedim ya da demeye çalıştım ama kelimelerin dudaklarımdan çıkabildiğini sanmıyordum.

Olly elleriyle yüzüme, boynuma ve alnıma dokundu.

Tekrar tekrar, “Tanrım,” dedi. “Tanrım.”

Üzerimdeki örtüyü çekip aldı. Şimdiye kadar hissetmediğim ve olabileceğini düşünmediğim kadar üşüyordum.

“Tanrım, Maddy, yanıyorsun.”

Boğuk bir sesle, “Soğuk,” diyebildim. Olly’nin yüzündeki korku dolu ifade daha da belirginleşti.

Üzerimi örttü, başımı kollarının arasına aldı, ıslak kaşımı ve gözlerimi öptü.

“İyisin,” dedi. “İyi olacaksın.”

Değildim ama böyle söylemesi hoşuma gidiyordu. Vücudum acı içinde kıvranıyordu, boğazım sanki şişmekten tamamen kapanmış gibiydi. Yeterince hava alamıyordum.

Olly'nin, "Bir ambulans lazım," dediğini duydum.

Başımı çevirdim. Odanın o tarafına ne zaman gitmişti? Neredeydik biz? Olly telefondaydı. Biriyle ilgili konuşuyordu. Hasta biriyle ilgili. Biri hastaydı. Ölüyordu. Acil durum vardı. İlaçlar işe yaramıyordu.

Benimle ilgili konuşuyordu.

Ağlıyordu. Ağlama. Kara iyi olacak. Annen iyi olacak. Sen iyi olacaksın.

Yatak batıyordu. Bir bataklığın içindeydim. Biri beni kurtarmaya çalışıyordu. Elleri sıcaktı. Niye bu kadar sıcaktı?

Diğer elinde bir şey parlıyordu. Cep telefonu. Bir şeyler söylüyordu ama kelimeler çok net değildi. Bir şey. Anne. *Annen*.

Evet. Annem. Anneme ihtiyacım vardı. Zaten yoldaydı, geliyordu. Umarım yaklaşmıştır.

Gözlerimi kapatıp parmaklarını sıktım.

Zamanım doldu.

Kalbim.
Duruyor.

Sonra tekrar atmaya başlıyor.

ÇIKIŞ, BÖLÜM BİR

Maui Memorial Taburcu Formu

Hasta Kaydı:

Hasta İsmi: *Whitten, Madeline*

Yer: *Maui Memorial*

Giriş Tarihi:

Taburcu Tarihi:

Doktor: *Francis, Melissa*

Demografik veri	Yaş: <u>18</u> veya Doğum Tarihi: <u>5 / 2 / 1997</u> Cinsiyet: ☐ Erkek ☒ Kadın İrk: ☐ beyaz ☐ siyah/ afro amerikan ☐ asyalı ☐ hispanyol ☐ kızılderili ☒ multikültürel ☐ diğer ☐ bilmiyor
Kardiyak tam	☐ Göğüs Ağrısı, t/o MI ☐ Doğrulanmış AMI ☐ CHF, akciğer ödemi ☐ Koroner kalp hastalığı ☐ Kararsız anjina ☐ Senkop ☐ Serebrovasküler hastalık ☐ Periferik vasküler hastalık ☒ Diğer
Uygulamalar	☐ Yapılmadı ☐ Kardiyak kateterizasyon ☐ PTCA ☐ PTCA ve stent ☐ PCI ☒ Ekokardiyogram ☐ RVG ☐ ETT ☐ Nükleer ETT ☐ Koroner arter bypass greft ☐ Kalp kapakçığı ☐ MUG ☐ Egzersiz EKO ☐ Diğer
Hastalık geçmişi	☐ Geçmiş MI ☐ Anjin ☐ Kalp yetmezliği ☐ Yüksek tansiyon ☐ Diyabet ☐ Böbrek yetmezliği ☐ Sigara içicisi (son bir senede) ☐ Düzenli egzersiz eksikliği ☐ PVD ☐ İlaç ☐ COPD ☐ Atrial fibrilasyon ☒ Bilinmiyor ☐ Yukarıdakilerden hiçbirisi
Taburcu durumu	☐ 01- Eve ☐ 02- Başka bir hastaneye ☐ 03- Yetkili hastabakıcılık hizmetine ☐ 04- Ara bakım hizmetine ☐ 06- Evde bakım hizmetine ☒ 07- Önerilen aksine çıkış ☐ 10- Krnk hastahklar / rhltsyn merk. transfer ☐ 11- Ruh sağlığı tesisine ☐ 12- Diğer ☐ 20- Expired?

HAYATA DÖNÜŞ

ÇOK FAZLA ŞEY hatırlamıyordum; sadece birbirine girmiş bir takım görüntüler. Ambulans. Bacaktan bıçaklanma gibi bir his. Sonra bir kez daha. Kalbimi tekrar çalıştırmak için adrenalin iğneleri. Önce uzaktan gelen, sonra gittikçe yaklaşan siren sesleri. Odanın bir köşesinde mavi beyaz ışıkların titrettiği bir televizyon. Gece gündüz bip sesleri çıkararak ve yanıp sönerik nöbet tutan makineler. Beyaz üniformaları içinde kadınlar ve erkekler. Stetoskoplar, iğneler ve antiseptikler.

Derken o uçak yakıtı kokusu, daha önce de karşıma çıkmış olan o koku ve çiçek kolye ve iki kez üstüme sarılmış eğri büğrü battaniye. Güneşlikler kapalıyken pencere kenarında oturmamın ne anlamı var ki?

Annemin yüzünü ve durmaksızın akan gözyaşlarını hatırlıyordum.

Olly'nin mavi gözlerinin siyaha döndüğünü hatırlıyordum. O gözlerde gördüğüm acı, rahatlama ve aşkın karşısında gözlerimi kapatmışım.

Eve dönüş yolundaydım. Sonsuza kadar orada esir gibi yaşayacaktım.

Hayattaydım ve olmak istemiyordum.

TEKRAR YATIŞ

ANNEM, YATAK ODAMI hastane odasına dönüştürmüştü. Yatağın içindeki yastıklara dayalı, damar yolundan enjeksiyona bağlı şekilde yatıyordum. Bir sürü izleme aletiyle çevrilmiş durumdaydım. Jöleli şekerleme dışında hiçbir şey yemiyordum.

Her uyandığımda annemi yanımda buluyordum. Alnıma dokunup benimle konuşuyordu. Bazen ne dediğini anlayabilmek için odaklanmaya çalışıyordum ama ses ulaşamayacağım kadar uzaktan geliyordu.

Bir süre (saatler? günler?) sonra, tekrar uyandığımda annemi başımda dikilmiş, çatık kaşlarla elindeki not panosuna bakarken buldum. Gözlerimi kapatıp vücudumun bir envanterini çıkardım. Bir yerim ağrıımıyordu, daha doğrusu çok şiddetli ağrıyan bir yerim yoktu. Başımı, boğazımı ve bacaklarımı yokladım. Her şey yolundaydı. Tekrar gözlerimi açtım ve annemin beni tekrar uyutmak üzere olduğunu gördüm.

“Hayır!” Bir hamlede doğruldum. Birden başım döndü ve midem bulandı. *İyi*im demek istedim ama sesim çıkmadı.

Boğazımı temizleyip tekrar denedim. “Lütfen artık beni uyutma.” Hayatta olacaksam en azından uyanık olmam lazımdı.

“İyi miyim?” diye sordum.

“İyisin. İyi olacaksın,” dedi. Sesi titreyip çatladı.

Oturur pozisyona geçip anneme baktım. Teni solgun, neredeyse yarı saydam gibiydi. Yüzü sımsıkı gerilmişti. Acı çeker gibi görünen mavi bir damar, saç bitiminden gözkapağına uzanıyordu. Bilek ve kollarının derisinin hemen altında da başka mavi damarlar vardı. Korkunç bir şeye tanık olmuş ve daha kötü şeylerin de olmasını bekleyen birinin korku dolu ve inanamayan gözleriyle bakıyordu.

“Bunu kendine nasıl yapabildin? Ölebilirdin,” diye fısıldadı.

Elindeki not panosunu göğsüne yapıştırıp bir adım daha yaklaştı. “Bunu bana nasıl yapabildin? Onca şeyden sonra?”

Bir şey söylemek istiyordum. Söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

Duyduğum suçluluk içinde boğulacağım bir okyanustu.

Annem çıktıktan sonra yatakta kaldım. Vücudumu esnetmek için kalkmadım. Sırtımı pencereye döndüm. Neden pişmanlık duyuyordum? Her şeyden önce dışarı çıktığım için. Dünyayı görüp ona âşık olduğum için. Olly’ye âşık olduğum için. Artık neleri kaçırdığımı bilerek geri kalan hayatımı bu baloncunun içinde nasıl yaşayabilirdim?

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım. Ama annemin az önceki yüzünün görüntüsü, gözlerindeki bütün o çaresiz sevgi gözlerimin önünden gitmiyordu. O an, sevginin korkunç, çok korkunç bir şey olduğuna karar verdim. Birini annemin beni sevdiği kadar şiddetle sevmek kalbini deri, kemik, koruyacak hiçbir şey olmadan vücudunun dışında taşımak gibi olmalıydı.

Sevgi korkunç bir şeydi ve kaybı daha da kötüydü.

Sevgi korkunçtu ve onunla ilgili hiçbir şey istemiyordum.

ÇIKIŞ, BÖLÜM İKİ

 Çarşamba, 18:56

Olly: tanrım, neredeydin?

Olly: iyi misin?

Madeline: Evet.

Olly: annen ne diyor?

Olly: iyileşecek misin?

Madeline: Ben iyiyim, Olly.

Olly: seni görmeye gelmek istedim ama annen izin vermedi

Madeline: Beni korumaya çalışıyor.

Olly: biliyorum

Madeline: Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim.

Madeline: Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm.

Olly: bana teşekkür etmene gerek yok

Madeline: Yine de teşekkürler.

Olly: iyi olduğuna emin misin?

Madeline: Lütfen artık bu soruyu sorma.

Olly: üzgünüm

Madeline: Olma.

 Daha sonra, 21:33

Olly: seninle tekrar mesajlaşabilmek çok güzel

Olly: pantomim işinde berbattın

Olly: bir şey söyle

Olly: üzgün olduğunu biliyorum Mad ama en azından hayattasın

Olly: sen bir iyileş annenle yine konuşuruz. belki seni görmeye gelebilirim

Olly: bu her şey demek değil biliyorum Mad ama hiç yoktan iyidir

 Daha sonra, 00:05

Madeline: Hiç yoktan iyi falan değil. Hiç yoktan kesinlikle daha kötü.

Olly: ne?

Madeline: Eskisi gibi olabileceğimizi mi sanıyorsun?

Madeline: Dekontaminasyona ve kısacık ziyaretlere geri dönmek mi istiyorsun? Dokunmak yok, öpüşmek yok, bir gelecek yok?

Madeline: Bunun senin için yeterli olduğunu mu söylüyorsun?

Olly: hiç yoktan iyidir

Madeline: Hayır, değildir. Bunu söylemeyi bırak.

 Daha sonra, 02:33

Olly: peki ya ilaçlar?

Madeline: Ne olmuş ilaçlara?

Olly: birkaç gün işe yaradılar. belki zamanla tamamen işe yarayacak hale getirirler

Olly: maddy?

Madeline: ilaç falan yoktu.

Olly: ne demek istiyorsun?

Madeline: Öyle bir ilaç yoktu, hiç olmadı. Benimle gelmen için öyle söyledim.

Olly: bana yalan mı söyledin?

Olly: ama ölebilirdin ve suçlusu ben olurdu

Madeline: Benden sen sorumlu değilsin.

Daha sonra, 03:42

Madeline: Her şeyi istedim, Olly. Seni ve bütün dünyayı istedim. Her şeyi istedim.

Madeline: Bunu daha fazla yapamam.

Olly: neyi yapamazsın?

Madeline: Artık mesajlaşmak yok. E-posta yok. Bu çok zor. Eskiye dönemem. Annem haklıydı. Hayat eskiden daha güzeldi.

Olly: kim için daha güzel?

Olly: bunu yapma Maddy

Olly: benim hayatım sen içindeyken daha güzel

Madeline: ama benimki değil

<Madeline çevrimdışı>

HAYAT KISA™

MADELINE'İN SPOILERLI ELEŞTİRİ YAZILARI

GÖRÜNMEZ ADAM –RALPH ELLISON

Spoiler uyarısı: Kimse seni göremiyorsa yoksun demektir.

COĞRAFYA

KIRMIZI GELİNCİKLERLE DOLU uçsuz bucaksız bir tarladayım. Yeşil saplı gelincikler bele kadar uzanıyor ve o kadar kırmızılar ki renkleri damla damla akıyor gibi görünüyor. Uzaktan bir Olly görüyorum, sonra iki, sonra da bir sürü Olly bana doğru geliyor. Olly'lerin yüzünde gaz maskeleri, ellerinde kelepçeler var ve bana doğru ilerlerken siyah botlu ayaklarının altındaki gelincikleri eziyorlar.

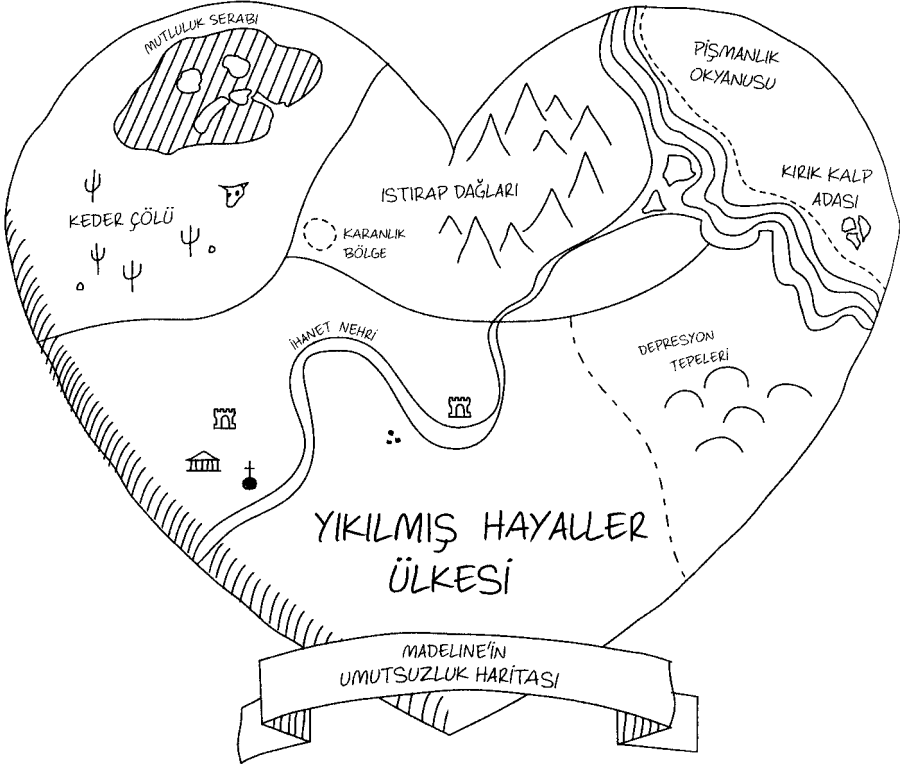
Rüya peşimi bırakmadı. Gün içinde uyanıktım ama rüya içinde sürükleniyordum. Olly'yi düşünmemeye çalışıyordum. Onu ilk gördüğüm anı düşünmemeye çalışıyordum. Nasıl başka bir gezegenden gelmiş gibi görüldüğünü. Bundt kekleri, amuda kalkmaları, öpüşmeleri ve o kadife gibi kumları düşünmemeye çalışıyordum. İkinci, üçüncü ve dördüncü öpüşmelerin nasıl da ilk öpüşme kadar muhteşem olduğunu. Tek vücut olan bizi düşünmemeye çalışıyordum. Onu düşünmemeye çalışıyordum çünkü eğer düşünürsem, sadece birkaç gün öncesine kadar ona ve dünyaya ne kadar bağlı olduğumu da hatırlamak zorunda kalacaktım.

İçimdeki o umudu hatırlamak zorundaydım. Bir mucize olduğumu zannederek kendimi nasıl kandırdığımı. Bir parçası olmayı o kadar istediğim dünyanın beni istemediğini.

Olly'yi bırakmalıydım; onu unutmalıydım. Dersimi almıştım. Aşk insanı *öldürebilirdi* ve ben orada yaşamaktansa hayatta kalmayı tercih ediyordum.

Bir keresinde Olly'ye kalbimi başka her şeyi tanıdığımdan daha iyi tanıdığımı söylemiştim, bu hâlâ doğrudu. Kalbimdeki yerleri hâlâ biliyordum ama hepsinin ismi değişmişti.

UMUTSUZLUK HARİTASI

HAYAT KISA™

MADELINE'İN SPOILERLI ELEŞTİRİ YAZILARI

YABANCI –ALBERT CAMUS

GODOT'YU BEKLERKEN –SAMUEL BECKETT

BULANTI –JEAN-PAUL SARTRE

Spoiler uyarısı: Her şey hiçbir şeydir.

TÜMÜNÜ SEÇ, SİL

Email

MESAJ YAZ

GELEN (64)
GÖNDERİLEN
TASLAK
ÇÖP KUTUSU
DAHA FAZLA ▼

1-25 / 2,814

☒	genericuser033	limerick #1	06:14
☒	genericuser033	lütfeñ maddy	06:05
☒	genericuser033	burada sadece kendi kendime konuşacağım	05:59
☒	genericuser033	hiçbir yere gitmiyorum	05:50
☒	genericuser033	bir gün tekrar ortaya çıktığında	05:41
☒	genericuser033		05:32
☒	genericuser033		05:22
☒	genericuser033	annem yemek yapıyor (özel fotoğraflarla)	05:19
☒	genericuser033	maddy'nin anlamı	05:08
☒	genericuser033	ıstırap güncelleme	05:01
☒	genericuser033	yine ben	

ARŞİVLE
GÖNDER
SİL

-MIŞ GİBİ

HER GEÇEN GÜN biraz daha güçleniyordum. Kalbim hariç hiçbir yerim ağrıyordu; onu da kullanmamaya çalışıyordum. Panjurları kapalı tutuyordum. Kitaplarımı okuyordum. Varoluşçu ya da nihilist kitaplar. Hayatın bir anlamı varmış gibi yapan kitaplara tahammülüm yoktu. Mutlu sonlara tahammülüm yoktu.

Olly'yi düşünmüyordum. Bana, okumadan sildiğim e-postalar gönderiyordu.

İki hafta sonra, bazı derslerime devam edebilecek gücü bulabildim. İki hafta daha sonra, bütün derslerime devam edebilecek duruma geldim.

Olly'yi düşünmüyordum. Hâlâ e-postalarını okumadan siliyordum.

Annem hâlâ beni iyileştirmeye çalışıyordu. Etrafımda dört dönüyordu. Ve kaygılanıyor ve telaşlanıyor ve idareyi sağlıyordu. Artık gücümü toparladığım için beni anne-kız gecelerimize geri dönmeye ikna etmeye çalışıyordu. Tıpkı Olly gibi, o da hayatımızın eski haline dönmesini istiyordu. Annemle geçirdiğimiz gecelerden zevk almıyordum –aslında hiçbir şeyden zevk almıyordum– ama onun için katılıyordum. Daha da zayıflamıştı. Onun için çok endişeliydim ve ona nasıl yardımcı

olabileceğimi bilmiyordum; o yüzden onunla Fonetik Scrabble, Şerefli Pictionary oynuyor, film izliyor ve mış gibi yapıyordum.

Olly'nin e-postaları kesildi.

Annem bir gece yemekten sonra, "Carla'dan geri gelmesini istedim," dedi.

"Ona artık güvenmediğini sanıyordum."

"Ama *sana* güveniyorum. Zor yoldan dersini aldın. Bazı şeyleri insan kendisi deneyimleyip görmeden anlamıyor."

YENİDEN BİR ARADA

ERTESİ GÜN, CARLA telaşla eve girdi. Her zamankinden *daha telaşlı* bir telaş içindeydi ve sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi davranıyordu.

Hemen gelip bana sarıldı. “Üzgünüm,” dedi. “Hepsi benim hatam.”

Kendimi tutmaya çalıştım, ağlamak istemiyordum. Eğer ağlarsam her şey gerçek olacaktı. Gerçekten bu hayatı yaşamak zorunda kalacaktım. Olly’yi gerçekten bir daha asla göremeyecektim.

Dayanmaya çalıştım ama yapamadım. Carla başınızı gömüp hıçkırığa hıçkırığa ağlayacağınız yumuşak bir yastık gibiydi. Gözyaşlarım akmaya başladı ve bir saat boyunca durmadı. Carla sırlıklam oldu, benim de gözümde yaş kalmadı. Acaba gözyaşının bittiği bir nokta var mıydı?

Biraz daha ağlayarak kendi sorumu cevaplamış oldum.

Nihayet ağlamayı kestiğimde, “Annen nasıl?” diye sordu.

“Benden nefret etmiyor.”

“Anneler bebeklerinden nefret etmeyi bilmezler. Onları her şeyden çok severler.”

“Ama etmeli. Ben berbat bir çocuğum. Korkunç bir şey yaptım.”

Yine gözlerimden yaşlar aktı ama Carla elinin kenarıyla yüzümü sildi.

“Peki ya Olly?”

Başımı iki yana salladım. Carla’ya her şeyi anlatırdım ama bunu değil. Kalbim yara bere içindeydi ve ben bu acıyı bir hatırlatıcı olarak içimde tutmak istiyordum. Gün ışığına çıkmasını istemiyordum. Kalbimin iyileşmesini istemiyordum. Çünkü eğer iyileşirse onu tekrar kullanmak isteyebilirdim.

Normal yaşantımıza geri döndük. Her gün bir öncekinin aynısıydı ve bir sonrakinden de çok farklı değildi. *Anastas Mum Satsana*. İçerisinde, basamakların ortasında biten ve hiçbir yere çıkmayan Escher’inkilere benzer merdivenlerin olduğu bir kütüphane maketi üzerinde çalışıyordum. Dışarıdan bir gümbürtü, sonra da bir korna sesi geldi. Bu sefer ne olduğunu hemen anladım.

Önce pencereye gitmedim. Ama Carla gitti ve gördüklerini anlattı. Bu bir nakliye kamyonuydu: Kardeşler Nakliyat. İki kardeş kamyonundan atlayıp tekerlekli taşıyıcıları, boş kutuları ve paketleme bantlarını indirdiler. Olly’nin annesiyle konuşuyorlardı. Kara ve Olly de oradaydı. Carla, babalarının ortalarda görünmediğini söyledi.

Merakım ağır bastı, pencerenin yanına gidip perdeyi aralayarak dışarı baktım. Carla haklıydı. Olly’nin babası etrafta değildi. Olly, Kara ve annesi hummalı bir çalışma içindelerdi; eve girip çıkıyor, paketlenmiş kutuları ve içi dolu plastik çöp torbalarını nakliyecilerin kamyonuya yüklemesi için verandaya bırakıyorlardı. Kimse konuşmuyordu. Annesinin gerginliği buradan

bile belli oluyordu. Her birkaç dakikada bir Olly durup annesine sarılıyordu. Annesi de ona sarılıyordu, Olly de annesinin sırtını sıvazlıyordu. Kara onlara katılmıyordu. Artık aleni şekilde sigara içiyor ve izmaritini doğrudan verandaya atıyordu.

Olly'ye odaklanmamaya çalışıyordum ama bu mümkün değildi. Kalbim, beynimin ne düşündüğünü zerre kadar umursamıyordu. Gözlerimi üzerinde hissettiği o anı gördüm. Yaptığı şeyi bırakıp pencereye doğru döndü. Gözlerimiz buluştu. Bu, ilk seferkinden farklıydı. İlkinde sadece ihtimal vardı. Ama o zaman bile, bir yanımda onu seveceğimi biliyordu.

Bu seferde ise kesinlik vardı. Artık onu sevdiğimi biliyordum, bunun geçmeyeceğini de.

El sallamak üzere elini kaldırdı. Perdeyi bırakıp arkamı döndüm, zorla nefes alırken sırtımı duvara yasladım.

Keşke onu tanıdığım bu son ayları geri alabilseydim. Hep odamda kalsaydım. Yan evin önündeki kamyonun korna sesini duysaydım ama beyaz odamdaki beyaz kanepemden kalkmadan yepyeni kitaplarımı okusaydım. Geçmişimi ve bu geçmişi tekrar etmemem gerektiğini hatırlasaydım.

MAHALLE GÜVENLİK GÖZETLEMESİ #3

BABASININ PROGRAMI

09:00 - İşe gidiş

20:30 - Sallanarak verandaya gelir, oradan eve girer.

Çoktan sarhoş?

21:00 - Elde içki, verandaya geri gelir.

22:15 - Mavi sandalyede kendinden geçer.

Bir süre sonra: Sendeleyerek eve girer.

ANNESİNİN PROGRAMI

Bilinmiyor

KARA'NIN PROGRAMI

Bilinmiyor

OLLY'NİN PROGRAMI

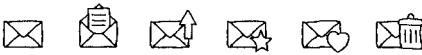
Bilinmiyor

BEŞ HECE

BİR AY SONRA, Noel'den hemen sonra, babası da taşındı. Penceremden, birkaç parça kutuyu bir kiralık nakliye arabasına yükleyişini seyrettim. Her şeye rağmen, Olly, Kara ve annesinin olduğu yere gitmiyor olmasını umdum.

İçinde onu yuva yapacak kimse olmamasına rağmen nasıl hâlâ böyle sağlam, böyle ev-gibi görünebildiğine şaşırarak günlerce eve baktım.

Olly'nin gönderdiği e-postaları okumadan önce birkaç gün daha bekledim. Hâlâ çöp kutusu klasöründelerdi ki orada olacaklarını zaten biliyordum.

Kimden: genericuser033

Kime: Madeline F. Whittier<madeline.whittier@gmail.com>

Konu: limerick #1

Tarih: 16 Ekim, 06:14

bir zamanlar madeline isminde bir kız vardı
kalbime bir mızrak sapladı
tam ölürken dedim

(laf aramızda)

madeline'le kafiyeli bir kelime var mı?

Kimden: genericuser033

Kime: Madeline F. Whittier<madeline.whittier@gmail.com>

Konu: limerick #2

Tarih: 17 Ekim, 08:03

bir zamanlar baloncukta yaşayan bir kız vardı
sandım, beladan başka bir şey olamazdı
yine de verdim kalbimi
ama o paramparça etti
ve beni moloz yığını içinde bıraktı gitti

Gözümünden yaş gelene kadar güldüm. Haiku yerine limerick gönderdiğine göre bana gerçekten kırılmış olmalıydı.

Diğer e-postaları daha az şiirseldi. Annesini yardım almaya ikna çabalarından ve Kara'yı kendi kendinden korumaya çalışmasından bahsediyordu. Yaptığı hangi konuşmanın sonunda annesini ikna ettiğinden emin değildi. Eğer babasıyla kalmaya devam ederse artık kendisinin ailenin bir parçası olamayacağını söylemiş olması olabilir miş. demiş ki, bazen en çok sevdiğin insanları terk etmek zorunda kalabilirsin. Ya da, demiş, belki de en sonunda annesine benden, benim ne kadar hasta olduğumdan ve sadece yaşamak için her şeyi yapmaya ne kadar istekli olduğumdan söz ettiği için ikna olmuştur. Annesinin benim cesur biri olduğumu düşündüğünü de söylemiş.

SON MEKTUBU BİR HAIKU

Kimden: genericuser033

Kime: Madeline F. Whittier<madeline.whittier@gmail.com>

Konu: haiku #1

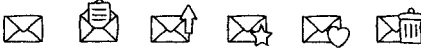
Tarih: 31 Ekim, 21:07

işte beş hece
burada yedi daha
seni seviyorum maddy

ŞU AN BURADA

OLLY’NİN MATEMATİĞİ GELECEĞİ tahmin edemezsin diyor. Öyle görünüyor ki geçmişi de tahmin etmek imkânsız. Zaman iki yöne doğru akıyor –ileri ve geri– ve şu an burada olanlar ikisini de değiştiriyor.

BANA ÖZEL BİLGİ

Kimden: Dr. Melissa Francis

Kime: madeline.whittier@gmail.com

Konu: Test Sonuçları – KİŞİYE ÖZEL BİLGİ

Tarih: 29 Aralık, 08:03

Bayan Whittier,

Muhtemelen beni hatırlamazsınız. Ben Melissa Francis. İki ay önce, Hawaii'de Maui Memorial Hastanesi'nde birkaç saatliğine benim gözetimim altındaydınız.

Sizinle doğrudan irtibata geçmenin önemli olduğunu düşündüm. Durumunuzu çok detaylı bir şekilde incelediğimi bilmenizi isterim. Sizde AKİY olduğuna ya da bugüne kadar yaşamış olduğunuz sorunun bu olduğuna inanmıyorum.

Bunun sizin için şaşırtıcı bir bilgi olduğunu biliyorum. Buraya pek çok test sonucu ekledim; size ikinci (hatta üçüncü) bir görüş almanızı öneririm.

Benim bulgularımı doğrulamak için annenizden başka bir doktor bulmanız gerektiğine inanıyorum. Doktorlar kesinlikle aile bireylerine bakmamalıdır.

Tıbbi görüşüm odur ki sizin geçtiğimiz ay Hawaii’de yaşadığınız şey, viral enfeksiyonla tetiklenmiş olan bir miyokardit vakasıydı. Bağışıklık sisteminizde bugüne kadarki yaşayış ve yetiştirilme biçiminizden kaynaklandığını tahmin ettiğim ciddi bir zayıflık olduğuna inanıyorum.

Lütfen bir sorunuz olursa benimle irtibata geçmeye çekinmeyin. İyi şanslar.

Saygılarımla,
Dr. Melissa Francis

KORUMA

E-POSTAYI, HARFLERİ KELİMELE, kelimeleri de anlayabileceğim cümleler oluşturuncaya kadar altı kez okudum ama o zaman bile kelimelerin tümü bir araya geldiğinde ne anlama geldiğini algılayamadım. Ekteki laboratuvar test sonuçlarına baktım. Bütün değerlerim gayet net bir şekilde ortalamanın içindeydi. Ne çok yüksek ne çok düşüklerdi.

Elbette bir hata vardı. *Elbette* bu doğru değildi. Dr. Francis benim bilgilerimi bir başkasınıninkiyle karıştırmıştı. Başka bir Madeline Whittier daha vardı. Francis deneyimsiz bir doktordu. Dünya çok acımasızdı.

Düşündüklerimin doğruluğuna inanıyordum ama yine de... E-postanın, laboratuvar testlerinin ve her şeyin çıktısını aldım. Ağır çekim hareket etmiyordum. Zaman hızlanmamış ya da yavaşlamamıştı.

Bilgisayar çıktısındaki kelimeler ekrandakilerden farklı değildi ama daha ağır, daha önemliymiş gibi bir his yaratıyorlardı. Yine de bu doğru olamazdı. Doğru olması mümkün değildi.

Bir saat boyunca her testi google'layıp ne anlama geldiklerini anlamaya çalıştım. Tabii ki internet bana bu sonuçların doğru olup olmadığını söyleyemezdi, tamamen sağlıklı, tamamen normal bir kız olup olmadığını söyleyemezdi.

Hem ben biliyordum. Burada bir hata vardı, *biliyordum*. Yine de ayaklarım beni alt kata indirip yemek odasından geçirerek annemin çalışma odasına götürdü. Orada değildi, oturma odasında da yoktu. Yatak odasına doğru ilerledim ve ellerim titreyerek yavaşça kapıyı çaldım. Cevap vermedi. Su sesi geliyordu. Muhtemelen banyodaydı, yatmaya hazırlanıyordu. Bu sefer daha kuvvetli şekilde tekrar kapıya vurdum.

Kapının kolunu çevirirken, “Anne,” diye seslendim.

Ben içeri girerken o da tam banyodan çıkmış ışığı yakıyordu.

Beni görünce avurtları çökmüş yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. Ufalımsız yüzünde elmacık kemikleri daha büyük ve keskin görünüyordu. Sayemde gözaltlarında oluşmuş olan morluklar artık hiç geçmeyecekmiş gibiydi. Yüzünde hiç makyaj yoktu, saçları da gevşek bir şekilde omuzlarına düşmüştü. İnce bedenini örten siyah ipek pijama üzerinden sarkıyordu.

“Selam, tatlım,” dedi. “Pijama partisine mi geldin?” Yüzünde o kadar umutlu bir ifade vardı ki evet demek istedim.

Öne doğru ilerleyip elimdeki sayfaları sallayarak, “Bu, Maui’deki bir doktordan geliyor,” dedim. İsmi biliyor olmama rağmen başımı eğip kağıttan okudum. “Dr. Melissa Francis. Onunla tanışmış mıydın?”

Eğer o kadar dikkatli bakıyor olmasam fark etmeyebilirdim ama o an annemin donup kaldığını gördüm. “Maui’de bir sürü doktorla tanıştım, Madeline.” Sesi gergindi.

“Anne, üzgünüm...”

Elini kaldırıp beni susturdu.

“Nedir bu, Madeline?”

Bir adım daha yaklaştım. “Bu mektup. O, Dr. Francis, benim hasta olmadığımı düşünüyor.”

Bana, sanki hiçbir şey dememişim gibi baktı. O kadar uzun süre konuşmadan durdu ki gerçekten bir şey söylememiş olduğumdan şüphe duymaya başladım.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Bende AKİY olduğunu düşünmediğini söylüyor. Hiçbir zaman olmadığını.”

Yatağın kenarına ilişti. “Ah, hayır. Beni görmeye gelmenin sebebi bu mu?”

Yumuşak, merhamet dolu bir sesle konuşuyordu. “Seni umutlandırırdı, değil mi?”

Gidip yanına oturmamı işaret etti. Mektubu elimden alıp beni kucakladı. “Üzgünüm ama bu doğru değil,” dedi.

Kollarının arasına sığındım. Annem haklıydı. Doktor Francis beni boş yere umutlandırmıştı. Annemin kolları çok iyi hissettiriyordu. Sıcak, korunmalı ve güvende hissediyordum.

Saçlarımı okşadı. “Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu çok sorumsuzca bir hareket.”

Omzuna dayalı başımı kaldırmadan, “Önemli değil,” dedim. “Bir yanlışlık olduğunu biliyordum. Öyle umuda falan da kapılmadım.”

Gözlerime bakabilmek için beni biraz kendinden uzaklaştırıp, “Tabii ki yanlışlık var,” dedi.

Gözleri yaşla doldu ve beni tekrar kollarının arasına aldı. “AKİY çok nadir görülen ve son derece komplike bir hastalıktır, tatlım. Herkesin anlayabileceği bir şey değil. Bir sürü farklı

çeşidi var ve her insanın verdiği tepki az da olsa farklılık gösterebilir.”

Tekrar geri çekilip, dinleyip anladığıma emin olmak için gözlerime baktı. Konuşması yavaşlayıp ses tonu anlayışlı doktor tonuna dönüştü. “Bunu sen kendin de gördün, değil mi? Kısa bir süre için iyiydin ama sonrasında bir acil serviste neredeyse ölüyordun. Bağışıklık sistemlerinin anlaşılması kolay değildir.”

Kaşlarını çatıp elindeki sayfalara baktı. “Ayrıca bu Dr. Francis senin bütün hastalık geçmişini bilmiyor. Sadece küçük bir parçasını görüyor. Bunca zaman boyunca senin yanında değildi.”

Kaşları biraz daha çatıldı. Bu yanlışlık annemi beni olduğundan daha çok üzmüştü.

“Anne, önemli değil,” dedim. “Yazdıklarına gerçekten inanmamıştım zaten.”

Beni duyduğunu sanmıyordum. “Seni korumak zorundaydım,” dedi.

“Biliyorum, anne.” Bu konuda artık gerçekten konuşmak istemiyordum. Tekrar kollarının arasına girdim.

Saçlarıma doğru, “Seni korumak zorundaydım,” dedi.

İşte bu son “seni korumak zorundaydım” içimde bir yerin sessizleşmesine sebep oldu.

Sesinde beklemediğim ve açıklayamadığım bir tereddüt vardı.

Çekilip yüzüne bakmak istedim ama o kadar sıkı sarılmıştı ki ayrılamadım.

Biraz daha sert çekerek, “Anne,” dedim.

Sonunda beni bırakıp boşta kalan eliyle yüzümü okşadı.

Kaşlarımı çatıp yüzüne baktım. Elindeki sayfaları kastederek, “Şunları alabilir miyim?” diye sordum.

Aşağı baktı, elindekilerin oraya nasıl geldiği hakkında kafası karışmış gibi görünüyordu. “Bunlara ihtiyacın yok,” dedi ama yine de geri verdi.

Yatağa hafifçe vurarak tekrar, “Pijama partisi verelim ister misin?” diye sordu. “Benimle kalırsan kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Ama ben öyle hissedeceğimden pek emin değildim.

MADELINE'İN SÖZLÜĞÜ

şüp•he *isim. 1.* İnanmadığın,
inanamadığın, inanmayacağın
gerçek: *Annesine karşı duyduğu
şüphe onu bütün gece uyutmadı. /
İçinde, dünyanın ona güldüğüne
dair filizlenen bir şüphe vardı.*
(2015, Whittier)

KİMLİK

CARLA İÇERİ GİRER GİRMEZ soluğu yanında alıp mektubu gösterdim. Mektubu okurken her cümlede gözleri biraz daha açıldı.

Kolumu yakalayıp, “Nereden buldun bunu?” diye sordu.

“Okumaya devam et,” dedim. Tablolar ve ölçümler, ona bana olduğundan daha fazla şey ifade edecekti.

Carla’nın yüzüne bakıp dünyamda neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum.

Tıpkı annem gibi, Carla da mektubu bir kenara atar diye bekliyordum ama onun tepkisi... farklıydı.

“Bunu annene gösterdin mi?”

Hiçbir şey demeden başımı salladım.

“Ne dedi?”

“Bunun doğru olmadığını.” Fısıldayarak konuşuyordum; kendi sesimden saklanıyordum.

Uzun bir süre yüzüme baktı.

“Bunu anlamamız lazım,” dedi.

“Neyi anlamamız?”

“Doğru olup olmadığını.”

“Nasıl doğru olabilir? O zaman bu...”

“Şşş, şşş. Henüz hiçbir şey bilmiyoruz.”

Hiçbir şey bilmiyor muyduk? Tabii ki biliyorduk. Hasta olduğumu biliyorduk. Ölüm korkusuyla evden dışarı çıkamadığımı biliyorduk. Bunu hep biliyordum. Ben buydum.

“Neler oluyor?” diye ısrar ettim. “Benden ne saklıyorsun?”

“Hayır, hayır. Bir şey saklamıyorum.”

“Bu ne demek?”

İç çekti; uzun, derin ve bitkin bir iç çekti. “Yemin ederim bir şey bilmiyorum. Ama şüphelendiğim zamanlar oluyor.”

“Ne şüphesi?”

“Bazen annenin pek de sağlıklı olmadığını düşünüyorum. Belki de babana ve kardeşine olanları hiçbir zaman tam olarak atlatamadı.”

Odadaki oksijen başka bir şeyle, ince ve solunması imkânsız bir şeyle yer değiştirdi. Zaman bu sefer yavaşladı ve bir çeşit tünel görüşüne geçtim.

Duvarlar yaklaşıyor, Carla benden gittikçe uzaklaşıp çok uzun bir koridorun sonundaki küçük bir figüre dönüşüyordu. Tünel görüşü vertigoya dönüştü. Önce dengemi kaybettim, sonra midem bulandı.

Banyoya koşup lavabonun içine doğru öğürdüm. Yüzüme su çarparken Carla yanıma geldi.

Elini sırtıma koydu ve ben o elin ağırlığının altında gittikçe battım. Hayaliydim. Tekrar Olly’nin gördüğü o hayalet kızdım. Ellerimi lavabonun porselenine bastırdım. Gözlerimi kaldırıp aynaya bakamıyordum çünkü bana aynadan bakacak olan kızı tanı mıyordum.

“Kesin olarak bilmem lazım,” diye hırladım; başka birinin sesini kullanarak.

“Bana bir gün ver,” dedi ve beni kucaklamak için hamle yaptı ama müsaade etmedim. Teselli edilmek ya da korunma altına alınmak istemiyordum.

Sadece gerçeği istiyordum.

HAYATIN KANITI

TEK YAPMAM GEREKEN zihnimi susturup, vücudumu gevşetip uyumaktı. Ama ne yaparsam yapayım uyuyamıyordum. Beynim tanımadığım bir oda gibiydi ve her yerde tuzak kapıları vardı. Carla'nın sesi kafamda dönüp duruyordu. *Belki de babana ve kardeşine olanları hiçbir zaman tam olarak atlatamadı. Bu ne anlama geliyordu?* Saate baktım. 01:00. Carla'nın gelmesine daha yedi saat vardı. Bazı kan testleri yapıp bulduğum bir AKİY uzmanına gönderecektik. Yedi saat. Gözlerimi kapattım. Sonra tekrar açtım. 01:01.

Cevapların bana gelmesini bekleyemiyordum. Kendim bulmalıyım.

Annemin çalışma odasına doğru koşmak yerine yürüyerek gitmek için insanüstü bir çaba sarf ettim. Uyuduğuna emin dim ama yine de uyanması riskini göze alamazdım. Kapı koluna yapıştım ve kapının kilitli olacağını ve benim beklemek zorunda kalacağımı ama bekleyecek durumda olmadığımı düşündüğüm korkunç bir an geçirdim. Ama kol döndü ve oda sanki bunu bekliyormuş, gelmemi ümit ediyormuş gibi beni içeri aldı.

Çalışma odası son derece normal görünüyordu; ne çok toplu ne çok dağınıktı. Hasta bir beyne dair gözle görünür bir işaret

yoktu. Duvarın her santimini kaplayan delice, karmakarışık, kaotik yazılar da yoktu.

Odanın ortasındaki büyük masaya doğru ilerledim ve çekmecesinden başladım. Ellerim titriyordu; öyle hafif bir şekilde de değil, sadece benim hissettiğim bir deprem gibi sarsılarak titriyordu.

Annem bilgi kaydı konusunda çok özenli ve ölçüsüzdü. Her şeyi saklamıştı; sadece bir tomar dosyaya bakmak bile bir saat-ten fazla vaktimi aldı. Dosyalar, büyük ve küçük alışverişlerin makbuzları, kira sözleşmeleri, vergi dokümanları, garanti belgeleri ve kullanım kitapçıklarıyla doluydu. Sinema bileti kochanlarını bile saklamıştı.

Nihayet, gerilere doğru, aradığım şeyi buldum: üzerinde *Madeline* yazan bir etiket olan kalın, kırmızı bir klasör. Dikkatlice yerinden çıkarıp yere oturdum.

Hayatımın kaydı hamilelikle başlıyordu. Doğum öncesi vitamin önerileri, sonogramlar ve bütün doktor muayenelerinin fotokopilerini buldum. Elle yazılmış ve üzerinde biri kız biri erkek için iki işaret kutucuğu olan bir dizin kartı vardı. Kızın yanındaki kutucuk işaretlenmişti. Doğum kağıdım da buradaydı.

Belgeleri incelerken sağlıksız bir bebek olduğumu anlamam uzun sürmedi. Daha dört aylık olmadan ciltte döküntüler, alerji, egzama, soğuk algınlığı, ateş ve iki kulak enfeksiyonu için gidilmiş olan doktor muayene kağıtları buldum. Emzirme ve bebek uyku düzeniyle ilgili gidilmiş olan danışmanların makbuzlarını buldum.

Babam ve kardeşimin ölümünden sadece bir ay sonra, yaklaşık altı aylıkken, Respiratuar Sinsityal Virüs (RSV) tanısıyla

hastaneye yatırılmıştım. Bunun ne olduğunu bilmiyordum, google'da araştırmak üzere kafama not ettim. Beni üç gün boyunca hastanede tutacak kadar ciddi bir şeydi.

Sonra annemin benimle ilgili tuttuğu kayıtlar daha az özenli olmaya başladı. RSV ile ilgili bir web sayfası çıktısı buldum. RSV'nin bağışıklık sistemi zayıf olan hastalarda daha ciddi seyrettiğini yazan bir bölüm yuvarlak içine alınmıştı. Bir tıp dergisinde AKİY üzerine olan bir makalenin ilk sayfasının fotokopisini buldum. Annem kenar boşluklarına kargacık burgacık, okunaksız bir şeyler yazmıştı. Sonra bir de bir alerji uzmanı muayenesi vardı, ardından da üç ayrı immünolog muayenesi. Hepsindeki sonuç aynıydı: Hiçbir hastalık bulunamamıştır.

Ve hepsi bu kadardı.

Bir şeyler daha bulabilmek için çekmecelerin altını üstüne getirdim. Hepsi bu kadar olamazdı; bu çok saçmaydı. Test sonuçları neredeydi? Dördüncü bir immünolog olmalıydı, değil mi? Teşhis neredeydi? Konsültasyonlar ve ikinci görüşler neredeydi? Başka bir kalın kırmızı klasör daha olmalıydı. Dosyaları üçüncü kez didik didik ettim. Sonra dördüncü kez. Diğer dosyaları da yere döküp alt üst ettim. Masasındaki kağıtların aralarına baktım. İşaretlenmiş bölümler var mı diye tıp dergilerinin sayfalarını karıştırdım.

Kitaplığına yöneldiğimde nefes alıp verişim daha da hızlanmıştı. Kitapları devirip sırtlarından tutarak salladım; birinin içinden bir şeyler düşmesini istiyordum. Unutulmuş bir laboratuvar sonucu, kesin bir tanı kağıdı gibi. Hiçbir şey bulamadım.

Ama hiçbir şey bir delil değildi.

Belki de kanıt başka bir yerdeydi. Şifresini bir denemede doğru tahmin ettim: Madeline. İki saat boyunca bilgisayarındaki her belgeyi inceledim. İnternet tarayıcısı geçmişine baktım. Çöp kutusunu kontrol ettim.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

Yaşadığım hayatın kanıtı neredeydi?

Odanın ortasında yavaşça döndüm. Gözlerimin gördüklerine inanamıyordum. Görmediğim şeylere inanamıyordum. Nasıl hiçbir şey olmazdı? Sanki hastalığım hiç yoktan var edilmiş gibiydi.

Bu doğru değildi. Doğru olamazdı.

Hasta olmayabilir miydim gerçekten? Zihnim bu düşünceyi kabul etmeye korkuyordu.

Belki yatak odasında başka kayıtlar vardı? Bunu niye daha önce düşünememiştim? 05:23. Uyanmasını bekleyebilir miydim? Hayır.

Tam kapıya doğru giderken kapı açıldı.

Sesinde belirgin bir rahatlamaıyla, “İşte buradasın,” dedi. “Telaşlandım. Odanda değildin.” Odaya girip etraftaki karışıklığı fark ettiğinde gözleri büyüdü. “Deprem mi oldu?” diye sordu. Nihayet bu dağınıklığın insan yapımı olduğunu fark etti. Allak bullak bir yüzle bana dönüp, “Tatlım, neler oluyor?” diye sordu.

“Ben hasta mıyım?” diye sordum. Kalbim boğazımda atıyordu.

“Ne dedin?”

“Ben hasta mıyım?” Sesim bu sefer daha yüksek çıktı.

Yavaş yavaş yüzüne yerleşmekte olan kızgınlık yerini endişeye bıraktı. “Hasta mı hissediyorsun?”

Dokunmak için bana doğru uzattığı elini ittim.

Suratındaki acı ifadesi bana kendimi kötü hissettirecek gibi oldu ama bu hissi hemen bastırdım. “Hayır, kastettiğim bu değil. Bende AKİY var mı?”

Endişeli hali bıkkınlığa ve biraz da acımaya dönüştü. “Hâlâ şu mektup meselesi mi?”

“Evet,” dedim. “Bir de Carla’nın söyledikleri. Senin iyi olmayabileceğini söyledi.”

“Bu ne demek şimdi?”

Onu tam olarak neyle suçluyordum? “Bütün belgeler nerede?” diye ısrarla sordum.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Madeline Whittier, sen neden bahsediyorsun?”

“Sende her şeyin kaydı var ama AKİY’le ilgili tek bir şey bile yok. Neden hiçbir şey bulamıyorum?” Kırmızı klasörü yerden alıp burnunun dibine soktum. “AKİY haricinde her şey burada.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu. “Tabii ki bunun içinde.”

Ondan nasıl bir cevap bekliyordum bilmiyordum ama bu değildi. AKİY kayıtlarının da burada olduğuna gerçekten inanmıyordum.

Klasöre yapışıp sanki kendisinin bir parçası yapmaya çalışır gibi göğsüne bastırdı. “Dikkatlice baktın mı? Ben her şeyi saklarım.”

Masasına doğru gidip yer açtı. Dosyaları incelemesini, tekrar sıraya dizmesini ve düzeltilmeye ihtiyacı olmayan sayfaları eliyle düzeltişini izledim.

Bir süre sonra kafasını kaldırıp bana baktı. “Sen mi aldın? Buradaydılar, biliyorum.” Şaşkınlıktan ve korkudan kısılmış bir sesle konuşuyordu.

Ve işte o anda emin oldum.

Ben hasta değildim, hiçbir zaman olmamıştım.

DIŞARISI

ÇALIŞMA ODASINDAN KOŞARAK çıktım. Koridor önümde uzanıyordu, sanki sonsuzdu. Hava hücresindeydim, kıpırtısızdı. Dışarıdaydım, nefesim sessizdi.

Kalbim atmıyordu sanki.

Tamamen boş olan midemdeki her şeyi kustum. Safra asidi genzimi yaktı.

Ağlıyordum ve sabah soğuğu yüzüme düşen gözyaşlarımı kurutuyordu.

Gülüyordum ve soğuk ciğerlerime doluyordu.

Hasta değildim. Hiçbir zaman olmamıştım.

Son yirmi dört saattir kontrol altında tuttuğum bütün duygular su yüzüne çıktı. Umut ve umutsuzluk, beklenti ve kabul edememe, sevinç ve öfke. Bir duyguyu ve onun tam zıttını aynı anda hissetmek nasıl mümkün oluyordu? Göğsümde bir can yeleği, bacağıma bağlı bir çapayla siyah bir okyanusta debeleliyordum.

Annem peşimden geldi. Yüzü bir korku enkazı gibiydi. “Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? İçeri girmelisin.”

Etraftaki her şey silindi, sadece onu görüyordum. “Neden, anne? Neden içeri girmeliyim?”

“Çünkü hastasın. Dışarıda sana kötü şeyler olabilir.”

Uzanıp beni kendine çekmeye çalıştı ama hemen geri çekilip elinden kurtuldum.

“Hayır. İçeri girmiyorum.”

“Lütfen,” diye yalvardı. “Seni de kaybedemem. Bunca şeyden sonra olmaz.”

Gözleri üzerimdeydi ama beni görmediğine adım gibi emindim.

“Onları kaybettim. Babanı kaybettim, kardeşini kaybettim. Seni de kaybedemezdim. Bunu yapamazdım.”

Yüzü bir anda çöktü, darmadağın olmuştu. Yüzünü bir arada tutan yapı her neyse, ani ve katastrofik bir yıkım yaşıyordu.

Paramparça bir haldeydi. Uzun zamandır öyleydi. Carla haklıydı. Babamın ve kardeşimin ölümlerini hiçbir zaman atlatamamıştı.

Bir şeyler söyledim. Ne bilmiyorum ama o konuşmaya devam etti.

“Baban ve kardeşin öldükten hemen sonra sen çok ama çok hastalandın. Nefes alışların düzenli değildi, ben de seni acil servise götürdüm. Üç gün boyunca orada kalmamız gerekti. Sorunun ne olduğunu bulamıyorlardı. Alerji olabileceğini söylüyorlardı. Bana uzak durulması gerekenlerin bir listesini verdiler ama ben daha başka, daha ciddi bir rahatsızlığının olduğunu biliyordum.”

Başını salladı. “Sorun çok daha ciddiydi. Seni *korumak* zorundaydım. Dışarıda başına her türlü şey gelebilir.”

Etrafına baktı.

“Burada sana her şey olabilir. Bu dünyada.”

Bu haline merhamet duymam gerekirdi. Ama hissettiğim bu değildi. İçimden bir öfke yükseliyor ve başka hiçbir duyguya yer bırakmıyordu.

“Ben hasta değilim,” diye haykırdım. “Hiçbir zaman hasta değildim. Hasta olan sensin.” Yüzünün önündeki havaya bir yumruk savurdum. Karşımda büzülüp kalışını ve yok oluşunu seyrediyordum.

“İçeri gel,” diye fısıldadı. “Ben seni korurum. Benimle kal. Senden başka kimsem yok.”

Acısı sonsuzdu. Damlalar halinde akıp her yeri sarıyordu.

Acısı ölü bir denizdi.

Benim yüzümden acı çekiyordu ama ben artık buna dayanamıyordum.

PERİ MASALLARI

BİR ZAMANLAR, BÜTÜN hayatı yalan olan bir kız vardı.

BOŞLUK

İŞİLTİLER İÇİNDE VAR olabilen dünya tekrar sönüp yok olabilir.

BAŞLANGIÇLAR VE SONLAR

DÖRT GÜN GEÇTİ. Yemek yiyordum. Ödev yapıyordum. Hiç kitap okumuyordum. Annem sersem gibiydi, etrafta dolaşıyordu. Neler olduğunu anladığını sanmıyorum. Kefaretini ödemesi gereken bir şey olduğunun farkında gibi görünüyordu ama bunun tam olarak ne olduğundan emin olamıyordu. Bazen benimle konuşmaya çalışıyordu ama ben pas vermiyordum. Yüzüne bile zor bakıyordum.

Gerçeği anladığım gecenin sabahında, Carla kan örneklerimi alıp AKİY uzmanı Dr. Chase'e götürdü. Şimdi doktorun muayenehanesinde sıramızın gelmesini bekliyorduk. Ve ne söyleyeceğini bilmeme rağmen, durumun tıbbi olarak teyit edilecek olmasından deli gibi korkuyordum.

Hasta değilsem kim olacaktım ben?

Bir hemşire adımı söyledi, Carla'dan bekleme odasında kalmasını istedim. Her nedense haberi yalnız duymak istiyordum.

İçeri girdiğimde Dr. Chase ayağa kalktı. Tıpkı internetteki fotoğraflarındaki gibi görünüyordu. Kırlaşmaya başlamış saçları ve parlak siyah gözleriyle orta yaşlı bir adamdı.

Anlayış ve merak karışımı bir ifadeyle bana bakıyordu.

Oturmamı işaret etti ve kendi oturmadan önce benim oturmamı bekledi.

“Durumunuz,” diye başladı ve sonra sustu.

Gergindi.

“Sorun değil,” dedim. “Biliyorum zaten.”

Masasındaki bir dosyayı açtı ve sonuçlar karşısında hâlâ şaşkınmış gibi kafasını salladı. “Sonuçları tekrar tekrar inceledim. Kesin olarak emin olmak için meslektaşlarıma kontrol ettirdim. Siz hasta değilsiniz, Bayan Whittier.”

Durdu ve benim bir tepki vermemi bekledi.

Başımı iki yana salladım. Tekrar, “Bunu zaten biliyorum,” dedim.

“Carla—Hemşire Flores—bana geçmişinizle ilgili bilgi verdi.” Ardından söyleyeceği şeyi geciktirmek için önündeki bir iki sayfaya daha dikkatlice göz gezdirdi. “Annenizin bir doktor olarak bunu biliyor olması gerekirdi. Evet, AKİY çok ender görülen bir hastalıktır ve pek çok farklı formu vardır ama sizde bu hastalığın hiç ama hiçbir belirtisi yok. Anneniz biraz araştırma, birkaç test yapsa bunu bilirdi.”

Oda kayıp gitti ve ben kendimi bir anda hiçbir yere çıkmayan açık kapılarla dolu dümdüz bembeyaz bir hiçliğin ortasında buldum.

Bedenime geri döndüğümde doktorun beklentili gözlerle bana baktığını gördüm.

“Affedersiniz, bir şey mi söylediniz?”

“Evet. Bana soracaklarınız olmalı.”

“Neden Hawaî’de hastalandım?”

“İnsanlar hastalanır, Madeline. Normal sağlıklı insanlar da her zaman hastalanabilir.”

“Ama benim kalbim durdu.”

“Evet. Miyokarditten şüpheleniyorum. Hawaii'deki uzman doktorla da konuştum. O da aynı şeyden şüphelenmiş. Muhtemelen geçmişinde bir yerlerde kalbinin zayıflamasına yol açan bir viral enfeksiyon geçirmişsin. Hawaii'deyken göğüs ağrısı ya da nefes darlığı gibi şeyler yaşadın mı?”

Bilerek görmezden geldiğim kalbimdeki sıkışmayı hatırlayıp yavaşça, “Evet,” dedim.

“Evet, yüksek ihtimal miyokardit.”

Soracak başka sorum yoktu, en azından ona soracak sorum yoktu. Ayağa kalktım. “Pekâlâ, çok teşekkür ederim, Dr. Chase.”

O da ayağa kalktı. Telaşlı ve biraz öncekinden daha gergin görünüyordu. “Gitmeden önce, bir şey daha var.”

Tekrar oturdum. “Yetiştirilmenizdeki bu koşullar sebebiyle bağışıklık sisteminizin ne durumda olduğunu bilemiyoruz.”

“Bu ne demek?”

“Tam gelişmemiş olabileceğini düşünüyoruz; tıpkı bir bebek gibi.”

“Bebek mi?”

“Bağışıklık sisteminiz yaşam içindeki yaygın virüslere ve bakteriyel enfeksiyonlara maruz kalmamış. Bu enfeksiyonlarla savaşma deneyimi kazanacak vakti olmamış. Güçlenmeye vakti olmamış.”

“Yani hâlâ hasta mıyım?”

Sandalyesinin arkasına yaslandı. “Buna verecek net bir cevabım yok. Alışılmadık bir durum içindeyiz. Daha önce hiç böyle bir vakayla karşılaşmamıştım. Bu, sağlıklı bağışıklık sistemi olan insanlardan daha sık hastalanacaksınız anlamına

gelebilir. Ya da bir sebeple hastalandığınızda çok ağır geçireceksiniz demek olabilir.”

“Nasıl bileceğim?”

“Bunu bilmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum. Dikkatli olmanızı öneririm.”

Haftalık ziyaretleri programladık. Bana dünyayı tanımakta acele etmemem gerektiğini söyledi. Büyük kalabalıklar yok, bilmediğin yiyecekler yok, yorucu fiziksel aktivite yok.

Ben odadan çıkarken, “Dünya bir yere gitmiyor,” dedi.

ÖLÜMÜNDEN SONRA

BUNDAN SONRAKİ BİRKAÇ günü daha fazla bilgi edinmeye çalışarak geçirdim; bana ve anneme neler olduğunu açıklayabilecek herhangi bir şey. Annemin düşüncelerini okunaklı bir yazıyla kaleme aldığı bir günlük istiyordum. Deliliğinin net bir izahını istiyordum ki hem onun hem de kendi durumumun izini sürebileyim. Detaylar ve açıklamalar istiyordum. Her şeyin sebebini bilmek istiyordum. Neler olduğunu bilmek istiyordum ama bunun cevabını annem veremezdi. Bunu yapamayacak kadar bitik durumdaydı. Zaten yapabilseydi ne olacaktı? Bir şey fark eder miydi? Onu *anlar mıydım*? Onu, bütün hayatımı ellerimden almaya kadar götüren kederin ve korkunun derinliğini anlar mıydım?

Dr. Chase, annemin bir terapist ihtiyacı olduğunu düşündüğünü söyledi.

Bana neler olduğunu anlatabilecek duruma gelmesinin, tabii eğer bir gün anlatırsa, uzun zaman alabileceğini düşünüyor. Babamın ve kardeşimin ölümünden sonra bir çeşit buhran geçirdiğini tahmin ediyor.

Carla evi terk etmemem için bütün gücüyle beni ikna etmeye çalıştı. Sadece annem için değil, benim için de. Sağlık durumum hâlâ belirsizdi.

Olly'ye e-posta göndermeyi düşündüm ama o kadar uzun zaman geçti ki. Ona yalan söyledim. Muhtemelen hayatına devam ediyordu. Muhtemelen bir başkasını bulmuştu. Daha fazla kalp kırıklığını kaldırabileceğimden emin değildim.

Zaten yazsam da ne söyleyebilirdim ki? Neredeyse hasta olmadığımı mı?

En sonunda Carla beni annemle kalmaya ikna etti. Bana bundan daha iyi bir insan olduğumu söyledi. Ben o kadar emin değildim. Gerçeği bulmadan önce olduğum kişi her kimse o artık yoktu; ölmüştü.

MİLATTAN BİR HAFTA SONRA

DR. CHASE'E HAFTALIK ziyaretlerimin ilkinini gerçekleştirdim.
Dikkatli olmamı istedi.

Yatak odamın kapısına kilit taktım.

MİLATTAN İKİ HAFTA SONRA

Email

MESAJ YAZ

GELEN
GÖNDERİLEN
TASLAK (4)
ÇÖP KUTUSU
DAHA FAZLA▼

1-4

☐	Madeline, Olly (TASLAK)	üzgünüm, seni özledim	19 Ocak
☐	Madeline, Olly (TASLAK)	Nasılsın?	20 Ocak
☐	Madeline, Olly (TASLAK)	bomba haber	21 Ocak
☐	Madeline, Olly (TASLAK)	annem	22 Ocak

MİLATTAN ÜÇ HAFTA SONRA

ANNEM, ODAMA GİRMEYE çalıştı ama kapı kilitliydi, ben de içerdeydim.

Gitti.

Olly'ye göndermediğim e-postalar yazmaya devam ettim.

Dr. Chase dikkatli olmam konusunda beni uyarmaya devam ediyor.

MİLATTAN DÖRT HAFTA SONRA

ODAMDAKİ HER DUVARI farklı bir renge boyadım. Pencerenin yanındaki açık uçuk sarı. Parlak çivit mavisi bir duvara yaslanmış duran kütüphane günbatımı kızılı. Yatak başımın olduğu duvar eflatun ve son duvar da kara tahta boyasıyla boyanmış siyah.

Annem kapımı çaldı ama duymamış gibi yaptım.

Gitti.

MİLATTAN BEŞ HAFTA SONRA

CAMLI ODA İÇİN GERÇEK bitkiler sipariş ettim. Hava filtrelerini devre dışı bırakıp pencereleri açtım. Beş japon balığı alıp beşine de Olly adını verdim ve hepsini süs havuzuna saldıım.

MİLATTAN ALTI HAFTA SONRA

DR. CHASE, LİSEYE KAYIT yaptıрма girişimi için henüz çok erken olduğu konusunda ısrar etti. Bir sürü hastalığı olan bir sürü çocuk. Carla ve ben öğretmenlerimden bazılarının, sağlıklı olmaları şartıyla, ders için eve gelmelerine doktoru ikna ettik. Çok gönüllü değildi ama yine de kabul etti.

MADELINE'İN ANNESİ

Aile Psikiyatri Servisi

33 Bluff Cad. Santa Monica, CA

Margaret Stevenson
Md., ABPN

23.02.15 16:19

Dosyalama 26.02.15 20:30

Sf 1 / 1

HASTA

Pauline Whittier (K 51)

ÖZET

Hasta, sonunda kocasının ve oğlunun öldüğü geceyi anlatabildi. Olayı hâlâ şimdiki zaman gibi anlatıyor. Üzerinde çalışmamız gereken bir vaka olduğu aşikâr.

DEŞİFRE METNİ

Polislerin gergin olduklarında silahlarına dokunduklarını biliyor muydunuz? Bu bir tik. Ben bunu acil servisteyken, çete üyeleri ya da hırsızları getirdiklerinde fark ettim. Sanırım silahlarına dokunmak onları sakinleştiriyor. Polislerden ikisi şeyden sonra, olay olduktan sonra, eve geldiler. Bir erkek, bir kadın. Bunu bilerek mi yapıyorlar? Bir erkek. Bir kadın. Sadece kadın polis konuşuyordu ve o sırada devamlı silahına dokunuyordu. Bana hanımefendi diye hitap ediyordu. Galiba benden, kendisi dile getirmek zorunda kalmasını diye vereceği haberi tahmin etmemi istiyordu. Ben doktorum. Kötü haber vermeye alışığım ama o değildi. Durmadan konuştu. Bana olanları anlattı ama ben artık orada değildim. Maddy'yle birlikte çocuk odasındaydım. Maddy'nin karnını ovuyordum. Yine hastaydı. Kulak enfeksiyonu. İshal. Bronşit. Kadın polis konuşmaya devam ediyordu, bense sadece durmasını istiyordum. Her şeyin durmasını istiyordum. Artık ağlayan bebek yok, hastalık yok, hastane yok, ölüm yok. Sadece bir kereliğine, her şey dursa, bir dursa.

FD: EM

ALGERNON'A ÇİÇEKLER

BİR HAFTA SONRA Carla'yla beraber Bay Waterman'ın evden ayrılırken çimenlikten geçip arabasına doğru gidişini seyrediyorduk. Gitmeden önce Bay Waterman'e sarılmıştım. Çok şaşırılmış ama bir şey sormamıştı; sanki son derece normalmiş gibi o da bana sarılmıştı.

Bay Waterman gittikten sonra, birkaç dakika daha dışarıda durdum, Carla da benimle bekliyordu.

Zaten kırık kalbimi fazla incitmeden kırmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

“Evet,” diye başladı.

Ne söyleyeceğini biliyordum. Gün boyunca kendini bunu söylemeye hazırlıyordu. “Lütfen beni bırakma, Carla. Sana hâlâ ihtiyacım var.”

Bana bakıyordu ama ben ona bakmaya dayanamadım.

Söylediğime karşı gelecek bir şey demedi, sadece elimi avucuna aldı.

“Eğer benim burada olmama sahiden, cidden ihtiyacın varsa, kalırım.” Parmaklarımı sıktı. “Ama bana ihtiyacın yok.”

“Sana hep ihtiyacım olacak.” Akmak üzere olan gözyaşlarımı durdurmaya çalışmadım.

Yumuşak bir sesle, “Ama eskiden olduğu gibi değil,” dedi.

Elbette haklıydı. Burada benimle sekiz saat boyunca kalmasına ihtiyacım yoktu. Sürekli bakıma ihtiyacım yoktu. Ama onsuz ne yapacaktım?

Gözyaşlarım kocaman hıçkırıklara dönüştü. Carla beni kollarına aldı ve gözyaşlarımın sonuna gelene kadar ağlamama müsaade etti.

“Ne yapacaksın?”

Ellerinin kenarıyla yüzümü sildi. “Tekrar hastanede çalışmaya başlayabilirim.”

“Anneme söyledin mi?”

“Bu sabah.”

“Ne dedi?”

“Seninle ilgilendiğim için teşekkür etti.”

Kaşlarımın çatılışını saklamaya çalışmadım.

Carla çenemden tuttu. “Onu ne zaman affedeceksin?”

“Yaptığı şeyin affedilir bir yanı yok.”

“O hastaydı, tatlım. Hâlâ hasta.”

Başımı sağa sola salladım. “Bütün hayatımı benden çaldı.” Şu an bile, kaybettiğim bütün o yılları düşünmek bana kendimi kocaman bir uçurumun kenarındaymışım gibi hissettiriyordu; sanki her an düşebilir ve bir daha asla geri çıkamayabilirmişim gibi.

Carla’nın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. “Bütün hayatını değil,” dedi. “Daha önünde upuzun yıllar var.”

İçeri girdik. Son kez eşyalarını toplarken, ben de arkasından onu takip ediyordum.

“*Algernon’a Çiçekler*’i okudun mu?” diye sordum.

“Evet.”

“Sevdi mi?”

“Hayır. Benim tarzım bir kitap değil. İçinde yeterince umut yok.”

“Seni ağlattı, değil mi?”

Önce başını hayır anlamında salladı ama sonra itiraf etti,
“Pekâlâ, evet, hem de bebek gibi.”

İkimiz de güldük.

HEDİYE

BİR HAFTA SONRA annem kapımı çaldı. Kanepede olduğum yerde kaldım. Bir kez daha, bu sefer daha ısrarlı bir şekilde çaldı ve kızgınlığım yine su yüzüne çıktı. İlişkimizin düzelip düzelmeyeceğinden emin değildim. Suçunun tam olarak ne olduğunu anlamayan birini affetmek kolay değildi.

Yeniden çalmak üzereyken yerimden fırlayıp kapıyı açtım.

“Şu an iyi bir zaman değil,” dedim.

İrkilmişti ama umurumda değildi. Tekrar tekrar canını yakmak istiyordum. Öfkem bir türlü dinmiyordu. Zamanla azalır diye düşünmüştüm ama hâlâ orada, yüzeyin hemen altında duruyordu.

Derin bir nefes aldı. “Sana vermek istediğim bir şey var.” Sesi cılız ve titrek çıkıyordu.

Gözlerimi devirdim. “Hediye işe yarar mı sanıyorsun?”

Onu yine incittiğimi biliyordum. Elindeki hediye titredi. Aldım çünkü bu konuşmanın bir an önce bitmesini istiyordum. Kendimi ondan uzağa kilitleyip en ufak bir acıma, empati, şefkat ya da buna benzer hiçbir şey hissetmek istemiyordum.

Tam dönüp gidecekken bir anda durdu. “Seni hâlâ seviyorum, Madeline. Sen de beni hâlâ seviyorsun. Önünde koca bir hayat var. Onu boşa harcama. Beni affet.”

HER SON BİR BAŞLANGIÇ HER BAŞLANGIÇ BİR SON

ANNEMİN HEDİYESİNİ AÇTIM. Bir telefon. İçinde haftalık hava durumunu gösteren bir hava durumu uygulaması vardı; açık ve güneşli, her gün.

Evden uzaklaşmalıyım. Dışarı çıktım ve o noktaya ulaşmaya kadar nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm. Neyseki merdiven hâlâ Olly'nin bıraktığı yerdeydi. Tırmanıp Olly'nin çatısına çıktım.

Güneş sistemi modeli hâlâ oradaydı ve hâlâ çok güzeldi. Alüminyum folyodan güneşler, aylar ve yıldızlar sallanıp dönüyordu ve güneş ışınlarını asıl dünyaya geri yansıtıyorlardı. Gezegenlerden birine hafifçe dokundum ve bütün sistem ağır ağır dönmeye başladı. Olly'nin bunu neden yaptığını anlıyordum. Tüm evreni bir arada görmenin, her parçayı ve bu parçaların nasıl bir ahenk içinde bir bütün olduklarını görmenin rahatlatıcı bir etkisi vardı.

Buraya en son gelişimin üzerinden sadece beş ay mı geçmişti gerçekten? Sanki bir ömür, hatta birkaç ömür geçmiş gibiydi. Ve buradaki o kız? O gerçekten ben miydim? Güçlü bir fiziksel benzerlik ve aynı isim dışında, geçmişteki o Maddy'yle herhangi bir ortak nokta var mıydı acaba?

Küçükken en sevdiğim şeylerden biri paralel evrenlerdeki versiyonlarımı hayal etmektir. Bazen çiçek yiyen ve tek başına bayır yukarı kilometrelerce yürüyen al yanaklı, doğa sporları düşkününü bir kız olurum. Bazen de paraşütle serbest atlayışlar yapan, çılgın araba yarışlarına katılan, adrenalin yüklü bir delifışek. Ya da zincirli zırhı içinde kılıcını sallayan bir ejderha avcısı. Böyle şeylerin hayalini kurmak eğlenceliydi çünkü zaten kim olduğumu biliyordum. Şimdiyse hiçbir şey bilmiyorum. Yeni hayatımda kim olmam gerektiğini bilmiyordum.

Her şeyin değıştiğı anı tam olarak saptamaya çalışıp duruyordum. Hayatımı bu şekle sokan o anı. Babam ve erkek kardeşimin ölümü müydü, yoksa daha öncesi miydi? Öldükleri gün arabaya ilk binişleri miydi? Kardeşimin doğumu muydu? Yoksa annem ve babamın tanışması mıydı? Ya da belki annemin doğumu? Belki de bunların hiçbirisi değildi. Belki de o kamyon şoförünün araba kullanamayacak kadar yorgun olmadığına karar verişiydi. Ya da daha en başta kamyon şoförü olmaya karar vermesi. Ya da doğduğu an.

Ya da bu ana sebep olan sonsuz sayıdaki anlardan herhangi biriydi.

Peki o zaman, sadece tek bir anı değıştirebilecek olsam, hangisini seçerdim? Ve sonuçları istediğim gibi mi olurdu? Yine Maddy mi olurum? Bu evde mi yaşardım? Olly adında bir çocuk yan eve taşınır mıydı? Birbirimize âşık olur muyduk?

Kaos teorisine göre başlangıç koşullarındaki en ufak bir değışiklik bile hiç beklenmedik sonuçlara yol açabilir. Şu an bir kelebek kanat çırpır ve gelecekte bir kasırga oluşur.

Yine de.

Sanırım, o anı gerçekten bulabilsem, en küçük noktasına ulaşıncaya kadar, özüne ininceye kadar tek tek, molekül molekül parçalarına ayırırdım. Parçalarına ayırıp ne olduğunu tam anlayabilsem, o zaman belki gereken değişikliği yapabilirdim.

Annemi iyileştirirdim ve bunu öyle bir yapardım ki bu bozgunu hiç yaşamazdı.

Her şeyin en başında ve sonunda nasıl bu çatıda oturuyor olduğumu anlayabilirdim.

GELECEKTE BİTMİŞ ZAMAN ≠ 2

Kime: genericuser033@gmail.com

Kimden: madeline.Whitter@gmail.com

Konu: Gelecekte Bitmiş Zaman ≠ 2

Tarih: 10 Mart, 19:33

Bunu okuduğunda beni affetmiş olacaksın.

KALKIŞ

ALTAIR

Uçuş Kartı

Uçuş

AT3881 11MAR15630A

YOLCU ADI

WHITTIER MADELINE

NEREDEN

LAX LOS ANG

NEREYE

JFK NEW YORK

KAPİ

33

KOLTUK

09F

YOLCU ADI

WHITTIER MADELINE

KOLTUK

09F

NEREDEN

LAX LOS ANG

NEREYE

JFK NEW YORK

ALTAIR

BAĞIŞLAMA

UÇAĞIN PENCERESİNDEN DIŞARI BAKIYOR ve muntazam bir şekilde karelere bölünmüş kilometrelerce uzanan yeşillik alanı seyrediyordum. Kenarlarından kıvılcık parıltılar saçan düzinelerce mavi-yeşil gizemli gölcük altımızda uzanıyordu. Bu kadar yukarıdan bakınca dünya çok düzenli ve ölçülü görünüyordu.

Ama bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Ve daha azı. Biçimli ve kaotik bir dünyaydı bu. Güzel ve garip.

Dr. Chase, bu kadar erken uçağa binme kararımın hiç memnun değildi. Ama her an her şey olabilirdi. Her şey güvenlik demek değildi. Yaşamda, sadece hayatta olmaktan fazlası vardı.

Annem, dün gece kendisine gideceğimi söylediğinde ilginç bir şekilde beni durdurmaya çalışmadı. Hâlâ hasta olmadığımı tam olarak inanmamasına rağmen, bütün korku ve paniğini içine attı. Beyninin doktor yanı, onca doktor ve onca test sonucuna karşın yıllardır doğru olduğuna inandığı şeyin yanlışlığını kabullenmeye çalışıyordu. Kendimi onun yerine koymaya ve oyunu sebep sonuç değil de sonuç sebep ilişkisi içinde kurmaya çalıştım. Gidebildiğim kadar geriye, en başa gittim ve hep aynı noktaya ulaştım.

Sevgi.

İnsan sevgiden delirebilir.

İnsanlar sevgi kaybından delirebilir.

Annem babamı sevdi. Babam onun hayatının aşkıydı. Ve kardeşimi sevdi. Kardeşim de hayatının aşkıydı. Beni de seviyor. Ben de onun hayatının aşkıyım.

Evren, babamı ve kardeşimi ondan aldı. Bu annem için Big Bang'in tersi gibi bir şeydi; hiçliğe dönüşen her şey.

Bunu anlayabiliyordum.

Hemen hemen.

Anlamaya çalışıyordum.

"Eve ne zaman döneceksin?" diye sordu.

Ona gerçeği söyledim. "Artık buranın evim olup olmadığından emin değilim."

O zaman ağladı ama yine de gitmeme karşı çıkmadı; bunun bir değeri olmalı.

En sonunda, bulut örtüsü hiçbir şey göremeyeceğim kadar kalınlaştı. Koltuğuma kurulup *Küçük Prens*'i tekrar okudum. Ve her okuyuşumda olduğu gibi yine yeni anlamlar buldum.

HAYAT KISA™

MADÉLINE'İN SPOILERLI ELEŞTİRİ YAZILARI

KÜÇÜK PRENS -ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Spoiler uyarısı: Aşk her şeye değer. Her şeye.

BU HAYAT

CUMARTESİ SABAHİ SAAT DOKUZDA BİLE, New York hep söylendiği gibi gürültülü ve kalabalıktı. Caddeler korna sesleri içinde ağır ağır hareket eden arabalarla doluydu. Kaldırımlar belli bir koreografi içinde hareket edermiş gibi kıl payı birbirlerine değmeden yürüyen insanlarla kaynıyordu. Taksinin arka koltuğundan şehrin sesini ve kokularını içime çektim. Gözümün önündeki bu koca dünyayı anlayabilmek için gözlerimi faltaşı gibi açtım.

Olly'ye hiçbir şey demedim; sadece eski kitaplar satan evine yakın bir kitapçıda onu bir hediyenin beklediğini söyledim. Neredeyse bütün uçuş boyunca kavuşma anımızın hayalini kurdum. Bütün senaryolarda ilk otuz saniye öpüşmeyle geçiyordu.

Taksi şoförü beni “Ye Olde Book Shoppe” isimli kitapçının önünde indirdi. Hemen o an, ileride burada uzun zamanlar geçireceğimi hissettim.

Burası, her biri ağızına kadar kitapla dolu tavana kadar uzanan rafları olan, tek bölüm küçük bir dükkândı. Her rafa takılı duran küçük fenerlerle aydınlatılmış loş bir ortamdı; öyle ki görebildiğiniz neredeyse tek şey kitaplardı. Havada şimdiye kadar hiç bilmediğim bir koku vardı. Eski kokuyordu. Sanki çok uzun zamandır hep buradaymış gibi.

Olly'nin gelmesine daha on beş dakika vardı. Bön bön bakarak rafların arasında dolaştım. Kitapların hepsine aynı anda dokunmak istiyordum. Onları benden önce okuyan insanların isimlerinin yanına kendi ismimi eklemek istiyordum. Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirdim. Bazıları o kadar çok kullanılmış, o kadar yıpranmıştı ki isimlerini zor okudum.

Telefonumdan saate baktım. Vakit neredeyse gelmişti. S-U rafının olduğu bölüme doğru gidip saklandım. Kelebeklerim geri döndü.

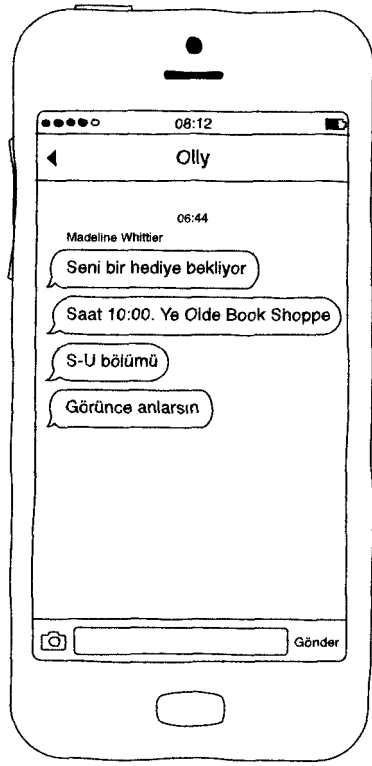
Bir dakika sonra Olly geldi ve rafları inceleyerek ağır adımlarla olduğum bölüme doğru yaklaştı.

Saçları uzamıştı. Yüz hatlarını yumuşatan büyük gevşek bukleleri vardı. Üstündekiler de artık tamamen siyah değildi. Evet, kot pantolonu ve lastik ayakkabıları yine siyahtı ama tişörtü griydi. Bir de sanki boyu uzamış gibiydi.

Son haftalarda yaşadığım her şeyi düşündüğümde –Carla'ya veda etmek, Dr. Chase'in uyarısına rağmen evden ayrılmak, annemi üzüntüsüyle baş başa bırakmak– beni hepsinden daha çok paniğe sokan şey Olly'yi böyle değişmiş görmek oldu.

Neden aynı kalmasını beklediğimi bilmiyordum. *Ben* aynı değildim.

Telefonunu çıkarıp gönderdiğim talimatları tekrar okudu.

Telefonu cebine atıp tekrar raflara baktı. Kitabı, kapağı öne gelecek şekilde diğerlerinin önüne koymuştum; atlaması imkânsızdı. Atlamadı da. Ama kitabı raftan almak yerine ellerini ceplerine soktu ve kitaba baktı.

Birkaç gün önce, güneş sistemi modeliyle sohbet ederken hayatımı bu şekle sokan o kritik anın ne olduğunu bulmak için çok uğraşmıştım. *Buraya nasıl geldim?* sorusunun cevabı olan o an.

Ama artık anlıyordum ki sorunun cevabı tek bir anda gizli değildi. Cevap, bir dizi anın birleşimindeydi. Yaşadığınız her

an, hayatınızı binlerce farklı yola sokabilirdi. Hayatınızın, yaptığınız ve yapmadığınız tercihlerle şekillenen başka bir versiyonu daha olabilirdi.

Belki benim hayatımın da hâlâ hasta olduğum bir versiyonu vardı.

Hawaii’de öldüğüm bir versiyonu.

Ya da babam ve kardeşimin hâlâ hayatta olduğu, annemin de bu çöküntüyü yaşamadığı bir başkası.

İçinde Olly’nin olmadığı bir hayatım bile olabilirdi.

Ama bu o değildi.

Olly ellerini ceplerinden çıkardı, kitabı raftan çekip aldı ve okumaya başladı. Sırıttı ve ayak parmaklarının ucunda hafif hafif zıpladı.

Saklandığım yerden çıktım. Rafların arasından ona doğru yürüdüm.

Sadece bana bakarken yüzünde beliren gülümseme için bile hayat yaşamaya değerdi.

“Kitabını buldum,” dedi.

→ BULANA ÖDÜL:

- ~~Hawaî adalarının resmi dilini Hancumunhuhuhupua'yı gören için beşimle (Madeline) Molokini'de şarkı söylemişti.~~
- ~~Beşimle (Madeline) eski kitaplar satan bir kitapçı dükkanına gitti.~~
- Beş (Madeline).

The Little Prince

WRITTEN AND ILLUSTRATED BY

★ ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

TRANSLATED FROM THE FRENCH BY RICHARD HOWARD

A HARVEST BOOK
HARCOURT, INC.

Orlando New York San Diego Toronto London

SON

TEŞEKKÜR

BENİMLE BİRLİKTE BURAYA, teşekkür kısmına kadar geldiyseniz, siz gerçekten esaslı bir okursunuz. Ve gerçekten esaslı bir kitap (ve teşekkür bölümü) okuru olarak, kitapların sadece yazarlarının karışık kafalarından çıkıp gelmediğini bilirsiniz.

Öncelikle her zaman ikimize de yetecek büyüklükte hayaller kurmuş olan anneme teşekkür etmek istiyorum. Hayır, Oprah henüz kitap kulübü için beni seçmiş değil, anne. Ama! Neden olmasın?

Çocukluğumda, biz Jamaika'da yaşarken, babam yerel bir gazete için film yorumları yazardı. Bunun (yazmak) ve onun (babam) her şeyden daha havalı olduğunu düşünüyordum. İşte bu yüzden, bana insanın kafasından geçen şeyleri kağıda dökebilecekimi ve bu şeylerin insanları etkileyebileceğini gösterdiği için babama teşekkür etmeliyim.

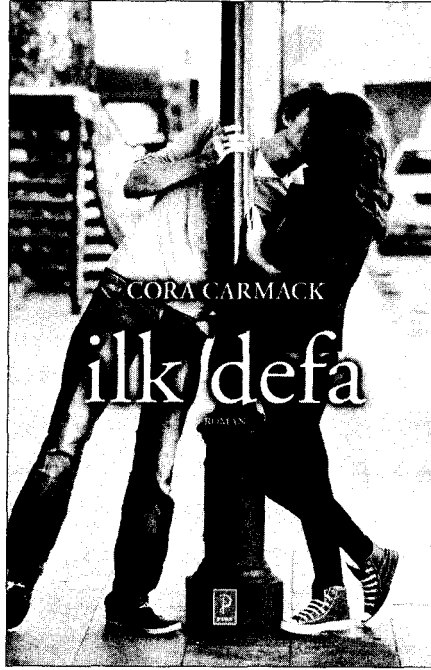
Emerson Üniversitesi'nden perşembe gecesi içme ve yazma grubuna teşekkür etmek isterim. Kim olduğunuzu biliyorsunuz. Siz benim ilk yazar grubumdunuz ve nasıl da yetenekli, çılgın, yardımcı ve ekseriya ayık bir ekiptiniz. Özellikle Wendy Wunder'a teşekkür ederim. Yüce gönüllü, çok eğlenceli bir insansın ve tanıdığım en iyi yazarlardan birisin.

Alloy'dan Joelle Hobeika, Sara Shandler, Natalie Sousa ve Josh Bank'e teşekkürler. Kitabın her açıdan daha iyi olmasını sağladınız. Çılgın biliminsanı bir dahi olduğu için Sara'ya ve tek satır aralıklı ve arkalı önlü on iki sayfalık düzeltme notlarını verdiğinde bile beni güldürüp iyi hissettirdiği için Joelle'e (o da bir dahi) teşekkür etmek isterim.

Ve Wendy Loggia. Gerçekten, editörüm olman benim için bir piyango. Vizyonun, tutkun ve nezaketin için teşekkürler. Bu kitaba, daha ilk kelimelerinden itibaren inandın ve bu benim için çok önemliydi. En büyük, en eski ve en çılgın hayalimi gerçekleştirmemi sağladığınız için sana ve Deacorte'taki tüm ekibe teşekkürler.

Son olarak eşim David Yoon. Sabahın 4'ünde öpücükler ve kahve yudumları arasında, bana güzel şeyler çizdiğin için teşekkür ederim. Her şey ama her şey için teşekkür ederim. Aşk için. Macera için. Aile için. Bu hayat için. Seni seviyorum.

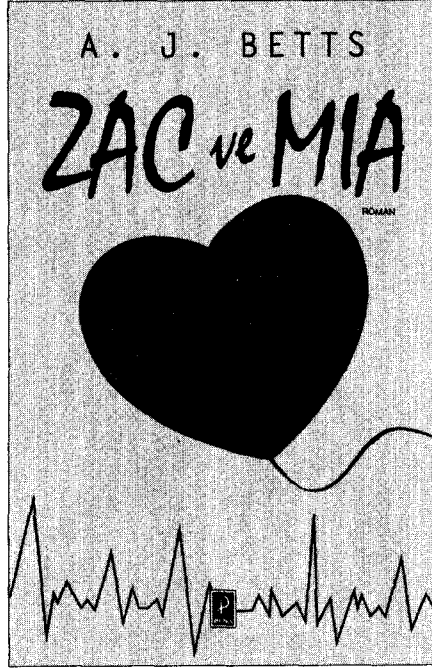
Beğeneceğinizi düşündüğümüz diğer kitaplar...

İLK DEFA CORA CARMACK

İLKLER ASLA UNUTULMAZ...

Üniversitenin tek bakiresi olarak mezun olmak istemeyen Bliss hızlıca birini bulup bu işi çözmeye karar verir. Mümkün olduğunca çabuk... Tek gecelik bir ilişki... Bliss o kişiyi bulur ancak gerçekten gülünç bir bahaneyle onu yatakta bırakarak kaçar. Ertesi gün sınıfa giren yeni tiyatro öğretmeni ona çok tanıdık geliyordu. Bliss tam sekiz saat önce onu yatakta bırakmıştır... Yalnız... Çıplak...

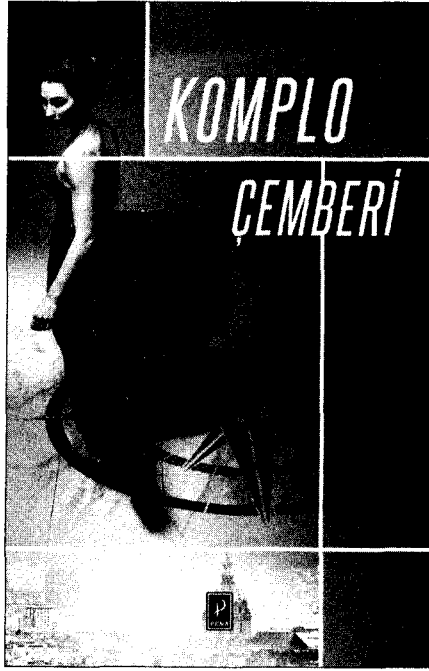

ZAC VE MIA

A. J. BETTS

Hastanede olan Zac'in en son tahammül edebileceği şey odasının yanına ona göre garip bir müzik zevki olan öfkeli ve inatçı birinin yani Mia'nın gelmesidir. Gerçek hayatta Zac asla onunla arkadaş olmazdı.

Ancak hastanelerin kendi kuralları vardır ve burası başka bir dünyadır. Burada iletişim için duvara bir tıkla başlayan ve hemşireler üzerinden notlarla devam eden dostluk, ikisini de hiç beklemedikleri bir geleceğe götürür.

KOMPLO ÇEMBERİ

MAGGIE HALL

Çember adı verilen tehlikeli ve gizli topluluğun bir parçası olarak Avery'nin ailesi, onun eski bir kehanetin anahtarı olduğunu düşünür. Kimisi onu piyon olarak kullanmak isterken kimisi onu ölü istemektedir. Onun hayatını tehlikeye atan gizemi kaldırmak için Avery, Çember adına çalışan iki erkekle, yani yakışıklı ve gizemli iki erkekle, Paris'in heybetli eserlerinden İstanbul'un karanlık sokaklarına kadar giden bir maceranın tam ortasına düşer.

Değerli Okuyucumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Okuduğunuz bu kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Pena'da, bir kitap kapanır, yeni bir iletişim başlar.

Bize **www.penayayinlari.com** ve **www.facebook.com/penayayinlari** sayfalarımızdan ulaşarak bu iletişimi daha da zenginleştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi **okuyucu@penayayinlari.com** adresine gönderdiğiniz takdirde bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Kitap: **Her Şey**

Ad:

Soyad:

E-posta:

Doğum tarihi:

Cinsiyet:

Adres (Kataloğumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

* Yeni! İletişim bilgilerinizi doldurduktan sonra bu sayfanın fotoğrafını çekip yukandaki e-posta adresimize gönderin, bu fırsatları kaçırmayın.

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI

“Muhteşem ve şiirsel.”

The New York Times Book Review

“Kalbinizi ısıtacak bu hikâye,
umut ve hayallerle sarılı aşkı
tüm riskleriyle kabullenerek
normalin ötesine geçiyor.”

Kirkus Reviews

“Okumaya başladığınızda
her şeyi bırakmak istemenize
yol açabilir... bu lanetli aşk
masalına kapılmamak
çok zor.”

The Times

“Bizi mahvedecek kadar güçlü
bir aşk üzerine kurulu bu
olağanüstü ilk roman, bir ilk
roman için fazla iyi. Şefkatli,
yaratıcı ve güzel anlatımıyla;
şaşırtan sonuyla *Her Şey*
bu yıl okuduğum en güzel
kitaplardan biri.”

Jodi Picoult

HER ŞEY

Bazen en sevdiğim kitapları sondan başa tekrar okurum. Son bölümden başlar ve başa kadar tersten okurum. Bu şekilde okuduğunuzda, kitabın bölümleri de umuttan çaresizliğe, kendini tanımaktan şüpheye doğru gider. Aşk hikâyelerinde çiftler sevgili olarak başlar, sonunda yabancı olurlar. Yetişkinliğe ulaşma kitapları yolunu kaybetme hikâyelerine dönüşür. En sevdiğiniz karakterler yeniden doğar.

Benim hayatım bir kitap olsa ve tersten okunacak olsa, hiçbir şey değişmezdi. Bugünün dünden hiçbir farkı yoktu. Yarın da bugünle aynı olacaktı. Maddy'nin Kitabı'nda, bütün bölümler birbirinin aynısıydı.

Olly'ye kadar.

PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZI CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL

TEL.: 0 212 368 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48

www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

ISBN 978-605-9126-61-8

9 786059 126618